

Lialona

Uw pad naar zelfredzaamheid vinden, pp. 32, 40–43

Tempelwerk en familiegeschiedenis: een oproep van president en zuster Nelson, p. 14

Onlangs gedoopt? U kunt nu in de tempel dienen, p. 20.

Drie stappen om huwelijksgeschillen op te lossen, p. 22

1891: Paard-en-wagens rijden langs de Salt Laketempel. President Woodruff (1807–1898) had de leiding toen in april 1893 de deksteen van de Salt Laketempel werd gelegd. Hij verklaarde toen: 'Wij moeten tempels bouwen voor de Allerhoogste, waar wij naartoe kunnen gaan om de verordeningen voor het heil van onze doden te verrichten.' (Leringen van kerkpresidenten: Wilford Woodruff [2004], 97.)

4

BOODSCHAPPEN

- 4 Boodschap van het Eerste Presidium: Ware discipelen worden**
President Henry B. Eyring
- 7 Huisbezoekboodschap: Afgedwaalden met liefde omringen**

OP DE OMSLAG
foto Leslie Nilsson.

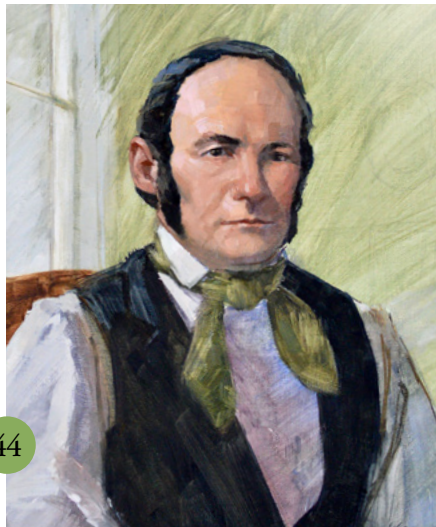
HOOFDARTIKELEN

- 14 De hemelen door tempelwerk en familiegeschiedenis openen**
President Russell M. Nelson en Wendy W. Nelson
De verhoging is een familieaangelegenheid. Gezinnen kunnen alleen door de heilsverordeningen van het evangelie van Jezus Christus verhoogd worden.
- 20 Raad voordat u gaat: dopen in de tempel**
Heather J. Johnson
Een nieuw lid kan de tempel vrijwel meteen met een tempelaanbeveling voor beperkte toegang bezoeken. U krijgt hier antwoord op vragen die u misschien hebt over uw eerste bezoek aan de tempel.
- 22 Huwelijksgeschillen oplossen**
S. Brent Scharman
- 28 Hulp na Nancy's dood**
Darren Wilcox
Hoe kon mijn intense verdriet vervangen worden door innerlijke vrede?

- 32 'Laten wij zelfredzaam en onafhankelijk zijn'**
Wat houdt het zelfredzaamheidsinitiatief van de kerk in en hoe kunt u er baat bij hebben?

RUBRIEKEN

- 8 Wij spreken over Christus: Het is niet te laat voor een tweede kans**
Amber Jensen
- 10 Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland: Een olifant in de klas**
Jessica Griffith en Richard M. Romney
- 38 Geloofsportret: Ilir Dodaj**
- 40 Onder heiligen der laatste dagen**
- 80 Tot weerziens: Help vandaag iemand**
President Thomas S. Monson

44

44 Vijf lessen van jonge apostelen voor jongvolwassenen

Matthew C. Godfrey

Wat kunnen we leren van enkele van de eerste apostelen van de herstelling?

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstopt. Hint: soms lijkt plezier wel heel veel op dienstbetoon!

50 Een christelijk karakter

Ouderling David A. Bednar

Jezus, die het meest heeft geleden, heeft voor ons die minder lijden ook het meeste mededogen.

54 Hoe een conferentietoespraak je kan veranderen

Hadley Griggs

Waarop moet je je deze conferentie concentreren? Doe snel deze quiz om daar achter te komen!

58 Stevig vasthouden

Lindsay Hiller

Mijn studiegenoten probeerden me aan het drinken te krijgen, maar toen zei een van hen iets wat mijn leven veranderde.

60 Doorbreek het beeld van de 'typische tiener'

Charlotte Larcabal

Wil je stereotypes ontkrachten? Dit is de tijd om op te staan en te handelen!

62 Poster: Stijg op geloof

63 Antwoord van een kerkleider: Hoe je het zelf te weten kunt komen

President Henry B. Eyring

64 Vraag en antwoord

Wat is naast gebed en Schriftstudie de beste manier om mijn getuigenis te versterken?

58

66

66 Van Parijs tot Sapporo

Amie Jane Leavitt

Kinderen in Frankrijk en Japan hadden iets om naar uit te kijken: een nieuwe tempel!

68 Antwoord van een apostel: Hoe kan de Heilige Geest mij helpen?

Ouderling Robert D. Hales

69 Ons prikbord

70 De reis van Jane

Jessica Larsen

Hoe konden Jane en haar familie zonder boot in Nauwoo komen?

72 Sarah en de MRI-scan

Juliann Doman

Sarah zag op tegen de MRI-scan. Wat kon ze doen om tot rust te komen?

74 Figuren uit de kerkgeschiedenis: Een nieuwe profeet

75 Potlood voor potlood helpen

Caleb H.

Caleb wilde vluchtelingen helpen — en er waren nog kinderen die dat wilden!

76 Verhalen van Jezus: Jezus heeft Joseph Smith bezocht

Kim Webb Reid

79 Kleurplaat: De sabbat is een heilige dag

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Verantwoordelijk redacteur: Joseph W. Sitati

Assistent-redacteurs: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Adviseurs: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr., Sharon Eubank, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence

Hoofdredacteur: Richard I. Heaton

Directeur kerkelijke tijdschriften: Allan R. Loyborg

Zakelijk manager: Garff Cannon

Hoofdredacteur: Adam C. Olson

Assistent-hoofdredacteur: Ryan Carr

Publicatieassistent: Cremilda Amaral

Redactieteam: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Leidend artdirector: J. Scott Knudsen

Artdirector: Tadd R. Peterson

Grafisch team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coördinator intellectuele eigendom: Collette Nebeker Aune

Productiemanager: Jane Ann Peters

Productieteam: Ira Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gysi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Drukvoorbereiding: Joshua Dennis, Ammon Harris

Directeur drukwerk: Steven T. Lewis

Directeur distributie: Troy K. Vellinga

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk vertaalbureau

Diestseweg 40/4, B-2440 Geel

E-mail: peetersjmg@gmail.com

Distributie: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement: Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org, of per brief aan: *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Chinees (veerenvoudig), Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoans, Sloveens, Spaans, Swahili, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamese en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Printed in the United States of America.

Informatie auteursrechten: Tenzij anders aangegeven, kan materiaal uit de *Liahona* voor persoonlijk, niet-commercieel gebruik (zoals kerkroepingen) worden gekopieerd. Dit recht kan ieder ogenblik ingetrokken worden. Afbeeldingen mogen niet worden gekopieerd indien die beperking bij de afbeelding vermeld staat. Voor vragen over auteursrechten, neemt u contact op met het Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; of e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

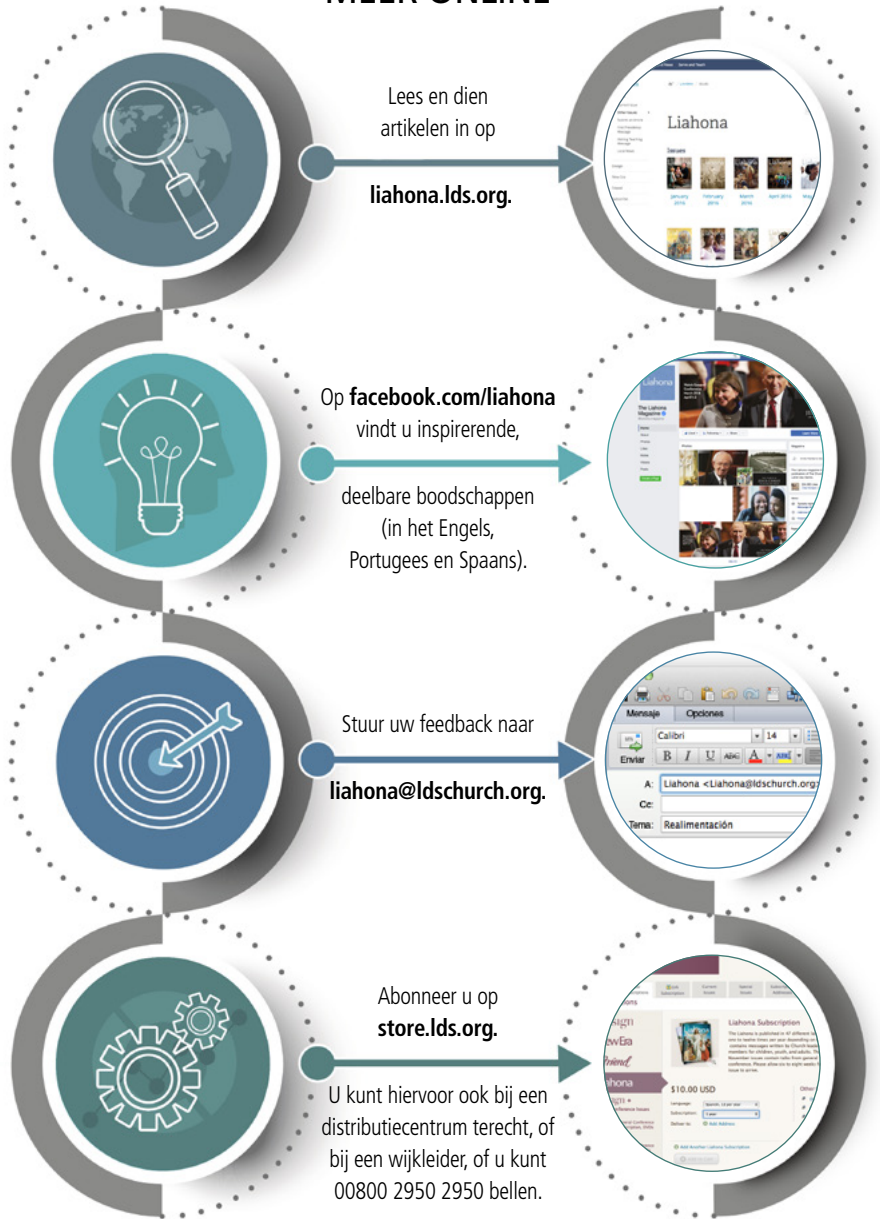
For Readers in the United States and Canada:

October 2017 Vol. 117 No. 10. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

MEER ONLINE

PICTOGRAMMEN VAN GETTY IMAGES

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Algemene conferentie, 54
Bekering, 8
Dienen, 38, 75, 80
Discipelschap, 4
Familiegeschiedenis, 14
Gebed, 63, 64
Geloof, 28, 32, 62
Getuigenis, 63, 64
Goddelijke aard, 60
God de Vader, 4, 7, 8, 14, 38, 63, 76

Groepsdruk, 58
Heilige Geest, 68, 72
Huwelijk, 22
Jezus Christus, 28, 50, 76
Kerkgeschiedenis, 44, 70, 74, 76
Leerkrachtenraad, 10
Liefde, 7
Nieuwe leden, 20
Overlijden, 28, 38
Sabbat, 79

Schriftstudie, 64
Tempels, 66, 69
Tempelwerk, 14, 20, 66
Troost, 28, 72
Verdriet, 28
Vluchtelingen, 75
Vrede, 28
Werk, 32, 41, 43
Woord van wijsheid, 58
Zelfredzaamheid, 32, 40, 41, 42, 43

**President
Henry B. Eyring**

Eerste raadgever in
het Eerste Presidium

WARE DISCIPELEN WORDEN

In elke avondmaalsdienst hebben we het voorrecht om onze hemelse Vader te beloven dat wij de Heiland altijd indachtig zullen zijn en zijn geboden zullen onderhouden, opdat wij zijn Geest bij ons mogen hebben (zie Moroni 4:3; 5:2; LV 20:77, 79). Hem indachtig zijn, wordt vanzelfsprekend als wij zijn naam op ons nemen. Dat doen we op verschillende manieren, maar vooral als we anderen in zijn naam dienen, zijn heilige woorden lezen en bidden om erachter te komen wat Hij van ons verlangt.

Ik heb dit meegemaakt toen ik een jongeman doopte. Ik wist dat ik door de geordende dienstknechten van de Heiland als zending was geroepen om in zijn evangelie te onderwijzen en om van Hem en zijn ware kerk te getuigen. Mijn collega en ik hadden de jongeman beloofd dat hij door de macht van de verzoening van Jezus Christus zou worden gereinigd als hij zich met geloof in de Heiland bekeerde en zich door een van zijn gemachtigde dienstknechten liet dopen.

Toen die jongeman uit het water overeind kwam, fluisterde hij in mijn oor: 'Ik ben rein, ik ben rein.' Op dat moment dacht ik eraan dat de Heiland door Johannes de Doper in de Jordaan was gedoopt. Ik bedacht dat ik aan het reddingswerk van de herrezen en levende Heiland

meewerkte, en dat de Heilige Geest net als bij Johannes aanwezig was.

De Heiland indachtig zijn, kan voor mij en voor ieder van ons meer betekenen dan een herinnering aan onze kennis van en onze omgang met Hem. We kunnen elke dag keuzes maken die ons direct dichter tot Hem brengen.

In de Schriften lezen, is wellicht de eenvoudigste keuze. Daardoor kunnen we ons dichter bij Hem voelen. Ik voel die verbondenheid het vaakst als ik in het Boek van Mormon lees. Als ik het tweede boek van Nephi lees, hoor ik in gedachten hoe Nephi en Lehi de Heiland beschrijven alsof ze Hem persoonlijk kennen. Dan voel ik die verbondenheid.

U kunt wellicht door andere passages in de Schriften een inniger band met Hem voelen. Ongeacht waar en wanneer u het woord van God leest, als u de Heiland echt nederig en oprecht indachtig wilt zijn, zal uw verlangen om elke dag zijn naam op u te nemen, groeien.

Dat verlangen beïnvloedt de manier waarop u in de kerk van de Heer dient. U zult uw hemelse Vader om hulp bidden zodat u zelfs een schijnbaar kleine roeping groot kunt maken. U zult bidden om het vermogen uzelf te loochenen en u meer te concentreren op datgene wat de Heiland voor ogen heeft voor hen die u in uw roeping dient.

Ik heb zijn hand en zijn nabijheid gevoeld toen ik bezorgd was om onze kinderen en bad om te weten hoe ik hen de vreugde kon helpen ervaren die alleen in het evangelie te vinden is. Op zulke momenten was ik minder bekommerd om mijn imago als ouder, maar erg bekommerd om het succes en het welzijn van mijn kinderen.

Als wij verlangend zijn om voor hen die we dienen te doen wat de Heiland zou doen, worden onze gebeden waarlijk in de naam van Jezus Christus een *smeekbede* aan onze hemelse Vader. Als wij op die manier bidden, in de naam van de Heiland en met geloof in Hem, dan geeft de Vader antwoord. Hij zendt de Heilige Geest om ons te leiden, te troosten en aan te moedigen. Aangezien de Geest altijd van de Heiland getuigt (zie 3 Nephi 11:32, 36; 28:11; Ether 12:41), neemt ons vermogen om de Heer met heel ons

hart, ons verstand en onze kracht lief te hebben, toe (zie Markus 12:30; Lukas 10:27; LV 59:5).

Als wij Hem dienen, ons aan zijn woord vergasten en in geloof in zijn naam bidden, worden we langzaam maar zeker gezegend voor

onze gewilligheid Hem dagelijks te gedenken. Door Hem op die manier te gedenken, worden wij ware discipelen van de Heer Jezus Christus in zijn koninkrijk op aarde en later met zijn Vader in de prachtige wereld hierna. ■

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

President Eyring geeft ons de raad om de Heiland altijd indachtig te zijn door dagelijkse keuzes te maken die ons dichter tot Hem brengen. U kunt met hen die u onderwijst de avondmaalsgebeden lezen, waarin het verbond om Hem altijd indachtig te zijn, wordt uitgelegd (zie Moroni 4:3; 5:2; LV 20:77,

79). U kunt wie u onderwijst, vragen om een lijstje te maken van dingen die ze elke dag kunnen doen om de Heiland indachtig te zijn. U kunt ze eveneens uitnodigen om tot hun hemelse Vader te bidden voor elkaars succes en welzijn. U kunt zelf ook op die manier voor hen bidden.

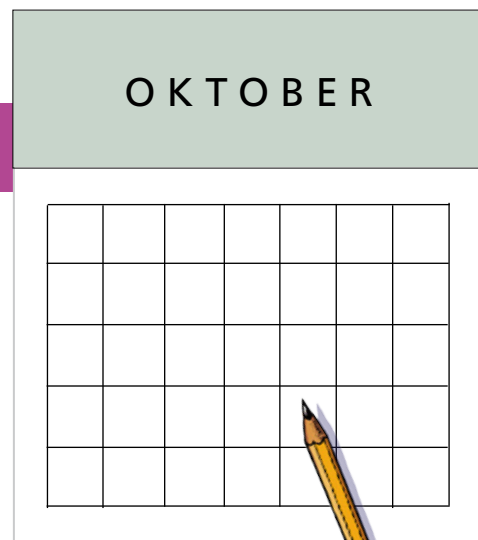

Elke dag aan de Heer denken

Vrienden, klusjes, huiswerk, televisie ... zo veel dingen eisen onze aandacht op. Elke week beloven we onze hemelse Vader echter 'dat wij [zijn Zoon, Jezus Christus], altijd indachtig zullen zijn' (LV 20:79).

President Eyring zegt dat we 'elke dag keuzes kunnen maken' waardoor we de Heiland beter indachtig kunnen zijn. Je zou je deze maand tot doel kunnen stellen de Heiland elke dag meer indachtig te zijn. Je zou een planning kunnen maken en je voornemen om elke dag één ding te doen. President

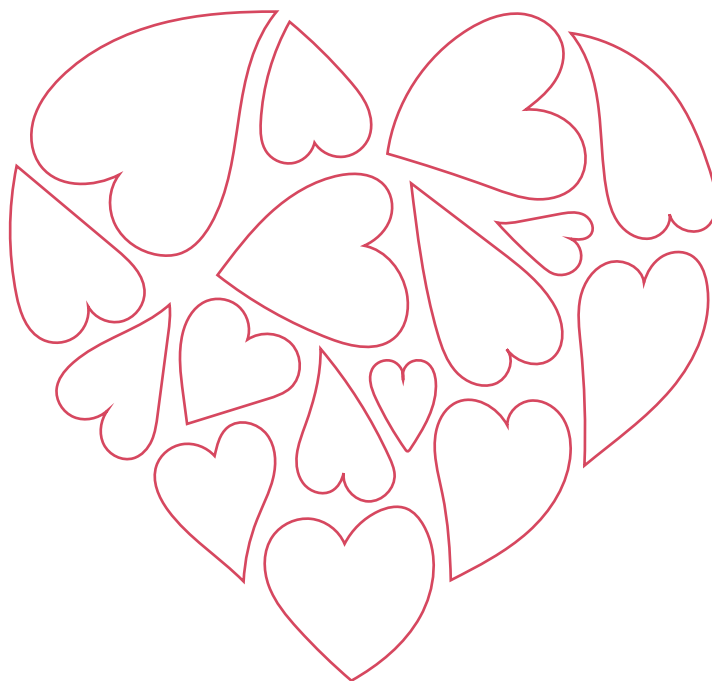
Eyring stelt alvast voor om in de Schriften te lezen, in geloof te bidden, en de Heiland en anderen te dienen. Je kunt ook een dagboek bijhouden, naar kerkelijke bijeenkomsten gaan, naar algemene conferentietoespraken luisteren, naar de tempel gaan, lofzangen zingen ... de mogelijkheden zijn eindeloos! President Eyring belooft dat, als wij de Heiland dagelijks indachtig zijn, 'de zegeningen langzaam maar zeker zullen volgen, en ons zullen kneden tot ware discipelen van discipelen van de Heer Jezus Christus'.

KINDEREN

Heel veel liefde

Als we de Schriften lezen of bidden, kunnen we voelen hoeveel onze hemelse Vader en Jezus van ons houden. Kleur elke keer dat je bidt of je Schriften leest een hartje in. Wat kun je nog meer doen om je dicht bij hemelse Vader en Jezus te voelen?

Afgedwaalden met liefde omringen

Bestudeer dit materiaal onder gebed. Laat u inspireren zodat u weet wat u het beste kunt bespreken. Hoe bereidt een beter begrip van het doel van de zustershulpvereniging dochters van God voor op de zegeningen van het eeuwige leven?

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: ‘De realiteit is dat er geen volmaakte gezinnen bestaan. [...] Welke problemen je ook hebt in je gezin, wat je ook moet doen om ze op te lossen, die oplossing begint en eindigt bij naastenliefde, de reine liefde van Christus.’¹

Met betrekking tot hen die het evangelie niet ten volle naleven, heeft Linda K. Burton, voormalig algemeen ZHV-presidente, gezegd: ‘Onze hemelse Vader houdt van al zijn kinderen. [...] Het maakt niet uit waar ze zich bevinden, op het pad of niet, Hij wil dat ze weer thuiskomen.’²

‘Hoe opstandig [uw kinderen] ook mogen zijn, [...] als u met ze praat, doe dat dan niet in boosheid, doe het niet hardvochtig, of met een veroordelende geest’, heeft president Joseph F. Smith (1838–1918) gezegd. ‘Spreek vriendelijk tegen ze.’³

Ouderling Brent H. Nielson van de Zeventig heeft de

Geloof
Gezin
Hulp

instructie van de Heiland aan hen die tien penningen hebben en er één verliezen, herhaald: ‘Ga ernaar op zoek. Als het verloren schaap uw zoon of dochter is, of uw broer of zus, [moeten wij] na alles wat wij kunnen doen, de persoon met heel ons hart liefhebben. [...]

‘Mogen u en ik geopenbaard krijgen hoe we onze afgedwaalde dierbaren het beste kunnen benaderen. Mogen wij zo nodig het geduld en de liefde van onze hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus hebben, terwijl we liefdevol naar de verloren zoon uitkijken en op hem wachten.’⁴

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: ‘Ik heb vol geloof gebeden dat iemand die mij dierbaar was de kracht van de verzoening zou voelen.

Ik heb vol geloof gebeden dat menselijke engelen die persoon te hulp zouden schieten, en dat gebeurde.

‘God heeft manieren verschaft om al zijn kinderen te redden.’⁵

Aanvullende Schrifteksten en informatie

Mattheüs 18:12; Alma 31:35;
3 Nephi 13:32; LV 121:41–42
reliefsociety.lds.org

NOTEN

1. Dieter F. Uchtdorf, ‘Ter ere van hen die behouden’, *Liahona*, mei 2016, 79, 80.
2. Linda K. Burton, in Sarah Jane Weaver, ‘Sister Burton, Sister Wixom Visit Church’s Pacific Area’, *Church News*, 2 april 2013, lds.org/church/news.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), 254.
4. Brent H. Nielson, ‘Op de verloren zoon wachten’, *Liahona*, mei 2015, 103.
5. Henry B. Eyring, ‘Aan mijn kleinkinderen’, *Liahona*, november 2013, 71.

Ter
overweging

Hoe kunnen wij naastenliefde blijven tonen aan hen die de beginselen van het evangelie niet willen naleven?

HET IS NIET TE LAAT VOOR EEN TWEEDE KANS

Amber Jensen

De vader van een van mijn leerlingen die niet zo goed haar best deed, zei tegen zijn dochter: 'Het is niet te laat om beter je best te doen.' De Heer geeft ons dezelfde boodschap.

Sandra was een van mijn leerlingen in de klas Engels voor gevorderden. Het schooljaar was enkele weken daarvoor begonnen en ze had nog helemaal geen huiswerk gedaan. Ze had alleen maar aan haar bureau zitten dagdromen. Ze bedacht allerlei excuses om duidelijk te maken waarom ze haar huiswerk niet gedaan had. Ze liet duidelijk zien dat ze niet in die klas voor gevorderden thuishoorde.

Haar decaan en ik besloten Sandra, haar vader en enkele andere leerkrachten voor een gesprek uit te nodigen. We wilden met haar vaststellen wat ze moest doen: de klas voor gevorderden verlaten en gewone lessen gaan volgen? Maar de belangrijkste vraag die ons allen bezighield, luidde: konden we Sandra op de een of andere manier helpen?

Omdat ik ervan overtuigd was dat Sandra voldoende kansen had gehad om beter haar best te doen, maar ervoor had gekozen om te falen, begon ik vrij somber aan het gesprek. Vanbinnen hoopte ik dat ze naar een andere klas zou gaan zodat ik me over haar geen zorgen meer hoefde

te maken. Ik vond dat ik mijn uiterste best had gedaan en dat het nu eigenlijk te laat was.

Tijdens het gesprek konden we aan haar lichaamstaal zien dat ze zelf ook aan haar capaciteiten twijfelde. Ze staarde naar de tafel toen ik over haar falen met haar Engels sprak. Toen de geschiedenisleerkracht zei dat Sandra ook in haar klas slecht presteerde, zakte ze verder onderuit in haar stoel en zag ik de tranen over haar wangen rollen.

Ik had medelijden met Sandra en probeerde haar en haar vader uit te leggen dat als ze dit moeilijke vak met succes wilde volgen, ze haar gedrag, waardoor ze zo diep in de put was terechtgekomen, moest veranderen. En dat zou heel moeilijk zijn.

Een boodschap van haar vader

De decaan wendde zich tot haar vader, een man die zelf niet veel geleerd had en zich op de school duidelijk niet op zijn gemak voelde. De decaan vroeg of hij de leerkrachten iets wilde vragen. Hij zei van niet en bedankte ons voor alles wat we voor Sandra hadden gedaan. Maar toen zei hij dat hij wel iets tegen zijn dochter wilde zeggen.

Ik kreeg een knoop in mijn maag. Ik had gesprekken meegemaakt waarbij de ouders boos op hun kinderen werden en in aanwezigheid van de leerkrachten en de decaan tegen ze uitvielen en zeiden dat ze lui waren, niet opletten en niet gemotiveerd waren. Ik zette me schrap.

Maar tot mijn verbazing hoorde ik iets anders. De nederige vader van Sandra wendde zich tot zijn 16-jarige dochter, die door schaamte en spijt was overweldigd, en zei: 'Het is nog niet te laat. Het is nog niet te laat om je best te doen. Het is echt nog niet te laat.'

Na dat gesprek was ik dankbaar voor zijn liefdevolle reactie, maar ik was bang dat hij niet begreep wat zijn dochter allemaal moest doen om haar achterstand in te halen. Het leek onmogelijk. Ik hoorde later dat ze met haar geschiedenislessen was gestopt, maar met mijn Engelse lessen doorging.

Toen ik later in gebed neerknielde, dacht ik na over mijn eigen tekortkomingen en vroeg ik mijn hemelse Vader om vergeving. Ik besepte hoeveel ik van de vader van Sandra kon leren. Ik had ook weleens gevoelens

van onzekerheid en ontoereikendheid gehad en mezelf afgevraagd of ik een tweede kans verdiende. Op zulke momenten koos de Heer er ook voor om niet tekeer te gaan, maar me gerust te stellen: 'Het is nog niet te laat, lieve dochter. Het is nog niet te laat.'

De boodschap van het evangelie

Hoe vaak geloven we niet de boodschap van de tegenstander dat er geen hoop meer is? Maar de profeten zeggen het tegenovergestelde. Jesaja zegt: 'Laat hij zich bekeren tot de Heere, dan zal Hij Zich over hem ontfermen, tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig' (Jesaja 55:7). Mormon voegt daar zijn getuigenis aan toe: 'Maar zo dikwijls als zij zich bekeerden en vergeving zochten, met een oprechte

bedoeling, ontvingen zij vergeving' (Moroni 6:8). Het mooie van het evangelie is dat het nooit te laat is. Hoe vaak we ook om vergeving vragen, door de verlossing van de Heer kunnen we altijd opnieuw beginnen.

Sandra kreeg de motivatie om opnieuw te beginnen en maakte langzaam maar zeker vooruitgang. De verandering was niet gemakkelijk. Het vroeg dagelijkse inspanning om haar slechte gewoonten te overwinnen. Maar ze zag de resultaten: langzaam maar zeker haalde ze betere cijfers.

Vanuit het evangelisch perspectief is ons eindcijfer geen weerspiegeling van hoelang we hebben aangemodderd of hoe diep we in de put hebben gezeten. Maar de Heer zal ons oordelen volgens de richting die we

zijn opgegaan, hoe we ons hebben bekeerd en hoe we ons op de verzoening van de Heiland hebben verlaten.

Door mijn beperkte begrip twijfelde ik eraan of Sandra in staat zou zijn om haar zwakheden te overwinnen. Maar onze volmaakte Vader verliest nooit de hoop dat zijn kinderen in staat zijn om zich in Christus te vervolmaken en het eeuwig heil te ontvangen. Het maakt niet uit hoe ver we zijn afgedwaald. Hij gaat altijd naar die enkeling op zoek. De Heer smeekt ons om niet als een vreemdeling in zonde rond te dwalen, maar om hoopvol naar Hem op zoek te gaan en de zegeningen van zijn eeuwige verzoening in ontvangst te nemen. Het is echt nooit te laat. ■

De auteur woont in Virginia (VS).

EEN OLIFANT IN DE KLAS

Leerkrachtenraden beïnvloeden niet alleen de wijze waarop we onderwijzen, ze beïnvloeden ook de manier waarop we leren.

Jessica Griffith en Richard M. Romney

Kerkelijke tijdschriften

Miswakhe Sitole staat voor een uitdaging. Als de zondagsschool-president van zijn wijk heeft God hem de verantwoordelijkheid gegeven het onderwijs en begrip van het evangelie in zijn wijk te verbeteren.¹

Maar de leden van zijn wijk in Johannesburg (Zuid-Afrika) hebben soms erg uiteenlopende achtergronden en verwachtingen. Sommigen zijn hoogopgeleid; anderen niet. Velen zijn geleerd dat een leerling moet luisteren en niet spreken. Anderen hebben de grootste moeite om te begrijpen dat *zowel* mannen als vrouwen bij het onderwijs in de kerk en in het gezin betrokken horen te zijn.

‘De leden spreken ook verschillende talen’, vertelt broeder Sitole.

‘Maar de Geest wil elkeen inspireren.’

Vorig jaar werden de leerkrachtenraad en *Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland* ingevoerd. Wereldwijd begonnen wijken en gemeentes in de kerk in de leerkrachtenraad te bespreken en te oefenen wat het inhoudt om naar het voorbeeld van de Heiland te onderwijzen.

Toen zag broeder Sitole hoe de leerkrachtenraad zijn wijk tot zegen kon zijn. Culturele verschillen konden aangekaart worden, deelname in de klas kon worden verbeterd en het uiteenlopende perspectief van de leden kon verrijkend zijn.

Zoals vele andere leerkrachten wereldwijd beseft broeder Sitole dat de Heer de leerkrachtenraad niet alleen gebruikt om ons onderwijs te veranderen. Hij gebruikt die ook

om de manier waarop we leren te veranderen.

Een olifant anders bekeken

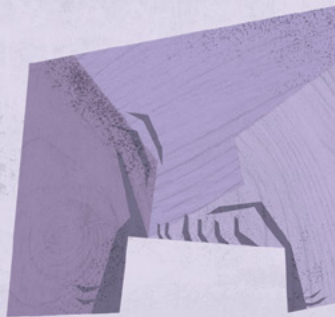
Broeder Sitole deed een heel interessante ontdekking, namelijk dat, als leerkrachten hun leerlingen actief laten deelnemen aan hun eigen leerproces, iedereen baat heeft bij de verruimde visie die ontstaat door de combinatie van de verschillende zienswijzen.

Dat inzicht kreeg broeder Sitole tijdens een leerkrachtenraad, toen een lid van de wijk de gelijkenis van de blinden en de olifant vertelde, maar net een beetje anders. De gelijkenis verhaalt hoe zes blinde mannen ieder een olifant anders beschrijven (een been is als een zuil, de staart is als een touw, de slurf is als een tuinslang

Touw

Muur

Waaier

enzovoort), omdat ze allemaal een ander deel aanraken.²

‘Beeld u nu in dat de olifant het evangelieonderwijs voorstelt’, zegt broeder Sitole. ‘Dan moeten alle deelnemers vertellen wat hun visie is, zodat we samen begrijpen hoe het evangelie ons allen tot zegen is.’

Daarom zitten de leerkrachten in de wijk van broeder Sitole tijdens een leerkrachtenraad altijd rond een tafel. Dat bevordert de bespreking. ‘Zodat we eraan denken dat iedereen een gelijkwaardige mening heeft’, zegt hij.

Naargelang *hun* behoeften

Natsuko Soejima uit Tokio (Japan) twijfelde eraan of ze wel goed kon onderwijzen. ‘Toen ik als zondagschoolleerkracht voor de jongeren werd geroepen,’ zegt ze, ‘vertelde ik

de bisschop dat ik bang was. Maar hij zei me dat de roeping van God kwam, dus stemde ik in.’

De groep intimideerde haar vanwege de persoonlijke problemen waarmee de jongeren worstelden. Twee van de jongeren hadden een beperkt gehoor. Sommige klasleden die naar Japan waren gemigreerd, spraken alleen Engels. Zij maakte zich ook zorgen over het leeftijdsverschil tussen haar leerlingen en haarzelf.

Toen ontdekte zuster Soejima tijdens een leerkrachtenraad een oplossing. ‘We spraken over iedere leerling liefhebben, hun namen leren, voor ieder afzonderlijk bidden, en onderwijzen — door de Geest geleid — naar *hun* behoeften’, legt ze uit, ‘Dus dat ging ik doen.’ Zij deed nog iets wat ze in de leerkrachtenraad had

geleerd: ‘Ik gebruikte woorden die mijn liefde overbrachten.’

Het resultaat? ‘Mijn hart veranderde. Ik begon genegenheid voor mijn leerlingen te voelen. Ik gaf om wie er ontbrak en bad ook voor hen. Zodra een les eindigde, begon ik de volgende les voor te bereiden, zodat ik tijd had om over het onderwijs na te denken. Ik liep over van vreugde.’

Specifieke antwoorden

Brad Wilson, is zondagschoolpresident in Minnesota (VS). Hij let erop dat leerkrachten na de leerkrachtenraad niet weggaan voordat ze hebben besproken wat ze gaan veranderen door wat ze hebben geleerd.

‘Wij volgen het overzicht uit *Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland*’, zegt broeder Wilson. ‘We

Zuil

Tuinslang

Speer

bespreken ervaringen van de leerkrachten en daarna bespreken we een van de voorgestelde onderwerpen. Als gespreksleider stel ik vragen en vat ik de opmerkingen samen. Dan oefenen we de toepassing. We splitsen op in groepjes en bespreken: “Wat ga ik door deze vergadering voortaan anders aanpakken?””

Ron Goodson is in dezelfde wijk een leerkracht in het diakenenquorum. Hij zegt dat broeder Wilson de raad heel goed ‘coacht’. ‘We bespreken hoe de Heiland zou onderwijzen’, vertelt hij. ‘Als je dan de Geest voelt,

denk je: dit is iets wat ik in mijn les moet proberen.’ Over de Heiland denken verandert je aanpak. Het is niet meer zozeer ‘Ik moet een les voorbereiden’, als wel ‘Wat hebben deze diakenen nodig en hoe kan ik ze helpen dat te krijgen?’

Hij herinnert zich dat hij in zijn dagboek schreef: ‘Ik heb de leerkrachtenraad vandaag bijgewoond en dit moet ik doen.’ Zijn dagboek staat bol van zulke aantekeningen. Hij bereidt de lessen nu vooraf voor: ‘Begin er vroeg aan, dan krijg je de hele week ingevingen.’ Hij vraagt de diakenen

wat er in hun leven speelt: ‘Ik kan ze beter bijstaan als ik ze beter ken.’ En hij vraagt de diakenen om ook te onderwijzen: ‘Als ze dat doen, leren ze ook beter.’³

Ik bleef zingen

‘In onze leerkrachtenraad bespreken we hoe muziek de Geest kan uitnodigen’, zegt Jocelyn Herrington, een jeugdwerklerkracht uit diezelfde wijk in Minnesota. ‘Later onderwees ik de zonnestraaltjes. Ik dacht: ik ga zingen terwijl zij verder kleuren. Dat is leuk. Ik begon te zingen en ze stopten

MEER INFORMATIE

Ga naar teaching.lds.org voor meer informatie over de leerkrachtenraad en *Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland*.

VERANDERINGEN IN DE ZONDAGSE BIJEENKOMSTEN IN 2018

Vanaf januari worden de bijeenkomsten van de Melchizedekse priesterschap en de zustershulpvereniging aangepast. Wat leden in de leerkrachtenraad hebben geleerd, vormt de aanleiding voor die veranderingen. Een uitleg van de wijzigingen en het nieuwe lesmateriaal, worden vanaf volgende maand in de conferentie-uitgaven van de tijdschriften, in de app Gospel Library, en op LDS.org verstrekt.

allemaal en luisterden naar mij. Dus bleef ik zingen. De Geest kwam inderdaad en toen ik ophield met zingen, waren ze eerbiedig en wachtten tot ik ging praten. Dit hadden we ook [in de raad] besproken: getuigen wanneer de kans zich voordoet. Dus gaf ik mijn getuigenis in woorden die zij konden begrijpen.'

Zuster Herrington waardeert het dat jeugdwerklerkrachten bij de leerkrachtenraad worden betrokken. 'We bespreken onderwijs aan volwassenen,' zegt ze, 'maar dan zegt broeder Wilson: "En hoe zit het met de jongeren? En de kinderen?" Hij vestigt onze aandacht op alle verschillende leeftijdsgroepen.'

Van raad naar raad

Adam Martin, de zondagsschoolpresident van de wijk Calgary (Alberta, Canada), zegt dat hij voorstellen van de wijkraad apprecieert: 'De ZHV-presidente of de quorumpresident ouderlingen zeggen dan: "We willen dat de leerkrachten zich op dit aandachtspunt richten." Dus bespreken we dat in de leerkrachtenraad.'

Toen wij met de leerkrachtenraad begonnen, wisten de leerkrachten niet goed wat ze moesten verwachten, dus nodigde hij velen persoonlijk uit en introduceerde hij het oefenmateriaal van teaching.lds.org. 'Nu loopt alles vlotjes', zegt hij. 'Ze weten dat het een plek is waar we de gaande zaken kunnen bespreken.'

Bij een recente vergadering lag de nadruk op de Geest volgen. 'We bespraken hoe je je goed voorbereidt zonder je zorgen te maken dat je niet alles kunt behandelen', vertelt hij.

'Een van de zusters vertelde dat ze altijd het gevoel had dat ze elk punt in haar lesplan moest behandelen. Haar gezicht lichtte helemaal op toen we bespraken dat je je in een les door inspiratie kunt laten leiden.'

Samen oplossingen zoeken

Elke onderwijssituatie biedt zo zijn eigen kansen, problemen en mogelijke zegeningen. Daarom werkt de leerkrachtenraad zo goed, want daar kunnen leerkrachten, met de hulp van de Geest, oplossingen voor *hun* specifieke problemen met onderwijzen zoeken en vinden.

Geoffrey Reid is de zondagsschoolpresident van een ring in Arizona (VS). Hij zegt dat de leerkrachtenraad het beste werkt, als de leerkrachten begrijpen dat gezamenlijk overleg hun doel is: 'Dan zien ze in dat ze elkaar kunnen helpen.'

Het ringpresidium spoort de leerkrachten aan om in plaats van 'Doe ik het wel goed?' liever 'Hoe komt de boodschap over?' te denken.

Marisa Canova is als jeugdwerklerkracht in die ring werkzaam. Sinds ze tijdens een leerkrachtenraad

een ingeving ontving, moedigt ze de leerlingen van haar heldenklasje aan om voor elkaar te bidden. Dat was doeltreffend, maar die werkwijze is misschien niet geschikt voor een volwassenenklas. 'Bidden voor elk lid in een grote klas evangelieleer is misschien teveel', zegt ze. 'Gelukkig zeggen die leerkrachten: "Hoe denkt u dat we dat idee voor onze les kunnen gebruiken?" En dan zoeken we samen oplossingen.'

'Ik waardeer het dat we in de leerkrachtenraad de tijd krijgen om na te denken over hoe goed we bezig zijn en wat we aan het doen zijn. Het is nuttig steun en feedback te krijgen en te merken dat we allemaal naar hetzelfde doel toewerken. Ik vind het ook fijn dat er verschillende zienswijzen naar voren komen doordat we met elkaar zijn. Daardoor denk ik aan zaken waarover ik beslist niet op mijn eentje zou hebben gedacht.'

Als we actief deelnemen aan de leerkrachtenraad, wordt ons begrip van de olifant 'evangelieonderricht' duidelijker. Net als broeder Sitole in Afrika ontdekken veel kerkleden dat, wanneer ons vermogen om op de manier van de Heiland te onderwijzen toeneemt, het niet alleen ons onderwijs verandert, maar ook de manier waarop we leren. ■

NOTEN

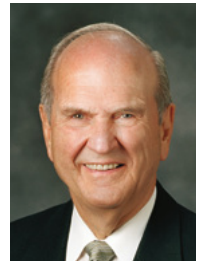
1. Zie *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), 12.2.2.
2. De gelijkenis is opgenomen in 'Wat is waarheid?' van Dieter F. Uchtdorf (CES-haardvuuravond voor jongvolwassenen, 13 januari 2013), [broadcasts.lds.org](https://www.broadcasts.lds.org); en Dieter F. Uchtdorf, 'What Is the Truth?' *Friend*, maart 2017, 2.
3. Ga voor meer suggesties naar Brian K. Ashton, 'Jongeren helpen met lesgeven', *Liahona*, augustus 2016, 24–25.

'Vele [geesten] kijken reikhalzend uit naar de verordeningen die hun vrienden die nog in leven zijn, in de tempel voor hen kunnen verrichten', zei mijn overleden overgrootvader toen hij aan mijn grootvader A. C. Nelson verscheen.

DE hemelen DOOR TEMPELWERK EN FAMILIEGESCHIEDENIS openen

**President
Russell M. Nelson**

President van het
Quorum der Twaalf
Apostelen
en Wendy W.
Nelson

President Russell M. Nelson en zijn vrouw, Wendy, vroegen leden van de kerk in hun presentatie tijdens het RootsTech-congres 2017 om onder gebed te overwegen welk offer ze kunnen brengen om meer aan familiegeschiedenis en tempelwerk te doen.

President Nelson: Toen mijn grootvader A. C. Nelson als jonge echtgenoot en vader nog maar 27 was, overleed zijn vader. Een maand of drie later kwam zijn vader, mijn overgrootvader, hem opzoeken. Dat bezoek vond in de nacht van 6 april 1891 plaats. Opa Nelson was zo onder de indruk van zijn vaders bezoek, dat hij er in zijn dagboek voor familie en vrienden over schreef.

‘Ik lag op bed toen mijn vader de kamer binnenkwam’, scheef opa Nelson. ‘Hij ging aan de rand van het bed zitten. Hij zei: “Nou, mijn zoon, ik had een paar minuten de tijd en mocht even bij je langsaan. Ik voel me prima, zoon, en heb het sinds mijn overlijden erg druk gehad.”’

Opa Nelson vroeg hem wat hij allemaal gedaan had. Zijn vader vertelde dat hij het evangelie van Jezus Christus in de geestenwereld aan het prediken was.

‘Je hebt geen idee, mijn zoon, hoeveel geesten er in de geestenwereld zijn die het evangelie nog niet ontvangen hebben’, zei hij. ‘Maar velen ontvangen het nu en er vindt een geweldig werk plaats. Velen kijken reikhalzend uit naar de verordeningen die hun vrienden die nog in leven zijn, in de tempel voor hen kunnen verrichten.’

Opa Nelson zei tegen zijn vader: ‘We willen zo snel mogelijk naar de tempel gaan en aan je verzegeld worden, vader.’

Mijn overgrootvader reageerde toen: ‘Daar wilde ik je onder meer over spreken, mijn zoon. We zullen nog steeds een gezin vormen en in eeuwigheid verder leven.’

A. C. Nelson, grootvader van president Russell M. Nelson.

Toen vroeg opa Nelson: 'Vader, is het evangelie dat deze kerk ons leert, waar?'

Zijn vader wees naar een foto van het Eerste Presidium aan de wand van de slaapkamer.

'Mijn zoon, zo waarlijk als je die foto ziet, zo zeker is het evangelie waar. Door het evangelie van Jezus Christus kunnen alle mannen en vrouwen die het willen gehoorzamen, verlost worden. Ze kunnen op geen enkele andere manier in het koninkrijk van God zalig worden. Mijn zoon, klamp je altijd aan het evangelie vast. Wees nederig, wees gebedvol, wees gehoorzaam aan de priesterschap, wees getrouw, wees trouw aan de verbonden die je met God hebt gesloten. Doe nooit iets wat God mishaaft. Het evangelie is een geweldige zegen. Wees een goede jongen, mijn zoon.'

Zuster Nelson: Ik hou van al die W's. 'Wees nederig, wees gebedvol, wees gehoorzaam aan de priesterschap, wees getrouw, wees trouw aan de verbonden die je met God hebt gesloten. [...] Wees een goede jongen.' Zes W's die je overleden overgrootvader aan je heeft overgebracht. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) klinkt bijna net zo met zijn zes W's.¹

President Nelson: Ja, inderdaad. Dat verslag van mijn grootvader betekent veel voor me. We kwamen erachter dat zijn vaders kinderen later aan hem verzegeld zijn. Het doel van zijn bezoek was daarmee bereikt.

De geest van Elia

President Nelson: Door een naam van grote betekenis in de Schriften wordt duidelijk waarom het gezin zo belangrijk is. Die naam is Elia. EL-I-A betekent in het Hebreeuws letterlijk 'Jehova is mijn God'.² Denk daar eens over na! In Elia's naam vinden we de Hebreeuwse termen voor zowel de Vader als de Zoon terug.

Zuster Nelson: Elia was de laatste profeet vóór de tijd van Jezus Christus die de verzegelbevoegdheid van het Melchizedeks priesterschap bezat. Het was Elia's zending om het hart van de kinderen tot de vaders te wenden, en het hart van de vaders tot de kinderen, zodat zij verzegeld konden worden. Anders 'zou de gehele aarde bij zijn komst *volslagen worden verwoest*' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:39; cursivering toegevoegd). Dat liegt er niet om.

President Nelson: Ik zie de geest van Elia graag als 'een manifestatie van de Heilige Geest die van de goddelijke aard van het gezin getuigt'.³ In de Gids bij de Schriften staat: 'De macht van Elia is de verzegelbevoegdheid van het priesterschap waardoor wat op aarde gebonden of ontbonden wordt, ook in de hemel wordt gebonden of ontbonden.' ('Elia').

Zuster Nelson: We zeggen vaak dat de geest van Elia op mensen inwerkt en ze aanspoort om naar informatie over

hun overleden verwanten te gaan zoeken. Eigenlijk zeggen we dan dat de Heilige Geest ons ingeeft om datgene te doen waardoor familieleden voor eeuwig aan elkaar verzegeld kunnen worden.

President Nelson: Het is mooi om het hart van de kinderen tot hun vaders te wenden door belangrijke verhalen uit onze familiegeschiedenis op toegankelijke en gedenkwaardige manieren tot ons te laten spreken. Als we documenten, verhalen, foto's en gedenkwaardigheden uit onze familiegeschiedenis in gedachte houden, kan dat ons getuigenis versterken (zie Mosiah 1:5). We kunnen ze op onze muren, onze tafels, onze computers, onze iPads en zelfs onze mobiele telefoons plaatsen. Dat spoort ons dan misschien tot betere keuzes en een nauwere band met de Heer en onze familieleden aan.

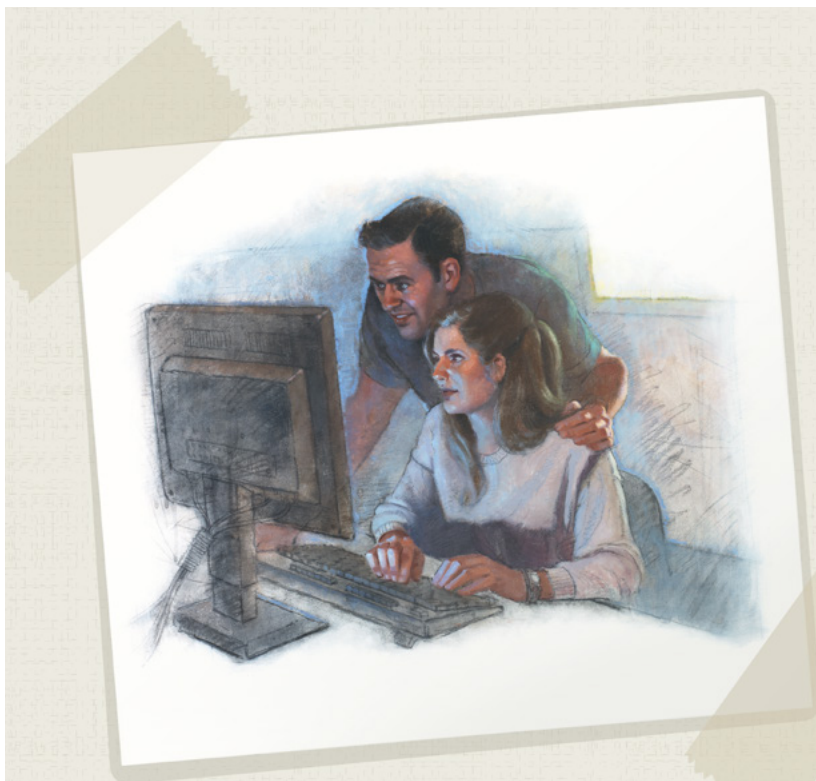
Maar als we het daarbij laten, hebben we echt niet genoeg gedaan. Onze belangstelling als kerkleden voor familiehistorisch werk wordt ingegeven door wat de Heer aan ons uiteengezet heeft: onze voorouders kunnen zonder ons niet tot volmaking komen en wij kunnen zonder hen niet tot volmaking komen (zie LV 128:15). Dat betekent dat we door de heilige verzegelverordeningen van de tempel aan elkaar verbonden moeten worden. Wij moeten een sterke schakel in de keten van onze voorouders met onze nakomelingen zijn. Mocht onze verzameling verhalen en foto's ooit een doel op zich worden — als we weten wie onze voorouders zijn en wat er allemaal in hun leven gespeeld heeft, maar we ze in het hiernamaals zonder verordeningen aan hun lot overlaten — dan zal dat

tijdverdrijf onze voorouders in de gevangenis in de geestenwereld geenszins van nut zijn.

Zuster Nelson: We willen uiteraard zo veel mogelijk verhalen van en over voorouders vastleggen. Maar dat mag nooit ten koste van het verordeningswerk voor onze voorouders gaan. We moeten tijd vrijmaken om de nodige informatie voor het tempelwerk van onze voorouders te vinden.

President Nelson: En dat betekent tijd opofferen die we gewoonlijk aan andere bezigheden besteden. We moeten meer tijd in de tempel doorbrengen en aan familiehistorisch onderzoek besteden. Daar hoort indexereren ook bij.

Zuster Nelson: Opoffering brengt inderdaad de zegen van de hemel voort.⁴ Ik heb gelukkig veel voorouders kunnen vinden die naar mijn overtuiging klaar waren om verbonden met God te sluiten en de noodzakelijke verordeningen te ontvangen. Ik heb meer dan eens gemerkt dat ik

voor een of ander overweldigend project geen tijd, energie en ideeën meer had. Als ik dan de tijd nam om de nodige informatie voor het tempelwerk van enkele voorouders op te zoeken of in de tempel plaatsvervangend werk voor hen te doen, werden de hemelen geopend en begonnen de ideeën en energie me toe te vloeien. Ik had dan op de een of andere manier tijd genoeg om mijn deadline te halen. Dat was volslagen onmogelijk, maar het gebeurde keer op keer. Ik put vreugde uit familiehistorisch en tempelwerk die werkelijk niet van deze wereld is.

Familiegeschiedenis en zendingswerk

President Nelson: Als ik nu zendeling was, zouden mijn twee beste vrienden in de wijk of gemeente waar ik diende, de plaatselijke zendingsleider en de consulent tempelwerk en familiegeschiedenis zijn.

Mensen willen van nature iets over hun voorouders weten. Dat biedt onze zendelingen natuurlijke kansen. Als zendelingen van de mensen die ze onderwijzen gaan houden, vragen ze vanzelf naar hun familie. ‘Leven je ouders nog? Leven je grootouders nog? Ken je je vier grootouders?’ De gesprekken lopen vanzelf als de zendelingen de mensen met wie ze in contact komen, naar hun dierbaren vragen.

Zendelingen, en ook zendingsactieve leden, kunnen dan heel natuurlijk vragen: ‘Weet je wie je overgrootouders zijn? Weet je hoe ze heten?’ Onderzoekers weten waarschijnlijk niet hoe hun acht overgrootouders allemaal heten.

Dan kunnen de zendelingen het volgende voorstellen: ‘Ik heb een vriend in de kerk die hulp kan bieden. Als we de namen van sommige of misschien wel al je overgrootouders konden vinden, zou je er dan een paar uur voor over hebben om uit te zoeken wie ze zijn?’ Die vriend in de kerk is natuurlijk de consulent tempelwerk en familiegeschiedenis van de wijk.

Zuster Nelson: Het kan voor zendelingen een troostrijke gedachte zijn dat ze er nooit alleen voor staan wat het vinden en onderwijzen van mensen betreft die ontvankelijk voor de leringen van het herstelde evangelie van Jezus Christus zijn. President George Q. Cannon (1827–1901) was raadgever van vier presidenten van de kerk. Hij vertelde dat de mensen die in deze laatste dagen tot de kerk

toetreden, dat doen vanwege de gebeden van hun voorouders dat iemand uit hun nageslacht lid van de kerk zal worden. Dan kunnen zij, de voorouders, de noodzakelijke verordeningen plaatsvervangend ontvangen.⁵

Verhoging: een familieaangelegenheid

President Nelson: Verhoging is een familieaangelegenheid. Gezinnen kunnen alleen door de heilsverordeningen van het evangelie van Jezus Christus verhoogd worden. Het uiteindelijke doel dat we willen bereiken, is als familie gelukkig worden — begiftigd, verzegeld en voorbereid op het eeuwige leven in Gods tegenwoordigheid.

Zuster Nelson: Alles wat we in de kerk doen, elke les die we bijwonen, elk stukje dienstbetoon, elk verbond dat we met God sluiten, elke priesterschapsverordening die we ontvangen, leidt ons naar de heilige tempel, het huis van de Heer. Er schuilt voor een echtpaar en voor hun kinderen heel veel kracht in de verzegelverordening, als ze hun verbonden nakomen.

President Nelson: We kiezen elke dag door onze gedachten, gevoelens, woorden en daden waar we de eeuwigheid willen doorbrengen. Onze hemelse Vader heeft verklaard dat het zijn werk en zijn heerlijkheid is om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van zijn kinderen tot stand te brengen (zie Mozes 1:39). Maar Hij *wil* dat wij ervoor kiezen om bij Hem terug te keren. Hij dwingt ons op geen enkele wijze. De nauwgezetheid waarmee we onze verbonden nakomen, toont Hem hoe graag we bij

Hem terug willen keren. We komen elke dag dichterbij of verder af van ons heerlijke vooruitzicht op het eeuwige leven. We moeten ons allemaal aan onze verbonden houden, ons dagelijks bekeren en ernaar streven meer als onze Heiland te worden. Gezinnen kunnen alleen dan eeuwig samen zijn.

Zuster Nelson: Hoe fantastisch of ontmoedigend en triest uw situatie op dit moment ook is, ik kan ervan getuigen dat u er door uw inzet voor familiehistorisch en tempelwerk op vooruit zal gaan. Wat hebt u op dit moment nodig? Meer liefde? Meer vreugde? Meer zelfbeheersing? Meer gemoedsrust? Meer zinvolle momenten? Meer het gevoel dat u iets kunt betekenen? Meer plezier? Meer antwoorden op uw gewetensvragen? Meer echte verbondenheid met anderen? Meer begrip van wat u in de Schriften leest? Meer in staat zijn om lief te hebben en te vergeven? Meer in staat zijn om met kracht te bidden? Meer inspiratie en creatieve ideeën voor uw werk en andere bezigheden? Meer tijd voor wat echt telt?

Ik smEEK u de Heer iets meer van uw tijd te geven door meer aan familiehistorisch en tempelwerk te doen. Let dan eens op wat er gebeurt. Ik getuig dat de hemelen geopend zullen worden en we alles ontvangen wat we nodig hebben, als wij de Heer laten zien dat we onze voorouders echt willen helpen.

President Nelson: We kunnen ons de hele dag aan ervaringen van anderen met de tempel en familiegeschiedenis laven. Maar we moeten iets ondernemen om die blijdschap ook zelf te beleven. Ik wil ieder van ons graag een uitdaging geven, zodat het geweldige gevoel van dit werk ons bij kan blijven en zelfs kan toenemen. Overweeg onder gebed wat voor offer — bij voorkeur een tijdsoffer — u kunt brengen, zodat u dit jaar meer aan tempelwerk en familiegeschiedenis gaat doen.

Wij zijn betrokken bij het werk van onze almachtige God. Hij leeft. Jezus is de Christus. Dit is zijn kerk. Wij zijn zijn verbondskinderen. Hij kan op ons rekenen. ■

Uit een presentatie gehouden tijdens het RootsTech-congres voor familiegeschiedenis 2017 op 11 februari 2017 in Salt Lake City (Utah, VS). Ga naar lds.org/go/1017Nelson en bekijk deze presentatie in het Engels, Portugees of Spaans.

NOTEN

1. Zie Gordon B. Hinckley, 'Advies en een gebed van een profeet voor de jongeren', *Liahona*, april 2001, 30–41.
2. Gids bij de Schriften, 'Elia'.
3. Russell M. Nelson, 'A New Harvest Time', *Ensign*, mei 1998, 34.
4. Zie 'Ere de man', *Lofzangen*, nr. 24.
5. Zie *Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon*, samengesteld door Jerreld L. Newquist, 2 delen (1974), deel 2, 88–89.

RAAD VOORDAT U GAAT:

dopen in de tempel

U hoeft niet te wachten. Alle leden die aan de normen voldoen, ook jongeren en nieuwe leden, kunnen in de tempel dienen.

Heather J. Johnson

Kerkelijke tijdschriften

President Howard W. Hunter (1907–1995) heeft gezegd: 'Laten we in woord en daad een volk zijn dat de tempel bezoekt en liefheeft. Ga zo vaak naar de tempel als uw persoonlijke omstandigheden dat toelaten. We moeten niet alleen voor onze dierbare voorouders gaan, maar

ook om zelf de zegeningen van de tempel te ontvangen, om te proeven van de heiligheid en veiligheid die binnen die heilige muren te vinden zijn.' ('A Temple-Motivated People', *Ensign*, februari 1995, 5.)

Die raad geldt voor alle leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, ook als u nog maar net lid van de kerk bent. Er is geen wachttijd voor

tempelbezoek mits u zich aan de kerkelijke normen houdt. Na uw doop en bevestiging kunt u vrijwel meteen een tempelaanbeveling voor beperkte toegang krijgen.

Met die tempelaanbeveling kunt u naar de tempel gaan en u daar plaatsvervangend voor uw overleden voorouders laten dopen en bevestigen. Als u in de tempel dient, kan dat uw getuigenis van het evangelie versterken.

Natalia Lorena Figueroa uit Argentinië vertelt over haar eerste tempelbezoek: 'Ik keek toe toen mijn broer zich in de doopvont van de tempel voor mijn grootvader en mijn ooms liet dopen. Daarna liet ik me voor mijn grootmoeder en mijn tantes dopen. Ik voelde me ongelooflijk gelukkig. Ik kreeg tranen in mijn ogen en ik voelde het warme, behaaglijke gevoel in mijn binnenste zoals ik dat nog nooit gevoeld had.' Vergelijkbare zegeningen staan u te wachten als u een tempelaanbeveling voor beperkte toegang hebt en gebruikt. ■

VEELGESTELDE VRAGEN

Hoe krijg ik een aanbeveling voor beperkte toegang?

- U moet minimaal 12 jaar en een waardig lid van de kerk zijn. Mannen moeten tevens het Aäronisch priesterschap ontvangen. Dat kan gewoonlijk binnen een week na hun doop.
- Voor een aanbeveling hebt u een gesprek met uw bisschop of gemeentepresident. Dat gesprek lijkt op het gesprek dat u voorafgaand aan uw doop hebt gehad. U bespreekt uw getuigenis van het evangelie en uw gehoorzaamheid aan de geboden met hem.
- De aanbeveling is een jaar geldig.

Wat zijn zoal de zegeningen van een tempelaanbeveling voor beperkte toegang?

- U bent uw overleden voorouders en andere overledenen van dienst door u plaatsvervangend voor hen te laten dopen en bevestigen.
- U wordt aan uw eigen doop en bevestiging herinnerd, en aan het verbond dat u hebt gesloten.
- U kunt uw aanbeveling het beste altijd bij u hebben, ook al kunt u niet geregeld naar de tempel. Dat zal de tempel steeds in herinnering brengen en uw belofte om die waardig te betreden.
- Als u leeft naar uw aanbeveling voor beperkte toegang, bereidt u zich voor op andere

tempelverordeningen, zoals de begiftiging en de verzegeling.

Hoe kan ik me op een tempelbezoek voorbereiden?

- Vraag een wijk- of gemeenteleider, zoals de wijkzendingsleider of de ZHV-presidente, om hulp bij het plannen van een tempelbezoek.
- De openingstijden van de doopruimten in alle tempels staan op temples.lds.org. U kunt ook naar de tempel bellen om informatie te vragen.
- Als u voor het eerst naar de tempel gaat, kunt u de tempel bellen voor een afspraak. Dan staat er iemand

klaar om u te verwelkomen en de gang van zaken uit te leggen.

- Draag zondagse kleding naar de tempel.
- Neem een setje schoon wit ondergoed mee. Sommige tempels hebben wit ondergoed, sommige niet. In de tempel krijgt u een witte jumpsuit en een handdoek.

Hoe gaat het precies als ik bij de tempel aankom om mij plaatsvervangend te laten dopen en bevestigen?

- Als u binnenkomt, ziet u eerst de receptie. Daar controleert een tempelwerker uw tempelaanbeveling.
- Mannen en vrouwen gaan vervolgens naar aparte kleedkamers. Er zijn eenpersoons kleedhokjes met afsluitbare kastjes waar u zich in de jumpsuit kleedt.
- De tempelwerkers wijzen u de weg naar de doop- en bevestigingsruimte.
- Een plaatsvervangende doop en bevestiging gaat precies zoals uw eigen doop en bevestiging, alleen neemt u de plaats in van een overleden persoon.
- Na aan de verordeningen te hebben deelgenomen, gaat u terug naar uw kleedhokje en kleedt u zich weer om.
- U hoeft zich geen zorgen te maken over uw tempelbezoek. Er zijn overal in de tempel tempelwerkers. Zij zullen u helpen.

Huwelijksgeschillen
oplossen

S. Brent Scharman

Gepensioneerd consultant,
LDS Family Services

Mark en Margriet (alle gebruikte namen zijn fictief) schakelden de tv uit na de laatste bijeenkomst van de algemene conferentie. De toespraken waren inspirerend geweest en ze genoten van de positieve sfeer in hun huis na het conferentieweekend.

Maar Mark en Margriet waren enorm teleurgesteld toen ze nog geen dag later in een verhitte discussie verzeild raakten. Mark had op zijn werk een onverwachte bonus gekregen. Ze maakten ruzie omdat de een het geld wilde sparen en de ander er kleding voor hun oudste kinderen mee wilde kopen. De kwestie bleef onopgelost. Beide huwelijkspartners gingen door met hun dagelijkse taken en voelden zich onbegrepen.

Om een blijvend, gelukkig huwelijk tot stand te brengen, moeten echtparen leren om hun geschillen op te lossen, zodat ze zich beiden begrepen voelen en een aanvaardbaar compromis sluiten.

*Geschillen
liefdevol
oplossen
brengt
geweldige
zegeningen
met zich mee.*

Geestelijke waarschuwing en raad

Het aantal waarschuwingen over twisten in de Schriften en de woorden van profeten en apostelen is legio. In 3 Nephi lezen we: 'Hij die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar van de duivel, die de vader van twisten is' (3 Nephi 11:29). Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: '[Satan] drijft een wig tussen vaders en moeders door de harmonie thuis te verstoren. Hij verleidt kinderen om hun ouders ongehoorzaam te zijn. [...] Satan weet dat hij het werk van de Heer het doeltreffendst verstoort door de kracht en de heiligheid van het gezin aan te tasten.'¹

Verschillen in mening, gewoonte of achtergrond zijn onvermijdelijk, maar er zijn genoeg bronnen waardoor wij leren hoe we daarmee om moeten gaan. De leerstellingen en instructie die we op zondag horen en in kerkpublicaties lezen, kunnen nuttig zijn en zo nodig met goede professionele informatie aangevuld worden. Echtparen kunnen leren hoe ze met geschillen moeten omgaan. Inspiratie

kan het hart van beide huwelijkspartners verzachten.

President Thomas S. Monson heeft gewaarschuwd: 'Thuis krijgen we vaak de beste kansen om onze liefde te betonen. Ons gezinsleven zou om liefde moeten draaien, maar vaak is dat niet het geval. Er is soms teveel ongeduld, teveel gekibbel, teveel geruzie en teveel gehuil.'²

Als problemen aanhouden en het gezinsleven bedreigen, kan er sprake zijn van ernstigere oorzaken, zoals onvolwassenheid, zelfzuchtigheid, machtswellust en hoogmoed. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) heeft gezegd: 'Ik ben al lang van mening dat een van de belangrijkste factoren in een gelukkig huwelijk een diepe zorg voor het gemak en welzijn van de partner is. In de meeste gevallen is zelfzucht de overheersende factor die leidt tot ruzie, verwijdering, scheiding en gebroken harten.'³

Ouderling Marvin J. Ashton (1915–1994) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Als u zich naar aanleiding van twisten slecht voelt, doet u er goed aan om u af te vragen waarom u eraan meedoet. [...]'

'Het is belangrijk om te beseffen dat we ons gedrag zelf kiezen. De oorzaak van deze kwestie is het aloude probleem van hoogmoed.'⁴

Wat de oorzaken ook zijn, we moeten nieuwe vaardigheden leren en ons hart verzachten als de problemen aanhouden.

Oorzaken van geschillen

Er zijn veel oorzaken van geschillen: van oppervlakkige persoonlijke meningen tot diepgewortelde communicatiestijlen. Echtparen moeten zelfzuchtigheid en onvolwassenheid overwinnen en krijgen bovendien te maken met andere veelvoorkomende oorzaken van geschillen, zoals:

Pasgehuwden leren zich aan elkaar aanpassen	Natuurlijke verschillen tussen man en vrouw	Prikkelbaarheid door uitputting	Verskillende meningen over opvoeding en financiën
Kinderen die hun keuzevrijheid leren gebruiken	Verskillende voorkeuren	Heftige reacties door stress	Onvoldoende kennis van of bekwaamheid in het oplossen van geschillen

Waarschuwing voor woede

Veel huwelijks- of gezinsgeschillen ontstaan door ongebreidelde woede. Als we niet opletten, kunnen we na een woede-uitbarsting voortdurend denken dat ons onrecht aangedaan is. Hoe langer we piekeren, hoe meer redenen we bedenken om ons perspectief te staven. Als we er zo op broeden, kunnen we niet kalmeren. En als er een tweede woede-uitbarsting opkomt voor de eerste verwerkt is, kunnen hormonale reacties nog meer uitbarstingen veroorzaken.

In een gesprek met haar therapeut beschreef Marlies bijvoorbeeld hoe frustrerend het was om na een ruzie met haar man in bed te liggen. 'Ik wist dat ik gelijk

had', zei ze. 'Ik wist dat hij het licht zou aansteken en zich zou verontschuldigen. Maar dat deed hij niet. Hoe meer ik erover nadacht, hoe kwader ik werd. Toen ik hoorde dat hij begon te snurken, was de maat vol. Ik sprong het bed uit, schreeuwde nog wat tegen hem en ging naar beneden. En zelfs toen verontschuldigde hij zich niet. Is dat niet ongelooflijk?' De manier waarop Marlies met haar kwaadheid omging, is een goed voorbeeld van hoe het niet moet.

Gewoontes zijn moeilijk te doorbreken, zelfs als het relatief nieuwe zijn. Maar er zijn vaardigheden waar huwelijkspartners iets aan kunnen hebben. Hieronder vindt u enkele nuttige tips:

Bestrijd gedachten tijdig.

Marlies had in zichzelf kunnen zeggen: ik denk dat ik gelijk heb, maar ik ben de kwestie aan het opblazen. Mijn relatie met mijn man is belangrijker dan dit geschil.

Begin opnieuw.

Stop als u een ruzie voelt aankomen. Uit onderzoek is gebleken dat de eerste drie tot vijf minuten van een gesprek de toon zetten. Zeg: 'Dit gaat de verkeerde kant uit. Laten we opnieuw beginnen.'

Reageer u op een productieve manier af.

Door te schreeuwen raakt u uw nare gevoelens niet kwijt. Hoe meer u uw woede uit, hoe heviger uw gevoelens worden.

Zoek afleiding.

Denk aan iets anders of maak een wandeling.

Luister naar kalmerende muziek

of lees iets opbouwends.

Schrijf uw gedachten op.

Voor sommige mensen bevordert dat hun zelfbewustzijn.

Kalmeer

voor u een probleem aanpakt. Zorg er eerst voor dat de chemische reactie uitgewerkt is.

Stappen om geschillen op te lossen

In *Strengthening Marriage*, een cursusboek van LDS Family Services, staan drie stappen om geschillen op te lossen: (1) standpunten uiteenzetten, (2) zorgen toelichten en (3) wederzijds aanvaardbare oplossingen kiezen.⁵ Die stappen zijn gestoeld op een coöperatief communicatiemodel met oog voor de belangen van beide partijen.

1. Standpunten uiteenzetten	2. Zorgen toelichten	3. Wederzijds aanvaardbare oplossingen kiezen
<p>Ieder persoon brengt zijn of haar standpunt eerlijk en zonder te beschuldigen onder woorden. Soms lost dit het probleem op doordat men erover nadenkt en beseft dat de onenigheid een misvatting was. Een voorbeeld: een man staat erop dat zijn vrouw met hem meegaat naar een basketbalwedstrijd aan de middelbare school. Zij zou veel liever met hem uit eten gaan en vindt dat hij egoïstisch is. Hij zet zijn standpunt uiteen, waardoor zij beseft dat hij aandacht wil schenken aan een van de spelers, omdat die zijn zondagsschoolles niet meer bijwoont.</p>	<p>De huwelijkspartners lichten hun zorgen uitgebreid toe. De nadruk ligt hier op het begrijpen en aanvaarden van elkaars zorgen. In het aangehaalde voorbeeld kan de vrouw gaan denken dat haar man andermans behoeften steeds belangrijker vindt dan de hare, hoewel ze begrijpt dat hij bezorgd is om zijn leerling. In dit geval moeten ze een gesprek aangaan waarin beiden hun gevoelens op een fijngevoelige manier verwoorden. Daardoor verandert weerstand in samenwerking.</p>	<p>De huwelijkspartners brainstormen en raken het eens over een bevredigende oplossing voor beide partijen. Ze denken na over wat ze zelf kunnen doen, en niet over wat hun huwelijkspartner kan doen, om het probleem te verhelpen. Zulke onderhandelingen vergen volwassenheid en geduld, maar bevorderen het vertrouwen dat ze hun gedachten vrij kunnen uiten en dat ze in elkaars behoeften willen voorzien. Ons echtpaar kan bijvoorbeeld beslissen dat ze op één vrijdagavond samen naar een wedstrijd gaan, dat de man op één vrijdagavond alleen gaat, en dat ze de andere twee vrijdagavonden samen iets doen wat hun band versterkt. Het is niet zo belangrijk wat ze op vrijdagavond besluiten te doen. Wél belangrijk is dat de procedure om tot die beslissing te komen voor beiden aanvaardbaar is.</p>

Resultaten van geschillen oplossen

Geschillen liefdevol oplossen brengt geweldige zegeningen met zich mee. Enkele van die zegeningen zijn: geborgenheid, persoonlijke groei die tot gemoedsrust leidt, meer geloof, een sterker karakter en persoonlijke rechtschapenheid.

Als geschillen opgelost worden, kunnen nieuwe patronen hun plaats innemen. Dan kunnen de huwelijkspartners positieve gedachten uiten en elkaar steun betuigen. Zuster Jean B. Bingham, algemeen ZHV-presidente, heeft gezegd: 'Woorden hebben verrassend veel macht, zowel om op te bouwen als om neer te halen. We herinneren ons allemaal wel hoe negatieve woorden ons deprimeerden en liefdevolle woorden ons hart verwarmden. Als wij kiezen om alleen positieve dingen over — en tegen — anderen te zeggen, verheffen en sterken wij onze naasten en helpen wij anderen in de voetsporen van de Heiland te treden.'⁶

Echtparen die het oplossen van geschillen gedurende lange tijd succesvol toepassen, oogsten begerenswaardige beloningen. Een man die vroeger een moeilijke relatie met zijn vrouw had, zegt: 'Als ik nu terugkijk, kan ik haast niet geloven dat het er zo aan toe ging. Hoe is het mogelijk dat ik mijn vrouw zo behandeld heb? Ik ben dankbaar dat de Geest me wakker geschud heeft en dankbaar voor het geduld van mijn vrouw.'

Tot besluit

Geschillen oplossen vergt inspanning en doorzettingsvermogen. Door alles wat u zegt of doet, kunt u in uw huwelijk een nieuw en positiever communicatiepatroon introduceren. U kunt dezelfde vruchten van de Geest oogsten als de Nephieten: 'Er [was] geen twist in het land wegens de liefde voor God die de mensen in hun hart koesterden.

'En er was geen afgunst, noch strijd, noch opschudding [...] en er kon stellig geen gelukkiger volk zijn' (4 Nephi 1:15–16). ■

De auteur woont in Utah (VS).

NOTEN

1. M. Russell Ballard, 'The Sacred Responsibilities of Parenthood' (devotionaal aan de Brigham Young University, 19 augustus 2003), 3, speeches.byu.edu.
2. Thomas S. Monson, 'Liefde — de kern van het evangelie', *Liahona*, mei 2014, 92.
3. Gordon B. Hinckley, 'Trouw', *Liahona*, mei 2003, 59.
4. Marvin J. Ashton, 'No Time for Contention', *Ensign*, mei 1978, 9.
5. Zie *Het huwelijk versterken, gids voor de leerkracht* (2006), 49–50.
6. Jean B. Bingham, 'Ik zal thuis het licht van het evangelie uitstralen', *Liahona*, november 2016, 7.

Regels voor het bespreken van problemen

Hieronder staan enkele ideeën waarmee u geschillen doeltreffend kunt oplossen:

- Streef naar geestelijke hulp.
- Spreek een tijd en plek af als er een ernstige voorgeschiedenis van problemen is.
- Probeer de ander te begrijpen in plaats van te argumenteren.
- Laat uw partner spreken.
- Spreek zachtjes en wees vriendelijk.
- Las zo nodig een pauze in.
- Let op uw taal.
- Weid niet uit. Bespreek alleen de zorg in kwestie.
- Gebruik nooit geweld.
- Dreig niet met een echtscheiding.
- Zoek naar meetbare oplossingen, zoals 'Ik neem het voortouw bij het gezinsgebed en jij neemt de leiding in de gezinsavond.'
- Houd rekening met uitzonderingen.
- Spreek neutrale geheugensteuntjes af, zoals: 'De kalender geeft aan wiens beurt het is om de afwas te doen.'
- Evalueer oplossingen en pas ze zo nodig aan.

Hulp na Nancy's dood

*Wat kon ik doen om de genezende kracht van
Jezus Christus gewaar te worden?*

Darren Wilcox

In februari 2016 stierf mijn vrouw, Nancy, na een elf jaar durende strijd tegen borstkanker. Ik voelde me de eerste maanden na haar overlijden zo intens verdrietig dat het onmogelijk is dit te beschrijven aan iemand die zo'n verlies niet heeft meegemaakt. Droefheid, hartzeer, pijniging, marteling — geen van die woorden benaderen mijn gevoel. Het was ondraaglijk.

De genezende kracht van de Heiland

Ik weet al heel lang dat Jezus Christus 'onder alle dingen is neergedaald' (Leer en Verbonden 88:6), 'opdat Hij [...] zal weten hoe zijn volk te hulp te komen naargelang hun zwakheden' (Alma 7:12). Dat betekent dat de kracht van de verzoening van de Heiland meer doet dan alleen de opstanding en de verlossing van zonden mogelijk maken. Door die kracht kan Hij ons ook genezen in tijden van lijden en nood. In mijn verdriet probeerde ik er dringend, bijna krampachtig, achter te komen hoe ik dat aspect van de kracht van de Heiland gewaar kon worden. Ik bestudeerde wekenlang de Schriften en toespraken van algemene autoriteiten van de kerk. Ik geloofde echt dat de Heiland, ten koste van een ontzaglijk pijnlijk offer, wist hoe groot mijn verdriet was. Ja, Hij wist het, maar hoe hielp mij dat? Wat moest ik doen, aangezien Hij dat offer *voor mij* had gebracht, om de hulp te krijgen die Hij dankzij die daad kon geven?

Na veel onderzoek, studie, gebed en tempelbezoek begon ik het te begrijpen. Ten eerste zag ik in dat de Heer ons gezin al had geholpen, getroost en gesteund, vooral in

de weken voor Nancy's dood. We hadden prachtige geestelijke momenten meegemaakt, en ik zie nu in dat we die zegeningen te danken hadden aan de genezende, versterkende kracht van de verzoening van de Heiland. Alleen al het besef dat de Heiland toen al op een heel persoonlijke manier voor ons zorgde, was heel troostrijk. Net als bij Sadrach, Mesach en Abed-Nego was Hij bij ons in de 'brandende vuuroven' van onze beproeving (Daniël 3:17).

Vertrouwen op de Heer

Ik ontdekte ook dat er een en ander van ons gevraagd wordt, willen wij de troost en genezing van de Heer ontvangen. Bovenal moeten we op Hem vertrouwen. Dat kan heel moeilijk zijn. Waarom zou ik op God vertrouwen, terwijl Hij Nancy's dood had kunnen voorkomen? Voor het antwoord op die vraag overdenk ik steeds de woorden van de Heer aan de profeet Joseph Smith:

'Op dit moment kunt gij het plan van uw God met betrekking tot de dingen die hierna zullen komen, en de heerlijkheid die zal volgen op veel beproeving, niet met uw natuurlijke ogen zien' (Leer en Verbonden 58:3).

Wij ontvingen veel tekenen dat de manier en de tijd waarop Nancy stierf naar de wil van de Heer waren. Ik begrijp nu dat een alwetend en liefdevol Vader heeft toegestaan dat wij dit leed doormaakten, omdat deze tragedie op de een of andere manier nodig is in zijn plan voor de verhoging van ons gezin. Met dat inzicht besef ik dat het mijn taak is om het niet alleen te doorstaan, maar het goed te doorstaan (zie Leer en Verbonden 121:8). Naar de mate

ILLUSTRATIE ATLANTATEMPEL (GEORGIA, VS)

waarin ik deze beproeving aan Hem opdraag, zal ik niet alleen geholpen maar ook geheiligd worden. Dat heb ik al op allerlei manieren ervaren.

Ik heb onze kinderen aangeraden te doen wat ik zelf in dit proces geleerd heb:

- Zorg dat uw zware beproevingen een betere discipel van u maken.
- Stort uw hart uit in gebed.
- Als u boos op God bent, omdat Hij droevige gebeurtenissen toelaat, smeeik Hem dan om die boosheid door geloof en ootmoed te vervangen.
- Beloof Hem dat u van Hem zult houden en tot het einde getrouw zult zijn.
- Drink voortdurend van het woord van God, van de Schriften en toespraken van hedendaagse profeten en geïnspireerde leerkrachten.
- Ga naar de tempel met een diep verlangen om in eeuwige zaken onderwezen te worden.
- Ga op zoek naar mensen voor wie een persoonlijke crisis op een geloofscrisis uitloopt en versterk hen met uw getuigenis van deze leerstellingen.

Het getuigenis van een apostel

Ongeveer een maand na Nancy's dood was er een nacht waarin mijn verdriet mij volkomen overmande. Ik had die hele dag al veel pijn en droefenis gevoeld. Ik

herinnerde me dat ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum van de Twaalf Apostelen had gezegd dat 'het pad naar het heil altijd [...] door Gethsémané gaat.'¹ Hoewel mijn leed niet met het lijden van de Heiland vergeleken kan worden, bevond ik mij die nacht zelf in 'donkere en moeilijke uren.'²

Toen ik me enige tijd zo had gevoeld en om hulp had gebeden, kwam mij iets in gedachte wat ik enkele jaren daarvoor had gelezen en in de computer had opgeslagen. Ik vond het document en scrolde naar het deel dat ik zocht. Het was een interview met ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen (1928–2015) waarin hem vragen werden gesteld over het verlies van zijn vrouw, Janine, aan kanker in 1995. Ouderling Scott antwoordde: 'Ten eerste [...] heb ik haar niet verloren. Zij is aan de andere kant van de sluier. Wij zijn door een heilige verordening in de tempel aan elkaar verzegeld en zullen voor eeuwig samen zijn.'³

Die nacht kwamen die woorden met een kracht als nooit tevoren binnen. Het was alsof in een donkere nacht het baken van een vuurtoren ontstoken werd. Nooit had ik iets gelezen wat zo'n onverwachte en diepe uitwerking op me had. Het duister en de pijn waren verdwenen. Het was zoals met Alma toen hij zich zijn 'pijnen niet meer [kon] herinneren' (Alma 36:19). Dit getuigenis van een apostel drong tot in mijn diepste wezen door. Ik verwonderde

me erover dat iets wat ik al sinds mijn kinderjaren wist, opeens nieuwe betekenis kreeg. Ik vroeg me af hoe het mogelijk was dat ouderling Scott zo iets kon weten. En op dat moment besepte ik dat ik dat ook deed. Als ik getrouwen, kan ik net zoveel hoop hebben als ouderling Scott had. Hoewel ik sindsdien beslist nog verdriet en rouw heb gehad, heb ik nooit meer de intense pijn en droefenis van die nacht ervaren.

Dit is de kracht die de Heiland ons geeft om ons in onze beproevingen te hulp te komen. Ik weet dat het verdriet in ons gezin nooit helemaal over zal gaan, maar het wordt opgenomen in de zo genoemde 'versterkende' en 'vervolmakende' zegeningen van de verzoening van de Heiland.⁴ We zijn dichterbij tot de Heiland gekomen, hebben zijn geruststelling gevoeld en zijn door het vaste fundament van onze verbonden geschraagd. ■

De auteur woont in Georgia (VS).

NOTEN

1. Jeffrey R. Holland, 'Lessons from Liberty Jail', [devotional aan de Brigham Young University, 7 september 2008], 6, speeches.byu.edu.
2. Dieter F. Uchtdorf, 'In zijn tedere armen', *Liahona*, maart 2015, 5.
3. 'A Sure Witness of Jesus Christ: Elder Richard G. Scott', lds.org/prophets-and-apostles.
4. Zie Bruce Hafen en Marie K. Hafen, *The Contrue Spirit: How the Temple Helps Us Apply Christ's Atonement* (2015), 34–52.

Na een elf jaar durende strijd tegen kanker overleed Jean Newton Wilcox in 2016.

KERK VAN JEZUS CHRISTUS

'Jesaja schreef dat de Messias onze "ziekte" en onze "smarten" zou dragen (Jesaja 53:4). Jesaja schreef ook dat Hij ons kracht geeft: "Wees niet bevreesd, want Ik ben met u, wees niet verschrikt, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u" (Jesaja 41:10). [...]

'En zo zien wij dat de Heiland vanwege zijn verzoening hulp kan bieden bij alle pijnen en benauwingen in ons aardse bestaan. Soms geneest zijn macht een ziekte, maar uit de Schriften en eigen ervaring weten we dat Hij ons soms te hulp komt door ons de kracht of het geduld te geven om onze zwakheden te verduren. [...]

'De verzoening van onze Heiland doet meer dan onze onsterfelijkheid zeker stellen door een universele opstanding en ons de mogelijkheid geven om door bekering en de doop van zonde gereinigd te worden. Zijn verzoening maakt het ook mogelijk om Hem aan te roepen die al onze zwakheden ervaren heeft en die ons de kracht kan geven om de last van het mens-zijn te dragen. Hij kent ons lijden en Hij staat voor ons klaar. Net als de barmhartige Samaritaan zal Hij onze wonden verbinden en voor ons zorgen als Hij ons gewond langs de weg aantreft (zie Lukas 10:34). De genezende en versterkende macht van Jezus Christus en zijn verzoening is er voor ieder van ons die erom vraagt. Daar getuig ik van. Ik getuig ook van onze Heiland, die dit alles mogelijk maakt.'

Dallin H. Oaks, 'Gesterkt door de verzoening van Jezus Christus', *Liahona*, november 2015, 62, 64.

‘LATEN WIJ ZELFREDZAAM EN ONAFHANKELIJK ZIJN’

Als heiligen der laatste dagen over de hele wereld zich de beginselen en leer van zelfredzaamheid van de kerk eigen maken, worden ze gezegend met ‘meer hoop, gemoedsrust en vooruitgang’.

Voordat Peter Uglow zich liet dopen, had hij het grootste deel van zijn volwassen leven financieel succes nagejaagd. Aan de buitenkant leek het alsof hij dat gevonden had. Hij had tenslotte verschillende bedrijven gehad en geleid.

Toen een lid van de kerk in West Midlands in Engeland Peter vroeg om in het kader van een zelfredzaamheidsinitiatief van de kerk een cursus over persoonlijke financiën te volgen, betwijfelde hij of die bijeenkomsten hem iets te bieden hadden. Maar al gauw zag Peter in dat er op deze bijeenkomsten juist nog veel voor hem te leren viel.

‘De cursus gaat niet alleen over financiën; dat is maar één kant van het verhaal’, zegt hij. ‘Het belangrijkste voor mij was dat ik geloof in onze hemelse Vader leerde hebben; geloof dat Hij ons alle stoffelijke zegeningen geeft en de deur naar ware zelfredzaamheid voor ons openzet, als we zijn geestelijke leiding volgen.’

Tijdens deze cursus over financiën leerde Peter praktische dingen zoals de gezinsuitgaven bijhouden, een

budget maken en zich er aan houden, schulden verminderen en sparen voor de toekomst. Samen met geloof in Jezus Christus en hard werken hielpen deze vaardigheden Peter en zijn vrouw om een grote schuld af te betalen.

‘Ik voel me nu aanzienlijk lichter en vrijer zonder de angst waarin je bij schuld en financiële wanorde leeft’, zegt hij. ‘Ik voel hoe onze hemelse Vader ons overvloedig zegent op een manier die ik nooit eerder heb ervaren. Ik heb geleerd mij tot Hem te richten en naar zijn antwoord te luisteren als ik hulp nodig heb bij mijn materiële zaken.’

Zelfredzaamheidsinitiatief

Zelfredzaamheid is meer dan een goede baan, een voedselvoorraad of geld op de bank hebben. Zelfredzaamheid is ‘iemand's vermogen, vaste voornemen en streven om in de geestelijke en materiële levensbehoeften van zichzelf en zijn of haar gezin te voorzien. Naarmate leden [van de kerk] zelfredzamer worden, zijn ze beter in staat om anderen

te dienen en verzorgen¹; werken wordt dan het leidende beginsel in hun leven.

President Thomas S. Monson houdt ons voor: *'Zelfredzaamheid* is het gevolg van ons werk en is fundamenteel in alle andere welzijnspraktijken. Het vormt een essentieel element in ons geestelijke en materiële welzijn. [...] "Laten we werken voor wat we nodig hebben. Laten we zelfredzaam en onafhankelijk zijn. Het heil kan door geen enkel ander beginsel verkregen worden. Ons heil is een individuele zaak, en wij moeten ons eigen heil uitwerken, zowel in materieel als in geestelijk opzicht."²

Onder leiding van hun plaatselijke priesterschapsleiders hebben meer dan 500.000 heiligen der laatste dagen in meer dan 100 landen sinds 2014 aan hun zelfredzaamheid gewerkt. De kerk introduceert dit initiatief nu in heel Noord-Amerika.

Daarbij worden cursussen en hulpmiddelen aangeboden 'zodat de kerkleden de beginselen geloof, scholing, hard werken en vertrouwen op de Heer kunnen leren en

in praktijk brengen. Als we deze beginselen aanvaarden en naleven, zo zegt het Eerste Presidium, zijn we 'beter in staat om de stoffelijke zegeningen te ontvangen die de Heer ons heeft beloofd.'³

Gelukkig en hoopvol

Maria Edilene Romão was alle hoop verloren. Ze kon geen werk vinden, ze was een alleenstaande moeder en ze moest haar kinderen te eten geven.

Toen nodigden twee leden van haar wijk in Santa Catarina (Brazilië) haar uit voor een bijeenkomst over zelfredzaamheid. Aan het einde van de bijeenkomst schreef Maria zich in voor een cursus om haar te helpen bij het vinden van een baan.

'Voor de eerste keer in mijn leven gelóófde ik in mijn toekomst; dat ik mijn gezin kon onderhouden', weet ze nog. 'Ik was ervan overtuigd dat ik met de cursus over zelfredzaamheid mijn leven zou veranderen.'

En dat gebeurde ook.

U BENT WELKOM

Het pad naar meer zelfredzaamheid begint met een uitnodiging voor de devotional Mijn pad naar zelfredzaamheid. Op de devotional wordt u aangemoedigd om uw huidige situatie te analyseren, een plan te maken om vooruit te komen en uw plan dan aan de Heer voor te leggen. Aan het einde van de devotional wordt u uitgenodigd om een zelfredzaamheids cursus te kiezen waarmee u:

- Een baan kunt vinden of uw positie kunt verbeteren.
- Kunt leren beter met de financiën van uzelf en het gezin om te gaan.
- Een opleidingspad kunt kiezen dat u met succes gaat afronden.
- Een eigen bedrijfje kunt opzetten of uitbreiden.

In uw zelfredzaamheidsgroep zult u:

- Drie maanden lang elke week een bijeenkomst van twee uur bijwonen.
- Afspraken maken en nakomen om uw zelfredzaamheidsdoelen te bereiken.
- Leren van, overleggen met en steun geven aan andere groepsleden.
- Meer geloof krijgen in Jezus Christus en zijn macht waarmee u zelfredzaam kunt worden.

Een zelfredzaamheidsgroep werkt als een raad. De deelnemers helpen elkaar en leggen ook verantwoording aan elkaar af. Gespreksleiders onderwijzen interactief, sporen iedereen aan om mee te doen, laten trainingsvideo's zien, en begeleiden zelfredzaamheidsgroepen bij het in de materialen omschreven proces.

De in de zelfredzaamheidstraining gebruikte video's en materialen zijn te vinden op srs.lds.org of de mobiele app Gospel Library.

De daaropvolgende 12 weken stortte Maria zich op de bijeenkomsten, de cursus en de afspraken die ze met zichzelf maakte. Met nieuwe energie werkte ze aan haar doelen. Ze oefende vaardigheden voor sollicitatiegesprekken. Binnen twee weken had ze een uitnodiging voor een veelbelovend gesprek. Door dat gesprek kreeg ze een baan.

‘Mijn leven zal nooit meer hetzelfde zijn’, zegt Maria, die nu eindelijk goed voor haar gezin kan zorgen. ‘Ik ben nu gelukkig, gemotiveerd, geduldig en hoopvol. Ik geloof dat onze hemelse Vader leeft en van me houdt. Ik weet dat als ik mijn geloof in Jezus Christus oefen, ik word gezegend.’

‘Het allerbeste hulpmiddel’

‘Zelfredzaamheid [dient] een hoger doel’, zegt ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen. ‘Ons ultieme doel is als de Heiland te worden, en dat doel komt dichterbij door ons onzelfzuchtige dienstbetoon aan anderen. Ons vermogen om anderen te helpen wordt vergroot of verkleind door de mate van onze zelfredzaamheid.’

‘Alleen als we zelfredzaam zijn,’ voegt ouderling Hales toe, ‘kunnen we het voorbeeld van de Heiland waarlijk volgen en anderen dienen en tot zegen zijn.’⁴

Sergio Galbuchi kwam daar ook achter, toen hij kort na zijn roeping als zelfredzaamheidsspecialist van de ring zijn eigen bedrijf opzette. Gewapend met het geloof, de vaardigheden en de kennis die hij als comitélid had opgedaan, openden Sergio en zijn vrouw, Sylvia, een winkel in Buenos Aires met handwerk en delicatessen uit Argentinië.

‘Ik denk dat zelfredzaam worden een manier is om geloof te oefenen’, zegt Sergio. Aanvankelijk liep de winkel niet zoals hij en Sylvia hadden gehoopt, dus geloof bleef in hun onderneming centraal staan. Maar in afwachting van betere tijden werkten ze hard en waren ze hun klanten tot zegen met hun producten *en* hun zendingswerk.

‘We leren veel mensen kennen’, vertelt Sergio. ‘En we hebben de gelegenheid gehad om exemplaren van het Boek van Mormon weg te geven.’

Aanvankelijk koos het zelfredzaamheidscomité tien leden in Sergio's ring die hulp bij zelfredzaamheid nodig hadden. Maar toen gingen de bisschoppen zich ermee bemoeien.

‘We weten nu van 35 mensen dat ze hulp nodig hebben’, zei Sergio over het uitdijende project. ‘Hun bisschop heeft hen individueel voor de cursus uitgenodigd.’

OPENBARING EN ZELFREDZAAMHEID

Het zelfredzaamheidsinitiatief van de kerk wordt door de ring- en districtspresidiums geïmplementeerd, geleid en begeleid. Ze doen dat in nauwe samenwerking met de ZHV en door een zelfredzaamheidscomité te vormen.

In het comité hebben ook een hogeraadslid, een lid van het ZHV-presidium van de ring, de voorzitter van de welzijnsraad van de bisschoppen en zelfredzaamheids-specialisten van de ring zitting. Het comité traint en stimuleert wijkraden om onder gebed leden voor het initiatief te selecteren en uit te nodigen. Ze organiseren zelfredzaamheidsgroepen, brengen in samenwerking met de plaatselijke zelfredzaamheidsdienstenmanager de in de omgeving beschikbare voorzieningen in kaart en wisselen die informatie uit.

Het zelfredzaamheidsinitiatief van de kerk helpt personen door gehoorzaamheid aan fundamentele evangeliebeginselen persoonlijke openbaring te ontvangen. Er worden gespreksleiders geroepen om [door interactieve discussies] een omgeving te scheppen waarin de Heilige Geest de deelnemers kan leren wat ze moeten doen (zie 2 Nephi 32:5; zie ook 2 Nephi 32:3).¹⁵

Ga voor meer informatie naar srs.lds.org.

Hun geloof bloeide op, ze brachten waar nodig veranderingen aan en ze pasten nieuwe vaardigheden toe.

‘Elke keer dat ik met priesterschapsleiders spreek, probeer ik hun duidelijk te maken dat dit het meest geweldige hulpmiddel is dat we ooit van het Eerste Presidium hebben gekregen’, voegt Sergio daaraan toe. ‘Het is veel beter dan mensen geld geven. De leerstof is ook duidelijker dan veel van het materiaal dat ik aan de universiteit onder mijn neus kreeg.’

Het belangrijkste is wel dat zij die de 12-weekse zelfredzaamheids cursus afmaken, betere discipelen van Jezus Christus worden en leren hoe ze hun vaardigheden kunnen gebruiken om het koninkrijk van God op te bouwen.

‘Deze [zelfredzaamheids]groep richt zich niet alleen maar op ons bedrijf; zij richt zich op onze relatie met God en anderen’, zegt Sergio. ‘We zijn door de drie

ZELFREDZAAM EN ONAFHANKELIJK

‘De Heer heeft de kerk en haar leden geboden zelfredzaam en onafhankelijk te zijn. (Zie LV 78:13–14.)

‘In eerste instantie bent u zelf verantwoordelijk voor uw eigen sociale, emotionele, geestelijke, lichamelijke en economische welzijn, daarna uw familie en ten derde de kerk, als u een getrouw lid bent.’

Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball (2006), 129.

maanden op deze cursus betere discipelen van Jezus Christus geworden. En misschien worden we door een eigen bedrijf zelfredzamer, maar uiteindelijk gaat het om het dienen.'

Groei en actie

'Het is altijd een belangrijke leerstelling onder de heiligen der laatste dagen geweest', heeft President Joseph F. Smith (1838–1918) gezegd, 'dat een godsdienst die niet de macht heeft om de mensen in materieel opzicht te redden en ze hier welvarend en gelukkig te maken, ook niet kan garanderen dat ze geestelijk gered worden en in het leven hierna worden verhoogd.'⁶

Het hoeft ons dus niet te verbazen dat we door het stoffelijke te versterken ook het geestelijke versterken. Ouderling David en zuster Theresa Nish, die op de Solomon Eilanden een zelfredzaamheidszending hebben vervuld, hebben dat verband met eigen ogen onder de leden van de kerk daar gezien.

'Geestelijke groei en tempelbezoek zijn duidelijk toe te schrijven aan de beginselen, vaardigheden en gewoonten die in *Mijn fundament* worden onderwezen en aan de complete uitleg in *Mijn pad naar zelfredzaamheid*', zeggen ze over het cursusmateriaal. 'Daardoor kunnen mensen zowel geestelijke als stoffelijke vooruitgang maken, en

dat leidt weer tot geestelijke en stoffelijke zelfredzaamheid.'

Cheryl Redd, begeleider zelfredzaamheid in Utah (VS), legt uit hoe de geestelijke beginselen in de cursus haar in stoffelijke zin vooruit hebben geholpen: 'Ik besepte dat deze beginselen en dit fundament voor alle aspecten van ons leven gelden. Deze workshops hebben me geholpen om me meer te richten op mijn taken als vrouw en moeder. Ik heb nu de middelen in handen om onze gezinsfinanciën beter te overzien. Ik zie nu dat samen met onze man of vrouw de gezinsfinanciën beheren ook een soort bedrijf is. We hebben deze hulpmiddelen in ons gezin nodig om vooruit te komen.'

In de hele kerk vertaalt deze visie zich in meer getrouwheid en geestelijke kracht. Leden zijn er nu meer toegewijd door in hun kerkbezoek en tiende betalen, en ze blijven tempelwaardig.

'Ik besepte dat het iets voor mij was', zegt nieuw lid George Echevarría over het zelfredzaamheidsinitiatief. George, taxichauffeur in Peru, zegt dat hij mede door het initiatief een getuigenis van het evangelie heeft gekregen en de drang om zichzelf te verbeteren. Nu hoopt hij op een carrière als elektricien zodat hij de kleine mototaxi's waarin hij jaren heeft gereden, kan repareren.

'We moeten niet gaan zitten wachten tot het naar ons toekomt', zegt hij. 'We moeten zelf het heft in handen nemen.'

'U wordt erdoor gezegd'

Over de hele wereld ontvangen heiligen der laatste dagen de door de Heer beloofde zegeningen door gemoetiveerd de beginselen van geestelijke en stoffelijke zelfredzaamheid te bestuderen, zich eigen te maken en toe te passen. Hoewel iedereen er zijn of haar voordeel mee kan doen, is het initiatief vooral waardevol voor mensen bij wie de stoffelijke en geestelijke zelfredzaamheid ontbreekt of versterkt moet worden. Het Permanent studiefonds ondersteunt het zelfredzaamheidsinitiatief door mensen die een opleiding op het oog hebben daarvoor financiële hulp te geven.

De Schriften beloven dat de Heer ons in ons streven naar zelfredzaamheid zal helpen. Hij heeft gezegd: 'Het is mijn bedoeling voor mijn heiligen te zorgen' (LV 104:15).

Het Eerste Presidium heeft daarover gezegd: 'Deze openbaring is een belofte van de Heer dat Hij stoffelijke zegeningen zal verstrekken en de deur naar zelfredzaamheid open zal doen. Dat houdt in dat wij in het levensonderhoud van onszelf en ons gezin kunnen voorzien.'

Als we deze beginselen bestuderen, toepassen en onze gezinsleden onderwijzen, belooft het Eerste Presidium: '[u] wordt daardoor gezegd. U leert dan wat u moet doen op uw pad naar meer zelfredzaamheid. Dan wordt u gezegd met meer hoop, gemoedsrust en vooruitgang.'⁷ ■

HET WEZEN VAN ONZE GODSDIENST

'Als twee kanten van een en dezelfde kwestie zijn het stoffelijke en het geestelijke niet van elkaar te scheiden. [...]

'Zorgen op de wijze van de Heer is meer dan een van de vele artikelen in de catalogus met kerkprogramma's. We mogen het niet verwaarlozen of opzijschuiven. Het is een kernpunt van onze leer; het is het wezen van onze godsdienst.'

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Op 's Heren eigen wijze', *Liahona*, november 2011, 53–56.

NOTEN

1. *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), 6.1.1.
2. Thomas S. Monson, 'Guiding Principles of Personal and Family Welfare', *Ensign*, september 1986, 3; zie ook Marion D. Romney, in *Welfare Services Meeting Report*, 2 oktober 1976, 13.
3. Eerste Presidium, in *Mijn fundament: beginselen, vaardigheden, gewoonten* (boekje, 2015), 2.
4. Robert D. Hales, 'A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action', in *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (boekje, 2009), 2.
5. *You're Invited: A Leader's Guide to the Self-Reliance Initiative* (boekje, 2016), 9.
6. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), 164.
7. Eerste Presidium, in *Mijn fundament*, 2.

Dienen is niet altijd makkelijk, maar als vader en bisschop, heeft Ilir Dodaj geprobeerd zijn kinderen te laten zien dat het altijd de moeite waard is.

FOTOGRAAF CODY BELL

Ilir Dodaj

Durrës (Albanië)

Een oudere zuster in de wijk had een maagtumor en had iedere dag hulp nodig, omdat ze niet uit bed kon. Uiteindelijk vroeg ze of alleen ik wilde komen, geen andere priesterschapsdrager of een andere persoon, omdat ze erg ziek en stervende was. Met de hulp van haar bisschop voelde ze zich wel op haar gemak.

Op zekere dag onderging ik een hartoperatie en was ik een poosje niet in staat haar te bezoeken. Toen ik haar weer opzocht, zei ze: 'Bisschop, hoe kunt u mij komen helpen als u zelf nog maar net geopereerd bent?'

Ik antwoordde haar: 'Mijn roeping is anderen dienen.'

Bezoek lds.org/go/101738 voor meer foto's van bisschop Dodaj en zijn familie.

Ga naar lds.org/go/101739 om meer over het werk van een bisschop te leren.

ONZE HEMELSE VADER BEKOMMERT ZICH OM MIJN BEDRIJF

Als alleenstaande moeder met vijf kinderen voelde ik de zware last om mijn gezin te onderhouden. Ik werk als huishoudelijke hulp, maar daar verdien ik niet genoeg mee. Ik sloot me aan bij een zelfredzaamheidsgroep om te leren hoe ik mijn situatie kon verbeteren.

Ik werd geïnspireerd door de groep 'Mijn bedrijf opstarten en opbouwen'. Ik besloot isoleertassen voor slow-cookers te naaien en te verkopen.

Ik zat op een avond laat aan een bestelling te werken die de volgende ochtend af moest zijn. Toen gaf mijn naaimachine de geest.

Als ik van mijn werk thuiskwam, zat ik tot 's avonds laat zakken te naaien.

Ik zat op een avond laat aan een bestelling te werken die de volgende ochtend af moest zijn. Toen gaf mijn naaimachine de geest. Het was middernacht, dus er was geen reparateur bereikbaar. Er zat wel wat gereedschap bij de machine, maar ik had nog nooit een naaimachine gerepareerd. Ik wist niet waar ik moest beginnen.

Toen moest ik aan de les 'Geloof in Jezus Christus oefenen' in *Mijn fundament* denken. Op dat moment wist ik dat ik op de Heer moest vertrouwen. Ik knielde neer en bad: 'Hemelse Vader, help me alstublieft zodat ik deze machine kan repareren en de bestelling voor mijn klant af kan maken. Hemelse Vader, help me alstublieft!'

Toen kreeg ik duidelijk het gevoel dat ik met de schroevendraaier op een bepaald onderdeel van de naaimachine moest drukken. Dat deed ik. Ik vertrouwde volledig op mijn geloof. Ik hield mijn adem in en zette de machine weer aan. Hij deed het weer!

Ik kon de bestelling op tijd afmaken. Ik ontdekte wat het inhield om onze hemelse Vader en Jezus Christus als zakenpartner te hebben. Ik weet dat ik gezegend zal worden als ik mijn best doe om de beginselen toe te passen die ik in de zelfredzaamheidsgroep heb geleerd. ■

Buyisile Zuma, KwaZulu-Natal (Zuid-Afrika)

ILLUSTRATIE ALLEN GARNS

EEN GEÏNSPIREERD ANTWOORD IN EEN SOLLICITATIEGESPREK

Toen ik werd geroepen om het zelfredzaamheidscomité van de ring te leiden, realiseerde ik mij dat ik zelf geen volwaardige baan had. Zodra ik dit beseftte, verlangde ik naar een beter beroepsleven.

Ik wilde op zoek gaan om een betere baan te vinden en vond iemand om mij te helpen met mijn cv. Ik stuurde mijn nieuw curriculum vitae naar enkele bedrijven en werd al gauw voor gesprekken uitgenodigd.

Tijdens een sollicitatiegesprek wees de medewerker naar een zinnetje in mijn cv waarin stond dat ik raadgever in het ringpresidium was. Hij vroeg: 'Kunt u mij in vijf seconden vertellen wat die kerkroeping inhoudt?'

Ik zei dat ik deel uitmaakte van de leiding van een organisatie die zich met het begeleiden en het welzijn van meer dan 2.500 mensen bezighoudt. De medewerker was geïntrigeerd en zei: 'U mag één minuut nadenken over een antwoord van vijf seconden op de vraag: "Op welke manier begeleidt u deze 2.500 mensen?"'

Ik wist dat dit het beslissende moment van het gesprek was. Ik bad en vroeg mijn hemelse Vader om mij te helpen, en al gauw kwamen er lessen in mij op die ik in de zelfredzaam-

heidsgroep had geleerd. Ik blaakte plots van zelfvertrouwen.

Na een minuut vroeg de medewerker: 'Op welke manier begeleidt u deze 2.500 mensen?'

'We stimuleren hen om zich doelen te stellen', antwoordde ik.

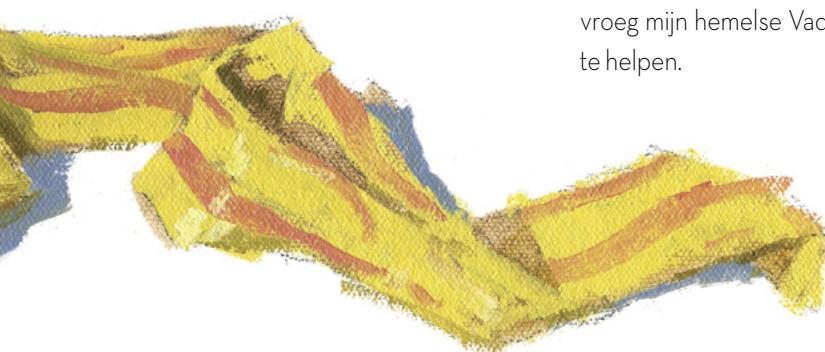
Ik wist dat die vijf seconden cruciaal voor het gesprek waren. Ik bad en vroeg mijn hemelse Vader om mij te helpen.

De medewerker stond recht, schudde mij de hand en zei: 'U bent aangenomen.'

Het is prachtig dat God mij bij de hand nam en mijn gebed verhoorde. Ik ben dankbaar dat mijn Heiland onze leiders heeft geïnspireerd om het zelfredzaamheidsinitiatief in het leven te roepen. Het is mij persoonlijk tot zegen geweest en ik heb gezien dat veel anderen in onze ring zijn gezegend door het eenvoudige, geïnspireerde proces van het zelfredzaamheidsinitiatief. Ik ben ervan overtuigd dat de beginselen van zelfredzaamheid mensen naar een hoger niveau tillen. Daarom ben ik in mijn nieuwe job meteen begonnen mijn vijftien werknemers de beginselen van zelfredzaamheid bij te brengen.

Ik ben gegroeid en ben tot meer in staat dan ik dacht. Ik verdien nu genoeg om mijn gezin te onderhouden. Dankzij dit initiatief wordt onze zelfredzaamheid groter en groeien wij elke dag. ■

Gibrair Padilha Dos Santos,
São Paulo (Brazilië)

MIJN RIJSTTAARTJESBEDRIJF UITBREIDEN

Ik wou dat mijn zoon op zending kon gaan, maar ik verkocht wekelijks slechts 1 kilo *bibingka* (rijsttaartjes). Dat was niet genoeg om hem op zending financieel te steunen.

Mijn zoon droeg bij aan het onderhoud van ons gezin en maakte zich zorgen om onze financiële situatie. Hij wilde ons niet in de steek laten. We hadden het als gezin voortdurend moeilijk om genoeg geld te verdienen. Ik was trots op mijn 25-jarige zoon omdat hij het verlangen had om de Heer te dienen, maar ik beseftte dat er een wonder voor nodig was om zijn droom van een voltijdzending waar te maken.

Ik sloot me bij een zelfredzaamheidsgroep aan. Ik wist dat de Heer mijn gezin zou zegenen als ik proactief was en geloof oefende. Tijdens een van de bijeenkomsten kreeg ik de ingeving om naar een markt te gaan. Ik zag er verschillende vrouwen typisch Filipijnse hapjes verkopen. Ik sloot met een van hen een overeenkomst. Ik zei dat ik haar 's morgens mijn producten zou bezorgen, zodat zij ze kon verkopen. Aan het eind van de dag kwam ik dan de opbrengst ophalen. We hadden beiden baat bij die overeenkomst. Ik vond al gauw meer verkoopsters. Terwijl ik de zelfredzaamheids cursus volgde, kreeg ik wel tien verkoopsters in dienst.

Ik leerde mijn persoonlijke en zakelijke kas gescheiden houden en mezelf een salaris betalen. Ik maakte geen producten meer die ik niet verkocht kreeg en concentreerde me op de winstgevende producten. Ik leerde ook over marketing op sociale media. Mijn 'buddy' in de zelfredzaamheidsgroep hielp me om een Facebook-account aan te maken. We kwamen ook meer over branding en verpakking te weten. Uiteindelijk breidde ik mijn bedrijf zodanig uit dat mijn man zijn fysiek zware baan kon opzeggen en met mij kon samenwerken.

ZELFRESPECT ONTWIKKELEN DOOR ZELFREDZAAMHEID

Iemand vroeg me onlangs hoe de verkoop liep. Ik zei trots dat ik nu 12 kilo rijsttaartjes verkoop.

‘12 kilo per week is geweldig!’ zei hij.

‘Nee, broeder’, zei ik. ‘Ik verkoop 12 kilo *per dag*.’

Mijn zoon vertelde me later hoe blij hij was dat mijn bedrijf in onze behoeften kon voorzien.

‘Het lijkt erop dat ik nu op zending kan gaan’, zei hij.

Hij is nu op zending in het zendingsgebied San Pablo (Filipijnen). Ik ben zo dankbaar voor het zelfredzaamheidsprogramma. De Heer meende het echt toen Hij zei: ‘Het is mijn bedoeling voor mijn heiligen te zorgen’ (LV 104:15). ■

Lordita Yagomyom, Misamis Occidental (Filipijnen)

Tijdens een van de zelfredzaamheidsbijeenkomsten kreeg ik de ingeving om naar een markt te gaan. Ik sloot met een van de vrouwen een overeenkomst om mijn rijsttaartjes te verkopen.

Ik was getrouwd, had drie kinderen en was werkloos. Er was een nijpend tekort aan banen en ik voelde me hopeeloos. Ik maakte me zorgen om mijn gezin en verloor het geloof in mezelf.

Mijn vrouw, Carla, spoorde me aan om de bijeenkomsten van een zelfredzaamheidsgroep in de kerk bij te wonen. Ik vond het gênant om toe te geven dat ik geen werk had, maar ze stimuleerde me om toch te gaan zodat ik voor mijn gezin kon zorgen.

Met tegenzin ging ik. Tijdens de bijeenkomsten besepte ik dat mijn Engelse taalbeheersing op de arbeidsmarkt wel eens goed van pas kon komen. Ik had op mijn zending Engels geleerd, maar ik kon alleen maar over godsdienst praten. Ik gaf me op voor een cursus Engels in de kerk om mijn woordenschat te vergroten. Toen ik een keer na de Engelse les thuiskwam, gaf Carla me de telefoon.

‘Wie is het?’ vroeg ik.

‘Geen idee’, antwoordde ze. ‘Ze spreken Engels.’

Het was een personeelsmedewerker van een van de grootste

ondernemingen in Costa Rica. Hij vroeg of ik op gesprek wilde komen. Ik was stomverbaasd, maar het gesprek ging opmerkelijk goed. Later kwam ik erachter dat Carla dat gesprek had geregeld.

Ik kreeg de baan en besepte hoe de zelfredzaamheidsgroep me daarbij had geholpen. Toen bedacht ik dat ik misschien nog wel meer profijt kon hebben van wat ik had geleerd. Ik ging op zoek naar een nog betere baan en vond die. Daarna zette ik mijn eigen bouwbedrijf op.

Ik vraag me af hoe het met mijn gezin en mij gesteld zou zijn zonder dat duwtje in de rug van het zelfredzaamheidsinitiatief. Ik leerde nederig te zijn en de Heer om hulp te vragen. Ik leerde ook om hun die mij wilden helpen, daartoe de kans te geven. We zijn rijkelijk gezegend. Ik heb nu meer zelfrespect en met het geld dat ik verdien, ben ik mijn gezin tot zegen. Ik weet dat de Geest ons zegent, als we nederig zijn. ■

José Alberto Navas (zoals verteld aan Miriam Sweeney), San José (Costa Rica)

Vijf lessen van jonge apostelen voor jongvolwassenen

Matthew C. Godfrey

Afdeling kerkgeschiedenis

Ze waren tussen de 23 en 35 jaar, maar ondanks hun jonge leeftijd hebben ze de wereld veranderd. De eerste apostelen van de herstelde

kerk waren jong. Sommigen van hen voelden zich onbekwaam. Sommigen maakten fouten. Maar ze hebben allemaal iets betekend. Dit zijn vijf lessen die we van hen kunnen leren.

1. Je hoeft je niet bekwaam te voelen om bekwaam te zijn

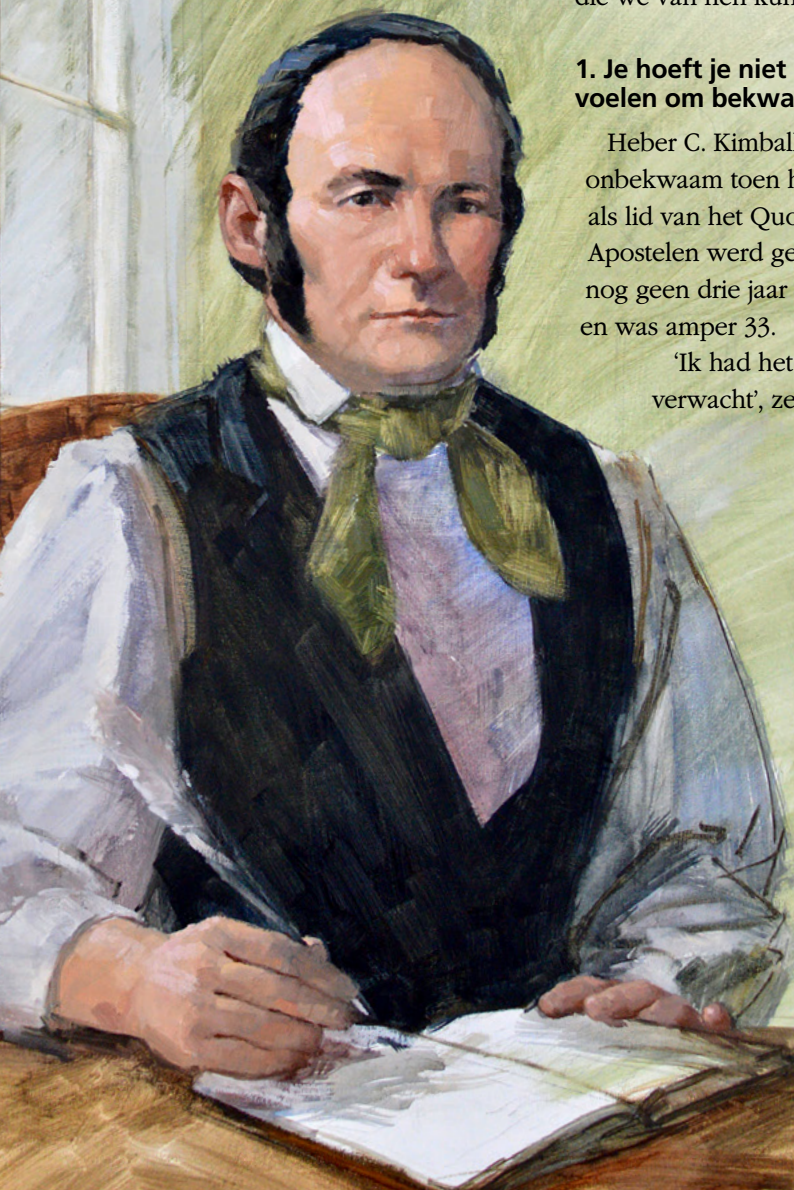
Heber C. Kimball voelde zich onbekwaam toen hij in februari 1835 als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen werd geroepen. Hij was nog geen drie jaar lid van de kerk en was amper 33.

‘Ik had het helemaal niet verwacht’, zei Heber later.¹

Wat kunnen we leren van de eerste apostelen van de herstelling?

Maar hij was bereid om de roeping te aanvaarden. Tijdens zijn ordening werd hem in de zegen gezegd dat ‘vele miljoenen’ zich ‘door zijn werkzaamheden’ zouden bekeren.²

Hij vervulde als apostel twee erg succesvolle zendingen in Engeland. Hij bracht massa’s mensen tot bekering die vandaag de dag misschien wel miljoenen nakomelingen hebben. Heber voelde zich onbeduidend, maar ging voorwaarts en was zo zichzelf en vele anderen tot zegen.

2. Onze beslissingen, en niet onze omstandigheden, bepalen wie we zijn

Thomas B. Marsh liep als veertienjarige van huis weg. Hij werkte als boerenknecht in Vermont; als kelner in Albany (New York); in een hotel in New York City; en als dienstknecht in Long Island. Zijn situatie was onzeker totdat hij Elizabeth Godkin ontmoette en met haar trouwde.

Thomas en Elizabeth werden uiteindelijk door de Geest naar het westen van New York geleid. Daar

hoorden ze over het Boek van Mormon. Thomas zag de eerste zestien bladzijden toen ze van de pers kwamen en de drukker liet hem het proefvel lezen. Thomas geloofde dat het boek van God kwam en sloot zich bij de kerk aan. Hij liet zich op 3 september 1830 dopen.³

Thomas verkondigde in verschillende gebieden het evangelie. Hij onderging beproevingen toen de heiligen in november 1833 uit Jackson County (Missouri) verdreven werden. Hij was een van de eerste leden van

de hoge raad in Missouri toen die in juli 1834 opgericht werd. Toen hij 34 jaar was, werd hij als lid en president van het Quorum der Twaalf Apostelen geroepen. Hoewel Thomas Joseph Smith tegen andersdenkenden verdedigd had, werd hij uiteindelijk zelf gedesillustioneerd. In 1838 besloot hij de kerk te verlaten.⁴

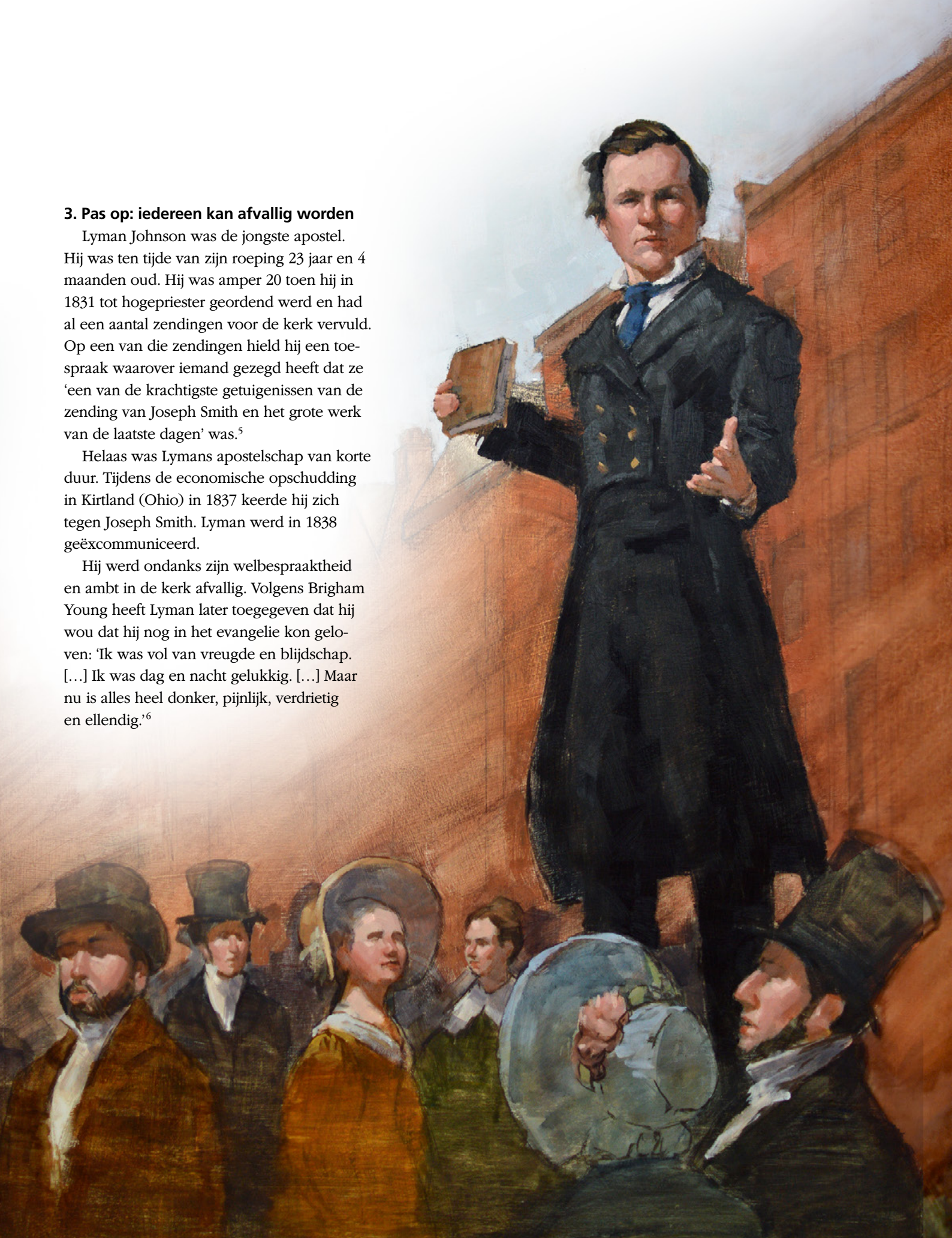
We kunnen van Thomas Marsh leren dat we zelfs in onzekere omstandigheden de zegeningen van het evangelie kunnen ontvangen en anderen tot zegen kunnen zijn.

3. Pas op: iedereen kan afvallig worden

Lyman Johnson was de jongste apostel. Hij was ten tijde van zijn roeping 23 jaar en 4 maanden oud. Hij was amper 20 toen hij in 1831 tot hogepriester geordend werd en had al een aantal zendingen voor de kerk vervuld. Op een van die zendingen hield hij een toespraak waarover iemand gezegd heeft dat ze 'een van de krachtigste getuigenissen van de zending van Joseph Smith en het grote werk van de laatste dagen' was.⁵

Helaas was Lymans apostelschap van korte duur. Tijdens de economische opschudding in Kirtland (Ohio) in 1837 keerde hij zich tegen Joseph Smith. Lyman werd in 1838 geëxcommuniceerd.

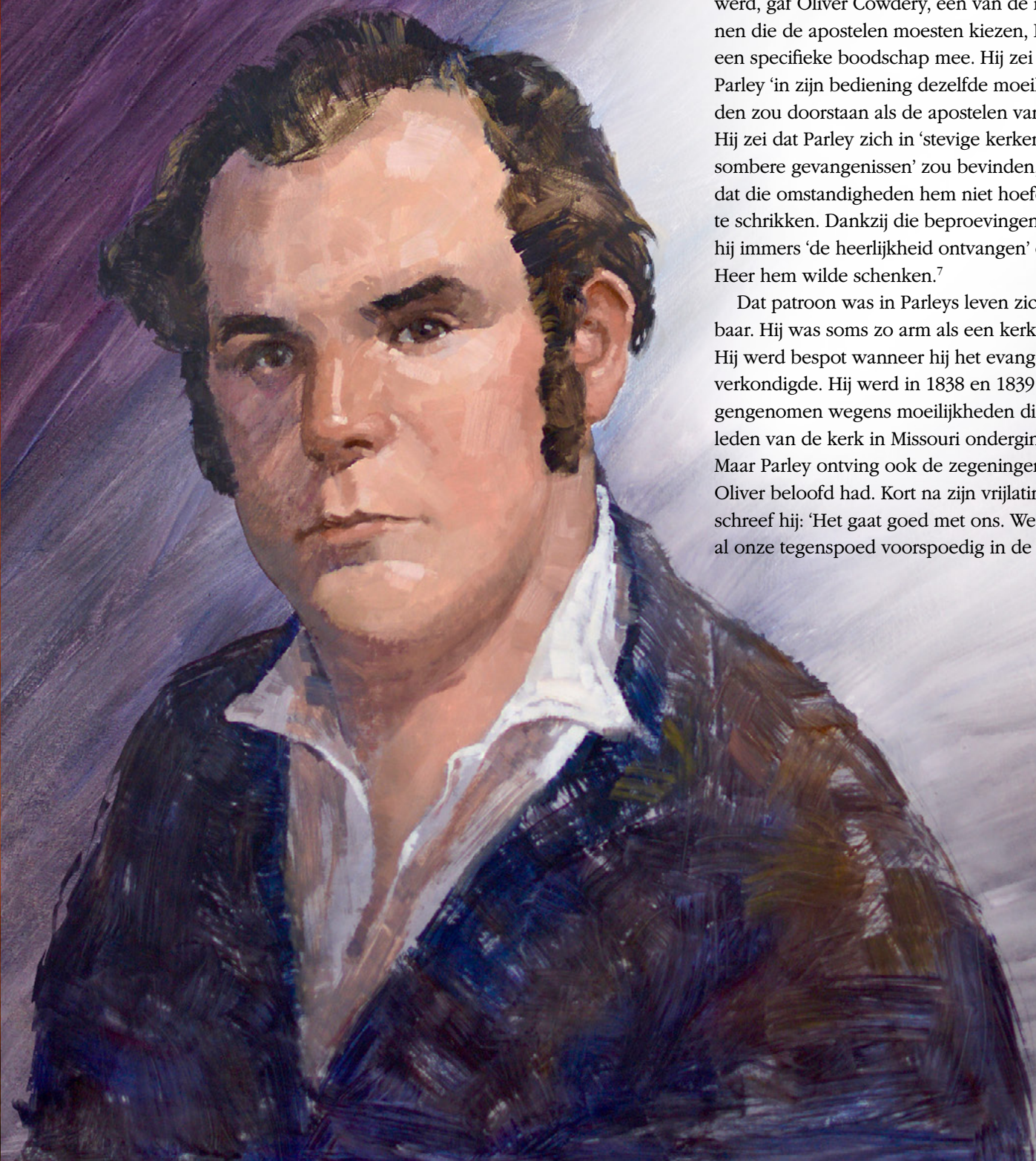
Hij werd ondanks zijn welbespraaktheid en ambt in de kerk afvallig. Volgens Brigham Young heeft Lyman later toegegeven dat hij wou dat hij nog in het evangelie kon geloven: 'Ik was vol van vreugde en blijdschap. [...] Ik was dag en nacht gelukkig. [...] Maar nu is alles heel donker, pijnlijk, verdrietig en ellendig.'⁶

4. Gehoorzaamheid is geen garantie voor een luizenleven, maar wel de moeite waard

Toen Parley P. Pratt tot apostel geordend werd, gaf Oliver Cowdery, een van de mannen die de apostelen moesten kiezen, Parley een specifieke boodschap mee. Hij zei dat Parley 'in zijn bediening dezelfde moeilijkheden zou doorstaan als de apostelen vanouds.' Hij zei dat Parley zich in 'stevige kerkers en sombere gevangnissen' zou bevinden, maar dat die omstandigheden hem niet hoefden af te schrikken. Dankzij die beproevingen zou hij immers 'de heerlijkheid ontvangen' die de Heer hem wilde schenken.⁷

Dat patroon was in Parleys leven zichtbaar. Hij was soms zo arm als een kerkmuis. Hij werd bespot wanneer hij het evangelie verkondigde. Hij werd in 1838 en 1839 gevangengenomen wegens moeilijkheden die de leden van de kerk in Missouri ondergingen. Maar Parley ontving ook de zegeningen die Oliver beloofd had. Kort na zijn vrijlating schreef hij: 'Het gaat goed met ons. We zijn na al onze tegenspoed voorspoedig in de Heer.'⁸

5. Geloof is belangrijker dan ouderdom

Orson Pratt, Parleys broer, was de op één na jongste apostel. Hij werd als 23-jarige geordend en was slechts een paar weken ouder dan Lyman Johnson. De werkzaamheden die Orson toen al voor de kerk verricht had, tonen aan dat jongvolwassenen veel goeds kunnen doen.

Orson had zich op 19 september 1830, zijn negentiende verjaardag, laten dopen. Kort daarop ontving Joseph Smith een openbaring voor hem waarin de Heer zei dat Orson Gods zoon was, dat hij gezegend was omdat hij geloofde en dat hij het evangelie moest verkondigen (zie LV 34:3–6). Orson was gehoorzaam en vervulde veel zendingen, waaronder één met Lyman Johnson in 1832 waarbij ze bijna honderd man doopten en een aantal ouderlingen ordenden.

Orson was niet in Kirtland toen hij als apostel geroepen werd. Hij vernam

op 23 april 1835 in de stad Columbus dat hem verzocht werd om op 26 april een bijeenkomst in Kirtland bij te wonen.

Hij vertrok meteen, zonder te weten waarover die bijeenkomst ging. Hij wist niet dat hij als apostel geroepen was en kwam binnen op het moment dat de aanwezigen ‘aan het bidden waren dat hij spoedig mocht aankomen.’⁹ Orson voelde de steun van de heiligen en aanvaardde de roeping.

Als apostel stelde hij een brochure op die het eerste gedrukte verslag van Joseph Smiths eerste visioen bevatte. Als pionier hield hij in 1847 een gedetailleerd verslag van de trek naar het Westen bij. Hij schreef ook veel zendingsbrochures en was een sterke verdediger van het Boek van Mormon.

De tijden zijn veranderd ... of niet?

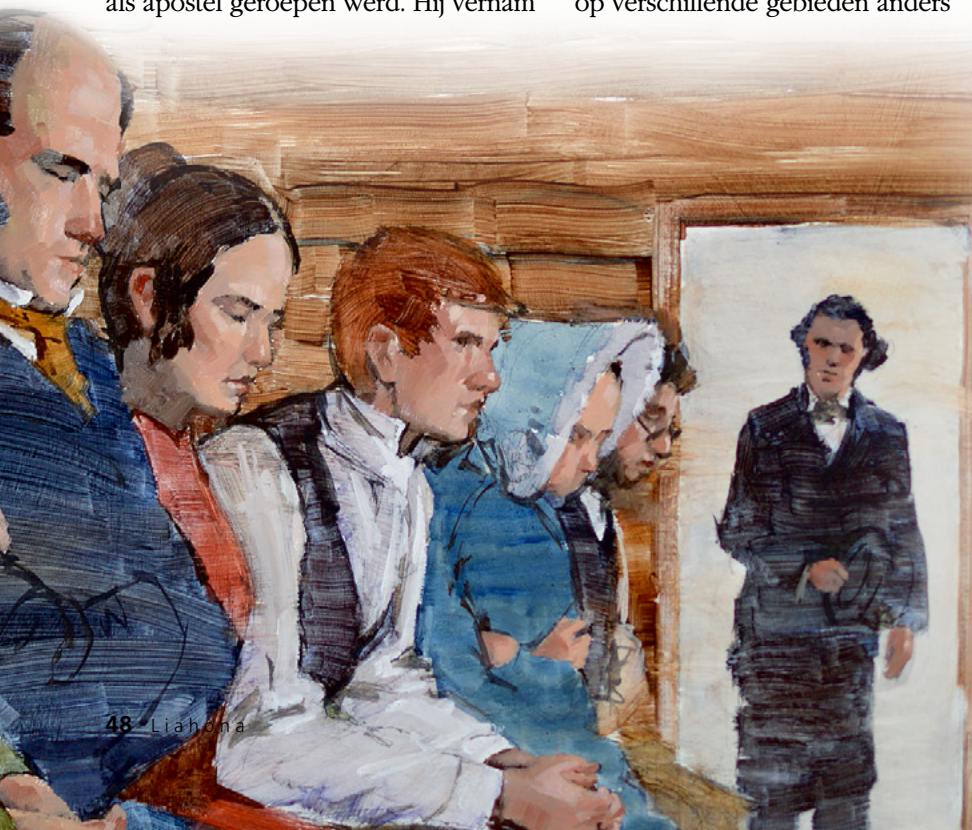
Jongvolwassenen *zijn* inderdaad op verschillende gebieden anders

dan in 1835. Toch kunnen deze lessen jongvolwassenen in staat stellen om hun potentieel te bereiken. Een overzicht:

- Ga toch voorwaarts als je je onbekwaam voelt.
- Iedereen heeft moeilijkheden. Je kunt de jouwe overwinnen.
- Je zult gelukkiger zijn als je actief blijft in de kerk.
- Wees toegewijd. Wees gehoorzaam en trouw. Je zult zegeningen ontvangen.
- Je hebt iets belangrijks te bieden. De Heer rekt op je. ■

NOTEN

1. ‘Extracts from H. C. Kimball’s Journal’, *Times and Seasons*, 15 april 1845, 868.
2. ‘Minutes, Discourse, and Blessings, 14–15 February 1835’, in *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, red. Matthew C. Godfrey et al. (2016), 229.
3. Zie ‘History of Thos. Baldwin Marsh’, *The Deseret News*, 24 maart 1858, 18.
4. Zie ‘History of Thos. Baldwin Marsh’, *The Deseret News*, 24 maart 1858, 18; Kay Darowski, ‘The Faith and Fall of Thomas Marsh’, in *Revelations in Context: The Stories behind the Sections of the Doctrine and Covenants*, Matthew McBride en James Goldberg, red. (2016), 57–59.
5. Edward W. Tullidge, *Tullidge’s Histories* (1889), deel 2 (bijvoegsel), 175.
6. Brigham Young, Discourse, 17 juni 1877, in *Journal of Discourses*, deel 19, 41.
7. Oliver Cowdery, in ‘Minutes and Blessings, 21 February, 1835’, in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 240–241.
8. ‘Letter from Parley P. Pratt, 22 November 1839’, josephsmithpapers.org/paper-summary/letter-from-parley-p-pratt-22-november-1839/1.
9. ‘Extracts from H. C. Kimball’s Journal’, *Times and Seasons*, 15 april 1845, 869.

De roeping van de eerste apostelen van de herstelling

Op 8 februari 1835 vroeg Joseph Smith de broers Brigham en Joseph Young om voor hem te zingen. De profeet ontving daarna een openbaring dat de tijd was aangebroken om de twaalf apostelen te roepen.¹

Joseph Smith liet Brigham een bericht uitsturen dat er de volgende zaterdag een conferentie zou worden gehouden. Hij liet Brigham ook weten dat hij een van de Twaalf zou zijn.²

De heiligen kwamen zes dagen later bijeen. Joseph Smith gaf aan dat de bijeenkomst onder meer de drie getuigen van het Boek van Mormon (Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris) de gelegenheid bood 'om twaalf mannen uit de kerk als apostelen te kiezen'.³ Oliver en David hadden die opdracht al in juni 1829 gekregen. Toen hadden ze 'de Heer onder vasten en gebed gezocht' om de Twaalf aan te wijzen, maar was de tijd nog niet gekomen.⁴ Nu was de tijd volgens Joseph wel aangebroken.

De Twaalf waren (in de volgorde waarin ze in de bijeenkomst werden voorgesteld): Lyman Johnson (23); Brigham Young (33); Heber C. Kimball (33); Orson Hyde (30); David W. Patten (35); Luke Johnson (27); William E.

McLellin (29); John F. Boynton (23); Orson Pratt (23); William Smith (23); Thomas B. Marsh (34); en Parley P. Pratt (27). Ze waren allemaal op zending geweest. Acht van hen hadden Joseph Smith de zomer ervoor op de expeditie van het Zionskamp verzegeld.⁵

De apostelen werden na hun benoeming geordend.⁶ In de zegens werden veel beloften van succesvol zendingswerk uitgesproken. Heber C. Kimball herinnerde zich later dat de zegens 'vele dingen voorspelden die te gebeuren stonden. We zouden de macht hebben om zieken te genezen, duivels uit te werpen, doden op te wekken, blinden te laten zien, ... bergen te verplaatsen, en alle dingen zouden door de naam van Jezus Christus aan ons onderworpen zijn.'⁷

Oliver Cowdery beklemtoonde ook de moeilijkheden die ze zouden ondervinden: 'Wees altijd bereid om je leven op te offeren als God dat voor de vooruitgang en opbouw van zijn werk vereist.' Oliver moedigde de apostelen aan om Jezus Christus persoonlijk te leren kennen, zodat zij met zekerheid van zijn bestaan konden getuigen: 'Blijf volharden tot

je God van aangezicht tot aangezicht hebt gezien.'⁸

Vanaf mei 1835 gingen de apostelen diverse keren op zending voor de kerk. Hun leiding is ook veel mensen individueel tot zegen geweest. ■

NOTEN

1. Zie History, 1838–1856 (Manuscript History of the Church), deel B-1 [1 september 1834–2 november 1838], addenda, noot A, pagina 1, josephsmithpapers.org/paper-summary/history-1838-1856-volume-b-1-1-september-1834-2-november-1838/304.
2. Zie Joseph Young, *History of the Organization of the Seventies* (1878), 1.
3. 'Minutes, Discourses, and Blessings, 14–15 February 1835', in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 224–228.
4. 'Minutes and Blessings, 21 February 1835', in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 242, 243.
5. De volgende vier hadden niet aan het kamp deelgenomen: David W. Patten, Thomas B. Marsh, William E. McLellin en John F. Boynton.
6. Er waren maar negen van de Twaalf op de bijeenkomst van 14 februari 1835 aanwezig. Parley P. Pratt werd op 21 februari 1835 geordend. Thomas B. Marsh en Orson Pratt werden beiden op 26 april 1835 geordend.
7. 'Extracts from H. C. Kimball's Journal', *Times and Seasons*, 15 april 1845, 868.
8. 'Minutes and Blessings, 21 February 1835', in *Joseph Smith Papers, Documents, Volume 4: April 1834–September 1835*, 244.

Ga naar history.lds.org om meer over de roeping van de eerste twaalf apostelen in deze bedeling te weten te komen.

**Ouderling
David A. Bednar**
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Een christelijk KARAKTER

*Jezus, die het meest heeft geleden, heeft voor ons
die minder lijden ook het meeste mededogen.*

Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) heeft gesproken over een beginsel dat een diepe indruk op mij heeft nagelaten en dat ik vaak heb bestudeerd en overpeinsd. Hij zei: ‘Er had geen verzoening kunnen zijn zonder het karakter van Christus!’¹ Deze duidelijke en indringende uitspraak heeft ervoor gezorgd dat ik het woord ‘karakter’ meer wilde bestuderen en beter wilde begrijpen. Ik heb ook nagedacht over het verband tussen het karakter van Christus en zijn verzoening, en wat dat verband voor ons als discipelen betekent.

Het karakter van de Heer Jezus Christus

Het grootste bewijs van karakter is wellicht het vermogen om te herkennen wanneer anderen worstelen met dezelfde beproeving of tegenspoed die op ons drukt, en er gepast op te reageren. Zo tonen we karakter als we andermans lijden opmerken wanneer we zelf lijden; als we andermans honger opmerken wanneer we zelf honger hebben; en als we medeleven tonen voor andermans geestelijk leed wanneer we het zelf geestelijk moeilijk hebben. We tonen dus karakter als we anderen de hand reiken wanneer ons instinct ons ertoe beweegt om alleen aan onszelf te denken. Als dat het ultieme criterium van moreel karakter is, dan is de Heiland van de wereld het volmaakte voorbeeld van zo’n rechtlijnig, menslievend karakter.

Voorbeelden van Christus' karakter

Op de avond van het laatste avondmaal, de avond waarop Hij meer zou lijden dan iemand ooit in een door Hem geschapen wereld had geleden, sprak Christus in de bovenkamer over de Trooster en vrede:

‘Deze dingen heb Ik tot u gesproken, terwijl Ik bij u verblijf.

‘Maar de Trooster, de Heilige Geest, Die de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u in alles onderwijzen en u in herinnering brengen alles wat Ik u gezegd heb.

‘Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft, geef Ik die u. Laat uw hart niet in beroering raken en niet bevreesd worden’ (Johannes 14:25–27).

Hoewel Hij beseftte dat Hij spoedig een intens en persoonlijk gebrek aan behaaglijkheid en gemoedsrust zou ervaren, en hoewel Hij wellicht ongerust en bang was, reikte de

Meester anderen de hand en gaf Hij hun de zegeningen die Hem zouden hebben versterkt.

In het hogepriesterlijk gebed dat Jezus uitsprak vlak voordat Hij met zijn discipelen de beek Kedron overstak, bad de Meester voor zijn discipelen en voor allen ‘die door hun woord in Mij zullen geloven,

‘opdat zij allen één zullen zijn, zoals U, Vader, in Mij.

[...] opdat zij volmaakt één zijn en opdat de wereld erkent dat U Mij gezonden hebt en hen liefgehad hebt, zoals U Mij hebt liefgehad. [...]

‘En Ik heb hun Uw Naam bekendgemaakt, en zal die bekendmaken, opdat de liefde waarmee U Mij hebt liefgehad, in hen is, en Ik in hen’ (Johannes 17:20, 21, 23, 26).

Als ik hierover nadenk, en over andere gebeurtenissen die plaatsvonden vlak voordat Hij in de hof leed en werd verraden, komen steeds dezelfde vragen in mij op: Hoe komt

het dat Hij zo vlak voor zijn eigen lijden in staat was te bidden voor het welzijn en de eenheid van anderen? Hoe komt het dat Hij in staat was te bidden om troost en gemoedsrust voor hen die daar minder behoefte aan hadden dan Hij? Hoe komt het dat Hij alleen maar aan de omstandigheden en beslommingen van anderen dacht, terwijl het gewicht van de gevallen staat van de wereld die Hij had geschapen op zijn schouders rustte? Hoe komt het dat de Meester in staat was anderen de hand te reiken waar inferieure schepselen aan zichzelf zouden hebben gedacht? Het antwoord op deze indringende vragen zit in deze uitspraak van ouderling Maxwell:

‘Het karakter van Jezus stond garant voor zijn opmerkelijke verzoening. Zonder het verheven karakter van Jezus zou er geen verheven verzoening zijn geweest! Dankzij zijn karakter kon Hij ‘allerlei verzoeken doorstaan’ (Alma 7:11), maar ‘sloeg [Hij] er geen acht op’ (LV 20:22).²

Jezus, die het meest heeft geleden, heeft voor ons die minder lijden ook het meeste mededogen. Hoe groter het lijden en het mededogen van iemand die anderen helpt, hoe meer liefde hij of zij voelt.

In dit sterfelijke leven kunnen wij ernaar streven de cruciale elementen van een christelijk karakter te ontwikkelen. Wij kunnen als stervelingen

in rechtschapenheid streven naar de geestelijke gaven die horen bij het vermogen om anderen de hand te reiken en gepast te reageren, wanneer zij worstelen met dezelfde beproeving of tegenspoed die zwaar op ons drukt. Die eigenschap kunnen we niet verwerven door wilskracht of vastberadenheid. We moeten eerder vertrouwen op 'de verdiensten en de barmhartigheid en de genade van de heilige Messias' (2 Nephi 2:8). 'Regel op regel, voorschrift op voorschrift' (2 Nephi 28:30) en 'na verloop van tijd' (Mozes 7:21) wordt het voor ons mogelijk anderen de hand te reiken waar wij van nature alleen aan onszelf zouden denken.

Actief naar naastenliefde streven

Ik geef u in overweging dat wij moeten bidden, verlangen, streven en ijveren om een christelijk karakter te ontwikkelen, als we de geestelijke gave van naastenliefde — de reine liefde van Christus — willen ontvangen. Naastenliefde is geen kenmerk of eigenschap die we uitsluitend door onze eigen vastberadenheid en wilskracht kunnen verwerven. Wij moeten onze verbonden nakomen, een deugdzaam leven leiden en alles doen wat wij kunnen om deze gave te verdienen. Uiteindelijk zijn wij aan de gave van naastenliefde onderworpen; wij onderwerpen haar niet (zie Moroni 7:47). De Heer bepaalt of we alle gaven van de Geest ontvangen en

wanneer dat gebeurt, maar wij moeten alles doen wat in ons vermogen ligt om naar deze gaven te verlangen, te smachten, ze uit te nodigen en te verdienen. Als wij onze daden spiegelen aan het karakter van Christus, geven we de hemelen te kennen dat wij sterk verlangen naar de nobele geestelijke gave van naastenliefde. En het is duidelijk dat we met deze prachtige gave zijn gezegend als wij anderen vaker de hand reiken waar de natuurlijke mens in ons geneigd zou zijn aan onszelf te denken.

Jezus is de Christus, de eniggeboren Zoon van de eeuwige Vader. Ik weet dat Hij leeft. En ik getuig dat wij dankzij zijn karakter onsterfelijk kunnen worden en het eeuwige leven kunnen beërven. Mogen wij anderen de hand reiken, waar wij van nature alleen aan onszelf zouden denken. ■

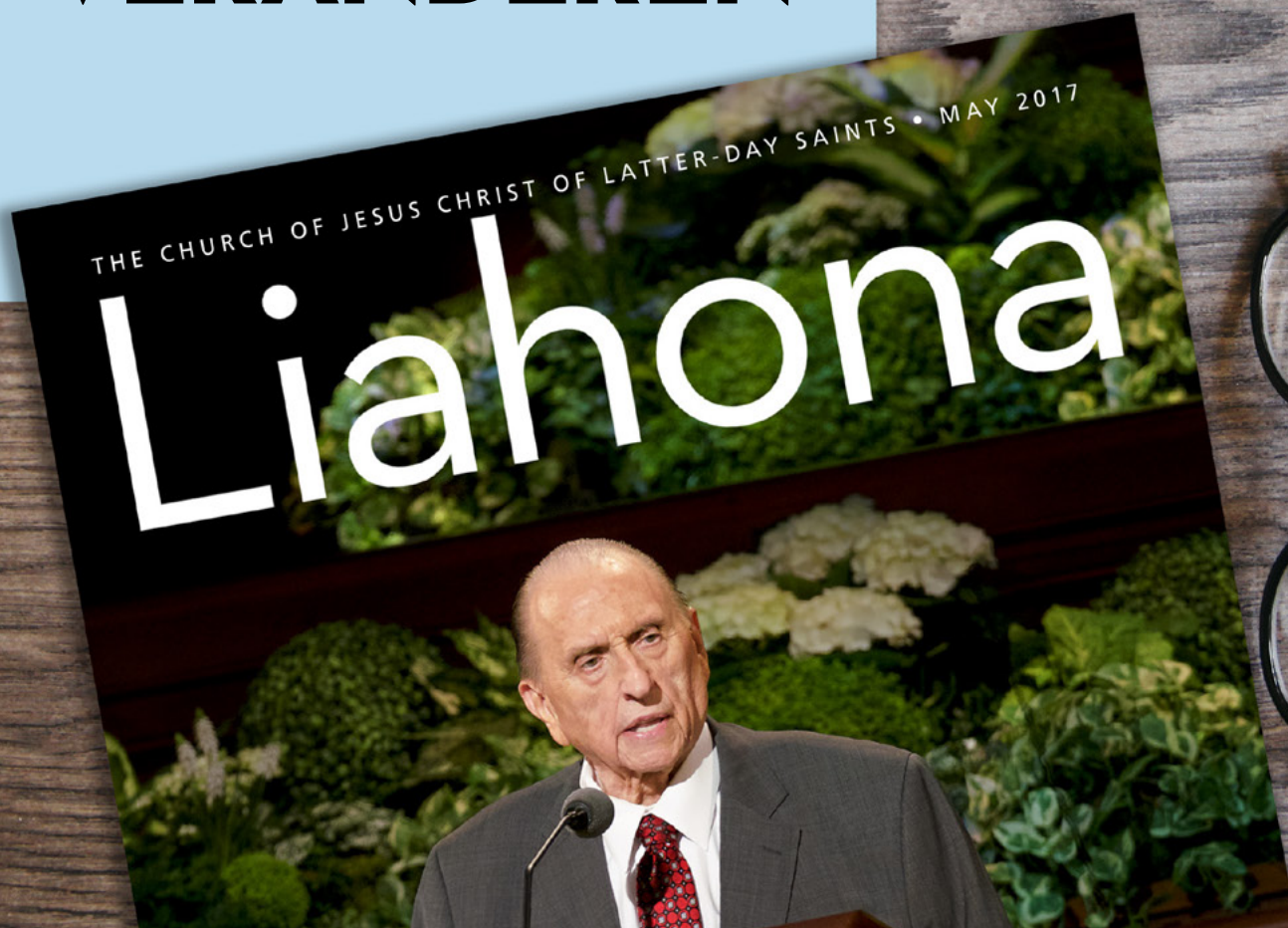
Uit een toespraak gehouden tijdens een godsdienstig symposium aan de Brigham Young University—Idaho op 25 januari 2003.

NOTEN

1. Neal A. Maxwell, 'The Holy Ghost: Glorifying Christ', *Ensign*, juli 2002, 58.
2. Neal A. Maxwell, 'O How Great the Plan of Our God!' (toespraak tot leerkrachten van de kerkelijke onderwijsinstellingen, 3 februari 1995), 6, si.lds.org.

Hoe een conferentietoespraak

JE KAN VERANDEREN

*Je kunt echt meer op Jezus Christus lijken.
Hier krijg je een paar hulpmiddelen zodat je weet hoe.*

Hadley Griggs

Voel je je een beetje geestelijk ondervoed? Vind je dat je wel wat geestelijke leiding kunt gebruiken? Dan bof je, want de algemene conferentie is misschien de oplossing! Ouderling Robert D. Hales van het Quorum van de Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Ik beloof de jonge leden van de kerk dat je de Geest in je zult voelen opwellen als je [naar de algemene conferentie] luistert. De Heer zal je duidelijk maken wat Hij wil dat je met je leven doet.'¹

En het conferentieweekend is niet alles. Je kunt daarna nog steeds de Geest voelen, als je de toespraken bestudeert!

We hebben echt veel aan de conferentie. Wellicht het allerbelangrijkste is dat we er dichter door tot de Heiland komen, doordat we leren hoe we meer op Hem kunnen lijken. Om het meeste uit de conferentie te halen is het verstandig om speciaal te letten op leringen over christelijke eigenschappen; of dat nu tijdens de uitzending of bij je studie van de toespraken daarna is. Als je met bepaalde christelijke eigenschappen in gedachte luistert of leest, kun je door de woorden en de Geest leren hoe je meer op Christus kunt gaan lijken.

Met behulp van deze korte test kun je bepalen op welke een of twee eigenschappen jij je bij je studie van de conferentietoespraken wilt richten. (Ga voor een uitgebreidere test naar de *New Era* van oktober 2016 of hoofdstuk 6 van *Predik mijn evangelie*.)

Kies voor elk van de negen christelijke eigenschappen hieronder de uitspraak die het beste bij jou past.

1. GELOOF:

- a. Ik weet niet zeker of Jezus Christus mijn Heiland is.
- b. Ik geloof in Jezus Christus en aanvaard Hem als mijn Heiland.
- c. Ik hoop dat Jezus Christus mijn Heiland is.

Op school is er een groepje leerlingen die door de meesten als 'nullen' worden gezien, omdat ze anders zijn. Ik praatte eerst niet met hen. Ik was niet gemeen, maar ik was ook niet vriendelijk.

Toen ik de toespraak van president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, met de titel 'De barmhartigen krijgen barmhartigheid' (algemene conferentie april 2012) hoorde, veranderde er iets. Hij zei dat we maar één ding moeten doen als het om oordelen gaat: 'Stop ermee!' Door zijn toespraak besepte ik dat ik, in plaats van die kinderen op school te oordelen, mijn negatieve gedachten en gevoelens moest vervangen door 'oprechte liefde voor God en zijn kinderen'.

Toen ik die maandag op school kwam, ging ik in plaats van naar mijn vrienden naar de jongelui die als 'nullen' werden beschouwd. We raakten aan de praat en ik merkte dat deze mensen helemaal niet anders dan alle anderen waren. Toen ik met hen omging, ontwikkelde ik een sterke band met hen. Ik heb vijf nieuwe vrienden.

Ik besepte dat mijn nieuwe vrienden helemaal geen 'nullen' waren. Voor God waren ze altijd van belang. Ik ben blij dat ik meer over Gods liefde voor zijn kinderen heb geleerd.

Holly H., (19), Californië (VS)

2. HOOP:

- Ik voel me rustig en optimistisch over de toekomst.
- De toekomst beangstigt me!
- Gewoonlijk negeer ik de toekomst. Als ik er niet over nadenkt, hoef ik me er ook geen zorgen om te maken.

3. NAASTENLIEFDE:

- Ik probeer andere mensen lief te hebben, maar sommige mensen lijken altijd op mijn zenuwen te werken.
- Ik heb het zo druk met mijn eigen leven dat ik moeite heb om aan anderen te denken.
- Ik heb oprechte interesse in het eeuwig welzijn en het geluk van andere mensen.

4. DEUGD:

- 'Rein zijn in gedachte en daad.' Dat lijkt me saai!
- Ik ben rein en zuiver van hart.
- Ik vind het moeilijk om rein en zuiver te blijven.

5. KENNIS:

- Ik heb zo'n druk leven dat ik geen tijd heb om naar antwoorden op mijn vragen te zoeken.
- Bah. Studeren? Leren is soms zo saai.
- Ik probeer ijverig de waarheid te begrijpen en antwoorden op mijn vragen te vinden.

6. GEDULD:

- Ik ben in staat om te wachten zonder boos te worden of gefrustreerd te raken.
- Ik kan wel wachten, maar raak dan wel wat gefrustreerd.
- Wachten is verschrikkelijk. Ik wil alles nu.

7. NEDERIGHEID:

- Ik wil alles zelf doen.
- Ik vertrouw op de hulp van de Heer.
- Als ik ergens aan werk, vergeet ik vaak dat ik mijn hemelse Vader om hulp kan vragen.

8. IJVER:

- Ik breng mijn tijd grotendeels voor de tv of met mijn vrienden door. Ik neem het liefst geen verantwoordelijkheid op me!
- Ik heb vaak moeite om op de belangrijke dingen van het leven gefocust te blijven, maar ik probeer het wel.
- Ik besteed mijn tijd en energie aan de belangrijkste dingen.

9. GEHOORZAAMHEID:

- Ik volg de raad van mijn leiders en ouders bereidwillig.
- Ik ben gewoonlijk eigen baas. Ik heb vaak moeite om naar iemand anders te luisteren.
- Ik volg de raad van mijn leiders en ouders, maar soms wel met gemopper.

Kijk nu naar je antwoorden. Aan welke eigenschappen wil je werken? Om te leren hoe je ze kunt ontwikkelen, kun je er een of twee uitkiezen en naar de conferentie luisteren met die eigenschappen in gedachte.

En als je antwoorden aangeven dat je het op alle vlakken al geweldig doet, ga dan zo door! Je kunt er toch nog een of twee uitkiezen die je bij de test opvielen en je daar bij je conferentiestudie op richten. Hoe ver je ook bent met het ontwikkelen van christelijke eigenschappen, je zult in dat proces altijd baat hebben bij de leringen van onze leiders.

Maak je geen zorgen als je nu niet weet welke eigenschap je wilt kiezen! Je kunt ook naar de conferentie luisteren en zien wat je dan opvalt.

Als je de eigenschap waarop je je wilt richten eenmaal hebt gekozen, schrijf die dan op. Dan ben je klaar om er openbaring over te ontvangen als je naar de conferentie luistert of de toespraken naderhand bestudeert. Laat de Heilige Geest je, als je luistert en studeert, specifieke manieren bekendmaken waarop je aan die eigenschap kunt werken. Kijk naar het voorbeeld hieronder! ■

De auteur woont in Utah (VS).

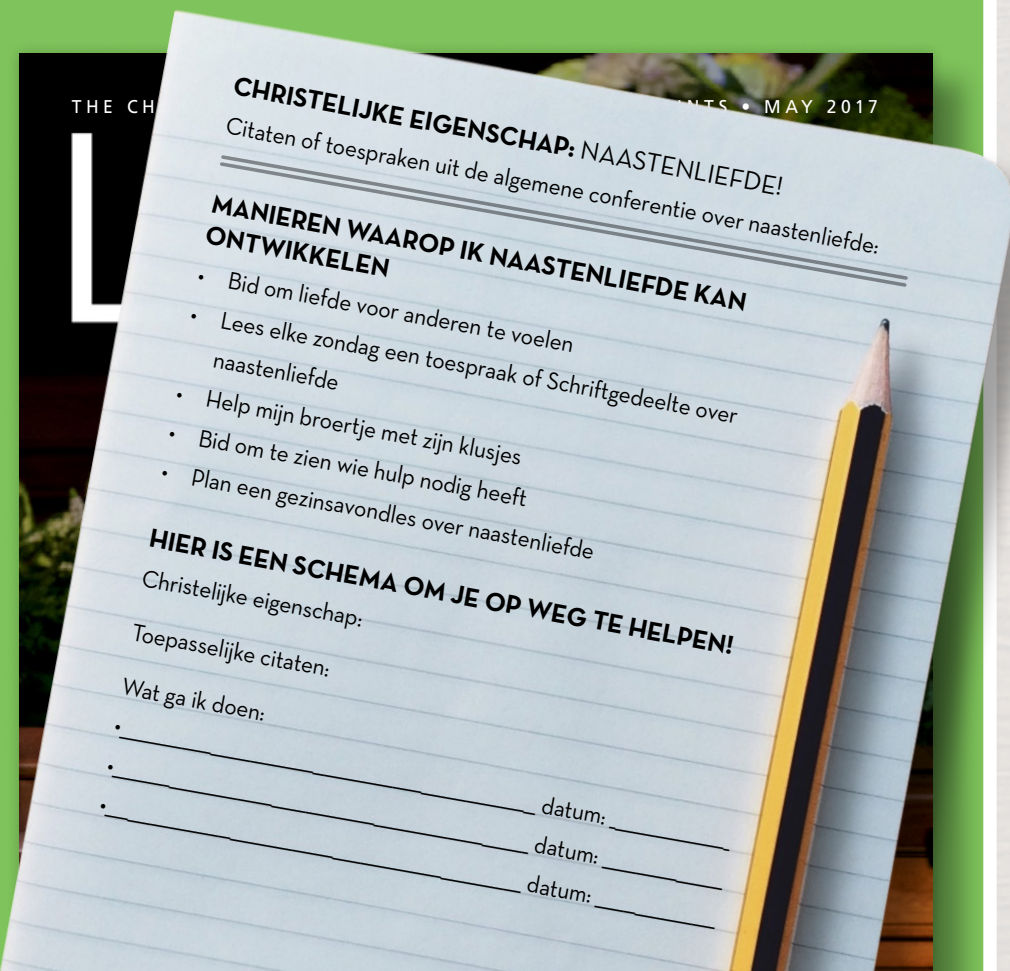
NOOT

1. Robert D. Hales, 'Algemene conferentie: ons geloof en getuigenis vergroten', *Liahona*, november 2013, 6.

Tijdens de algemene oktoberconferentie van 2015 viel één toespraak me erg op. Ouderling Dale G. Renlund van het Quorum der Twaalf Apostelen hield een toespraak met de titel 'Door Gods ogen'. Hij besprak hoe belangrijk het is om andere mensen door de ogen van liefhebbende ouders te zien. Toen ik dat hoorde, drong het tot me door dat ik harder mijn best moest doen om van de mensen om me heen te houden.

Op een ochtend na de conferentie was ik op zoek naar een goed moment om iemand blij te maken. Ik ging naar mijn orkestles en zag een jongen aan wie ik gewoonlijk geen aandacht schonk. Ik zag dat hij ergens overstuur over was, dus ging ik naar hem toe en vroeg hoe het met hem ging. Hij was niet erg spraakzaam, dus vroeg ik hem wat hij van de orkestlessen vond. Hij zei dat hij de muziek niet goed beheerste en zich zorgen maakte over het concert. Ik bood aan om het met hem door te nemen en we speelden het stuk samen. Het klonk geweldig! Vervolgens praatten we nog met elkaar over onze instrumenten. We zijn dichterbij elkaar gekomen en ik ben heel blij dat ik de moeite heb genomen om hem aan te spreken.

Christa M. (12), Texas (VS)

Stevig VASTHOUDEN

Lindsay Hiller

Ik ben opgegroeid met vrienden die lid van de kerk waren en op een gegeven moment wilde ik ook graag lid worden en me laten dopen. Toen ik in een ander deel van het land ging studeren, begon ik met de zendelingenlessen. Maar door de druk die mijn nieuwe studiegenoten op mij uitoefenden, vond ik het moeilijk om me aan de normen van het evangelie te houden. De andere eerstejaars sloegen op feestjes vaak aan het drinken. Ik had nog nooit alcohol op, maar mijn nieuwe vrienden probeerden me constant aan het drinken te krijgen.

Ik wist dat het evangelie waar was, maar de groepsdruk was moeilijk te weerstaan. Ik begon mijn hemelse Vader om kracht te bidden om de juiste keus te kunnen maken. Ik had mijn normen nog niet losgelaten, maar ik was bang dat ik geen 'nee' zou kunnen zeggen als me weer alcohol werd aangeboden. Ik miste mijn vrienden die dezelfde normen en waarden als ik hadden.

Op een zaterdagavond ging ik met de mensen van mijn studentenhuus mee naar een feestje. Al mijn vrienden begonnen direct te drinken en wilden dat ik mijn eerste biertje nam.

De verleiding was groot. Ik pakte het glas bier dat me werd aangereikt. Ik bracht het naar mijn mond, voelde me ongemakkelijk, maar vond het wel leuk om zo in het middelpunt van de belangstelling te staan.

Toen kwam Nick, berucht om zijn drankgebruik, bij ons staan.

'Je hebt dat toch niet gedronken, hè?', vroeg hij.

'Nog niet', antwoordde ik.

'Als je dat doet,' zei Nick, 'heb je daar de rest van je leven spijt van.'

Ik schrok erg. Ik wist dat hij gelijk had. Ik wilde niet drinken. Ik wilde lid van de kerk worden. Ik gaf het glas terug en ging naar huis, dankbaar dat ik geen foute keus had gemaakt.

Vrienden hebben veel invloed op hoe gemakkelijk – of moeilijk – het is om aan onze normen vast te houden.

De volgende ochtend ging ik naar de kerk, sprak de zendingen aan en stelde een datum voor mijn doop vast. Vanaf die dag had ik niets meer te zoeken op feestjes met alcohol. Ik had nu nieuwe vrienden in de kerk die dezelfde normen en waarden hadden als ik. De mensen in mijn studentenhuus waren ook nog steeds mijn vrienden, maar ik maakte wel duidelijk wat mijn normen waren. Toen ze inzagen hoe belangrijk die voor mij waren, respecteerden ze die ook en zetten ze me niet meer onder druk. Als ik de kamer uitging als ze naar een ongepaste film keken of naar ongepaste muziek luisterden, merkten en respecteerden ze dat.

Mijn getuigenis is door deze ervaring gesterkt en ik streef ernaar om mijn normen nooit onder druk van anderen los te laten. Ik weet ook dat het bij moeilijke beslissingen het beste is om te weten wat je normen zijn en er dan vanaf het begin stevig aan vast te houden.

Ik weet dat mijn hemelse Vader al mijn gebieden om kracht tegen verleiding heeft verhoord. Ik ben dankbaar dat de Heilige Geest me heeft aangespoord om de juiste keus te maken. Ik weet dat de normen van de kerk ons beschermen en ik ben dankbaar dat ik ervoor heb gekozen om eraan vast te houden, zodat ik me kon laten dopen. ■

De auteur woont in Utah (VS).

NEE ZEGGEN TEGEN VERLEIDING

'Mensen die iets verkeerd doen, willen graag dat je met hen meedoet, omdat ze zich meer op hun gemak voelen als anderen hetzelfde doen. Of ze willen van je profiteren. Het is logisch dat je door leeftijdgenoten geaccepteerd wilt worden, erbij wilt horen. [...] Het is heel moeilijk om in te zien hoe sterk je eigenlijk al bent en dat anderen je in stilte respecteren. [...] Je hoeft je normen niet te verlagen om door je goede vrienden geaccepteerd te worden. Hoe gehoorzamer je bent, hoe meer je pal staat voor goede beginselen, hoe meer de Heer je kan helpen als je verleidingen moet weerstaan.'

Ouderling Richard G. Scott (1928–2015) van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Making the Right Choices', *Ensign*, november 1994, 37.

Doorbreek het beeld van de 'TYPISCHE TIENER'

Charlotte Larcabal
Kerkelijke tijdschriften

De hedendaagse wereld heeft veel over tieners te zeggen. Je kent waarschijnlijk die stereotypes waarmee er wordt geklaagd over 'de jeugd van tegenwoordig'. Er zijn vele studies en statistieken over jou — over je gewoontes in sociale media, wat je koopt, zelfs hoe kort je aandachtsboog zou zijn.

Maar president Russell M. Nelson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, zegt dat hij zich niet op zijn gemak voelt, als hij wetenschappers hun onderzoeken over jonge mensen hoort beschrijven. 'En eerlijk gezegd', zegt hij, 'stel ik minder belang in wat de *experts* over jullie te zeggen hebben dan wat de Heer me over jullie heeft gezegd.'¹

De Heer heeft geen onderzoeken of stereotypes nodig om je te leren kennen. Hij ziet je niet als een statistiek of als iemand die last heeft van hoe 'de wereld' je probeert te beschrijven.

'Hij houdt niet alleen van u om wie u nu bent, maar ook om de persoon van heerlijkheid en licht die u kunt en verlangt te worden', zei president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium.²

God ziet je niet alleen, hij heeft je ook lief.

Wil je het beeld van de wereld doorbreken? Ga jezelf zien zoals onze

Vergeet wat de wereld zegt. Hoe ziet onze hemelse Vader jou?

hemelse Vader en zijn uitverkoren dienstknechten jou zien. Wil je stereotypes ontkrachten? Dit is de tijd om op te staan en te handelen! Op 12-jarige leeftijd herinnerde Christus zijn aardse ouders eraan dat Hij 'in de dingen van [Zijn] Vader' moest zijn (Lukas 2:49).

Hij was niet te jong toen, en dat ben jij nu ook niet. Dus de volgende vraag is: Hoe kun je in de dingen van je hemelse Vader zijn?

Zijn 'ding' is 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Je kunt dus in de dingen van je

hemelse Vader zijn, als je je best doet om je potentieel te bereiken en als je iemand wordt die anderen helpt om hun potentieel te bereiken.

Nu is het moment om verantwoordelijkheid voor je eigen toekomst te nemen. Wat kun je *nu* doen zodat je voldoet aan het beeld dat je hemelse Vader van je heeft, niet alleen in de eeuwigheid, maar ook in *dit* leven?

Wil je in de tempel trouwen? Besluit nu om rein te zijn in gedachte, woord en daad. Zie je jezelf aan de universiteit studeren? Ontwikkel nu goede studiegewoonten. Wil je een

Je kan het potentieel dat Hij in je ziet, waarmaken.

zending vervullen? Voeg *Predik mijn evangelie* toe aan je evangeliestudie (vooral hoofdstuk 3). Wil je een gezin onderhouden? Leer een budget op te stellen en je eraan te houden.

Je kunt ook kijken welke dingen je *nu* gelukkig maken. Doe je graag wiskunde? Hou je van pianospelen? Verhalen schrijven? Houd vol! Kijk of er manieren zijn waarop je je kunt verbeteren: lessen op school, onlinelessen, wedstrijden, workshops enzovoort.

Doorbreek het beeld en ontcracht de stereotypes! Neem je toekomst zelf in handen. Wat doe je om het beste van jezelf te maken? Laat het ons weten met een e-mail naar liahona@ldschurch.org of plaats een bericht op de LDS Youth Facebook- of Instagrampagina. ■

NOTEN

1. Russell M. Nelson, 'Pal staan als ware millennials', *Liahona*, oktober 2016, 46.
2. Dieter F. Uchtdorf, 'Het evangelie met vreugde naleven', *Liahona*, november 2014, 123.

IK MAAK HET BESTE VAN MIJZELF DOOR ...

te leren budgetteren? mijn evangeliestudie te verbeteren? dienstbetoon fijn te gaan vinden? Vertel hoe jij je toekomst zelf in handen neemt door een bericht te sturen naar liahona@ldschurch.org of op de LDS Youth Facebook- of Instagrampagina.

STIJG OP GELOOF

Stook je geloofsvuur op en stijg boven de woestijn van twijfel uit.

**President
Henry B. Eyring**
Eerste raadgever in het
Eerste Presidium

HOE JE HET ZELF TE WETEN KUNT KOMEN

Dierbare jonge vrienden, we willen dat jullie allemaal zelf, onafhankelijk van anderen, te weten komen dat God de Vader leeft, dat Hij je kent, en dat zijn Zoon de zonden van de wereld op Zich heeft genomen.

Wij hopen dat jullie zelf een onwankelbaar getuigenis zullen krijgen dat het evangelie van Jezus Christus voor de laatste keer op de aarde is hersteld. De opdracht van Joseph Smith was uniek en zijn nederige gebed is voor ons allemaal een leerzaam voorbeeld. Joseph ging naar het bos om **in geloof te bidden**. Hij geloofde dat een liefdevolle God zijn gebed zou verhoren en zijn verwarring zou wegnemen. Hij werd gerustgesteld toen hij **het woord van God** las en **een getuigenis ontving** dat het waar was. Joseph bad ook met het voornemen om niet alleen te luisteren maar ook om te gehoorzamen, ongeacht de offers die hij moest brengen. Hij was bereid om **alles te doen wat God** hem zou gebieden.

Met die geest wil ik de jongeren van de kerk aanmoedigen. Mijn aanmoediging luidt als volgt: kom zelf te weten dat deze dingen waar zijn. Dat kun je doen door het voorbeeld van Joseph Smith te volgen: **de Schriften bestuderen**, de woorden diep in je hart laten doordringen, er steeds opnieuw **over nadenken**, en dan **aan God vragen**, gewillig om zijn aanwijzingen te aanvaarden — dat zijn wil zal geschieden.

Hoewel deze aanmoediging eenvoudig lijkt, kan ik zeggen dat je je er wel flink voor moet inspannen. Ik kan niet beloven dat je binnen een dag of een week antwoord zult ontvangen. Maar ik kan wel beloven dat God, als je in geloof vraagt, op zijn manier en tijd tot je zal spreken. Als je zijn aanmoediging **accepteert** en **ernaar handelt**, zul je merken dat je niet alleen antwoord krijgt, maar dat je ook leert hoe je geestelijke kennis kunt verwerven. Dat zal je de rest van je leven tot zegen zijn. ■

Uit een Face-to-facegesprek in maart 2017 met president Henry B. Eyring en ouderling Jeffrey R. Holland.

HOE HEB JIJ DIT TOEGEPAST?

Over het Face-to-facegesprek: 'De duidelijke nadruk op studie van de Schriften en de antwoorden die we erin kunnen vinden, heeft de meeste indruk op me gemaakt. Ik heb ook genoten van de bespreking over het gebed en hoe we God moeten benaderen als we bidden. Ik besef dat het gebed persoonlijk is en behoort te zijn, maar dat we ons bewust moeten zijn hoe we God benaderen en dat we Hem met respect moeten aanbidden. Hij is onze hemelse Vader, niet een van onze vrienden.'

Joshua C. (Hawaiï, VS)

‘Wat is naast gebed en Schriftstudie de beste manier om mijn getuigenis te versterken?’

Je getuigenis komt waarschijnlijk niet helemaal in één keer. Het groeit met elke geestelijke ervaring die je hebt. In de Schriften wordt dat ‘regel op regel [...], voorschrift op voorschrift’ genoemd (2 Nephi 28:30). Je zult je getuigenis ook moeten verzorgen en versterken, net zoals een zaadje dat aan het groeien is (zie Alma 32:28–43). En net zoals een plant meer dan alleen water nodig heeft, kun je jouw getuigenis op meerdere manieren versterken. Je hebt gewoon de juiste combinatie nodig.

Gebed en Schriftstudie zijn zeker goede manieren om je getuigenis te voeden. Als je het evangelie bestudeert en met een oprechte bedoeling bidt om te weten of iets waar is, zal de Heilige Geest je de waarheid van het evangelie laten voelen (zie Moroni 10:4–5).

Je kunt je getuigenis ook versterken door de geboden te onderhouden. Wanneer je een evangeliebeginsel naleeft — zoals vasten, de sabbat heiligen of aan het avondmaal deelnemen — krijg je een getuigenis van *hoe* en *waarom* het waar is, niet alleen *dat* het waar is. Jezus heeft gezegd dat je ‘van dit onderricht [zult] weten’ als je ervoor kiest ‘om Zijn wil te doen’ (Johannes 7:17).

Je voedt je getuigenis ook door het uit te dragen. President Boyd K. Packer (1924–2015), president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd: ‘Je *krijgt* een getuigenis door het te *geven!*’ (‘The Candle of the Lord’, *Ensign*, januari 1983, 54.) Je kunt je getuigenis in de kerk, het seminarie, thuis en aan vrienden uitdragen. De Heilige Geest kan dan tot *jou* getuigen dat je de waarheid spreekt.

Als je jouw getuigenis op allerlei manieren versterkt, zal het groeien en zich verdiepen. Je zult je dan kalm en blij voelen.

Werk met de zendelingen

Zendingswerk is voor mij de beste manier om mijn getuigenis te versterken. Ik voel steeds weer de liefde van Christus als ik met de zendelingen op pad ga.

Joy D. (19), Leyte (Filipijnen)

Probeer een discipel te zijn

Je kunt je getuigenis versterken door altijd een ware discipel van Jezus Christus te willen zijn. Gehoorzaamheid aan Gods geboden maakt ons kloekmoedig in ons getuigenis. Daardoor wordt ons getuigenis nog sterker en geschikt voor Gods koninkrijk (zie LV 76:79). Je kunt je getuigenis ook versterken door het uit te dragen.

Ouderling Mule Simon (23), zendingsgebied Lubumbashi (Democratische Republiek Kongo)

Luister naar de Heilige Geest

Naar de kerk gaan, in de Schriften lezen, naar conferentietoespraken luisteren enzovoort, versterken je getuigenis alleen als je naar de Heilige Geest luistert. Hij getuigt tot jou van de waarheid. Luister altijd naar de Heilige Geest. Hij is er en zal je aan een sterker getuigenis helpen.

Alyssa B. (16), Virginia (VS)

Ga op zending

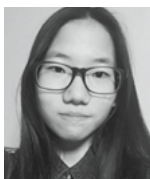
Je krijgt zelf een sterker getuigenis als je op zending gaat. Dat geldt ook voor de mensen die je onderwijst. Je leert op zending volledig op de Heer en niet op je eigen kracht te vertrouwen. Je wordt sterker door een zending. Als je de Heer dient en zijn werk doet, wordt ook je getuigenis sterker.

Ouderling Bailey Peaali'i Williams (19), zendingsgebied Singapore

Draag je getuigenis uit

Ik heb gemerkt dat mijn getuigenis sterker wordt als ik het naar anderen uitdraag. Wanneer ik anderen over mijn geloof vertel en weet dat het waar is — hoe eenvoudig en klein dat ook is — krijg ik een heel warm gevoel vanbinnen. Ik krijg dan een bevestiging in mijn hart dat wat ik gezegd heb, waar is! Met andere woorden, ik merk dan dat mijn getuigenis sterker wordt.

Douglas S. (20), São Paulo (Brazilië)

Ga meer op Christus lijken

We kunnen ons getuigenis versterken door meer op Christus te gaan lijken. Mijn getuigenis is versterkt toen ik blijf gaf van de reine liefde van Christus en anderen diende zoals de Heiland dat deed.

Kyung Jin P. (17), Seoel (Zuid-Korea)

Geef je getuigenis

Je getuigenis geven is een goede manier om het te versterken. Soms vind je je getuigenis wanneer je het aan een ander geeft. Je kunt ook vasten en zelf te weten komen of wat je geleerd hebt, waar is. Ik heb mijn getuigenis gegeven en gevast, en mijn getuigenis is er een stuk sterker door geworden.

Porter S. (12), Idaho (VS)

Dien anderen

Naast gebed en Schriftstudie is dienstbetoon volgens mij de beste manier om je getuigenis te versterken. Als we anderen dienen, laten we God zien dat we om zijn kinderen geven. De Geest kan ook bij ons zijn als we Gods werk doen. Ik weet dat ik in moeilijke tijden vaak troost en antwoord op vragen heb ontvangen terwijl ik anderen hielp.

Caroline J. (18), Utah (VS)

JE GETUIGENIS VOEDEN

‘Evenals een levende plant moet [een getuigenis]

verzorgd worden, anders zal het verdorren. [...] Gehoorzaamheid aan de geboden maakt deel uit van de voeding die je je getuigenis moet geven.’

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Een levend getuigenis’, Liahona, mei 2011, 125.

VOLGENDE VRAAG

Hoe kan ik de Geest thuis uitnodigen als er twist of ruzie is?

Stuur je antwoord, eventueel vergezeld van een foto met hoge resolutie, vóór 15 november 2017 in op liahona.lds.org (klik op ‘Submit an Article’) of per e-mail naar liahona@ldschurch.org.

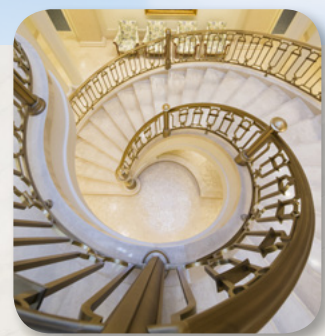
Vermeld alsjeblieft de volgende gegevens: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) je schriftelijke toestemming en, als je jonger dan achttien bent, de schriftelijke toestemming van je ouders (dat mag per e-mail) om je reactie en foto te plaatsen.

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

We wonen aan de andere kant van de wereld, maar we waren net zo blij, toen er bij ons in de buurt een tempel werd gebouwd!

Van Parijs

Uit interviews door Amie Leavitt, Utah (VS)

De wenteltrap in de Parijstempel

Ik ben Rachel. Ik woon in de buurt van de Parijstempel.

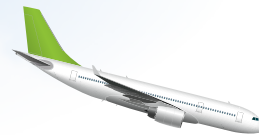
De tempel is heel belangrijk voor mijn familie. Voordat de Parijstempel was gebouwd, gingen we als gezin een paar keer per jaar naar de Frankfurtempel (Duitsland). Dan reden we vijf uur heen en vijf uur terug!

Het was leuk om te zien hoe de tempel gebouwd werd. Elke week reden we na de kerk langs de tempel om te zien hoe de bouw vorderde. Eerst braken ze een oud gebouw af en toen groeven ze een groot gat. Daarna begonnen ze met de bouw van de tempel — steeds hoger. En al snel was het huis van de Heer klaar!

Mijn broertje, zusjes en ik zijn zo blij dat we op een dag naar de tempel kunnen gaan. Mijn oudste zus, Esther, kan als eerste naar de tempel gaan om zich voor de doden te laten dopen. We wachten allemaal met spanning op onze beurt. We houden van de tempel en we zijn blij dat er nu een in onze stad staat!

tot Sapporo

De kroonluchter in de celestiale zaal van de Sapporotempel

Ik heet Koshi. Ik woon vlak bij de Sapporotempel (Japan). Ik vond het heerlijk om thuis voor het raam te zitten en naar de bouw van de tempel te kijken.

Tijdens de open dagen heb ik een goede vriend meegenomen. Hij vond alles prachtig.

Ik beschouw de inwijding als de verjaardag van de tempel. Die dag was ook mijn verjaardag. En de verjaardag van president Monson! Mijn ouders en ik waren in de tempel toen die werd ingewijd.

Ik ben heel dankbaar dat ik vlak bij de tempel woon. Als ik een vervelende dag op school heb gehad, kan ik door de tuin van de tempel naar huis lopen. Als ik daar ben, voel ik de liefde van onze hemelse Vader voor mij. Ik kijk ernaar uit om me op een dag voor de doden te laten dopen en er later te trouwen. ■

Ouderling
Robert D. Hales
van het Quorum
der Twaalf
Apostelen

Hoe kan de Heilige Geest mij helpen?

De Heilige Geest is het derde lid van de Godheid.
Hij getuigt van onze hemelse Vader en Jezus Christus.

Hij spreekt zacht tot ons
verstand en ons hart.
Zijn stem klinkt anders
voor ieder van ons.

Hij schenkt ons
geestelijke gaven. Hij
schenkt ons kennis en
brengt ons belangrijke
dingen in gedachten.

Hij onderwijst ons. Hij
geeft ons hoop. Hij
spoort ons aan om
het goede te doen.

De Heilige Geest helpt
ons ook belangrijke
beslissingen te nemen.

Dankzij de Heilige
Geest kunnen wij van
onze zonden worden
gereinigd. Hij troost ons.

ONS PRIKBORD

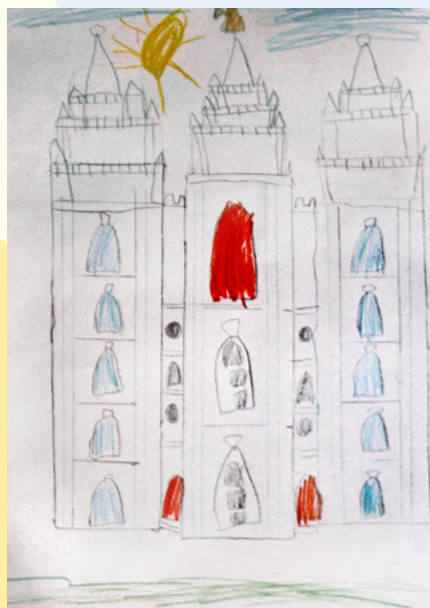
Lehi's visioen, Maria V. (10), Brazilië

Limatempel in Peru, Valeria T. (9), Peru

Guayaquiltempel in Ecuador, Landys Z. (10), Ecuador

Salt Laketempel, Melissa L. (5) en Ameila L. (2), Estland

De reis van Jane

Jessica Larsen

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

New York (VS), 1843

Jane Manning keek toe hoe de boot vanuit de haven Lake Erie opdreef. Zij had het gevoel dat haar dromen ermee wegdreven.

Net een jaar eerder was zij lid geworden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en had zij besloten om met de andere heiligen naar Nauvoo te trekken. Haar moeder en zeven andere familieleden waren met haar langs het Eriekanaal naar Buffalo (New York) afgezakt. Maar in Buffalo werden zij vanwege hun huidskleur niet op de boot toegelaten.

‘Wat moeten we nu doen?’ vroeg haar broer Isaac stilletjes.

De vraag weerklonk in de ijzige lucht. Nauvoo lag nog zo’n 1.300 km verderop. Ze konden opgeven en naar huis terugkeren of later verder proberen te reizen. [...]

Maar Jane kon niet wachten! Ze wist dat het Boek van Mormon waar was. God sprak wederom door profeten. Zij moest met haar familie in Nauvoo geraken.

Jane vermande zich en keek naar het westen. ‘We gaan te voet.’

En dat deden ze dan ook. Tot hun schoenen uit elkaar vielen. Tot hun voeten scheurden en bloedden, en ze moesten bidden om genezen te worden. Soms sliepen ze buiten en de rijp was zo zwaar dat hij als vallende sneeuw aanvoelde. Sommige mensen dreigden ze in de gevangenis te stoppen, omdat ze dachten dat zij ontsnapte slaven waren. Die mensen wisten niet dat de familie Manning een vrije zwarte familie was. En nog altijd gingen ze voort. Ze zongen ondertussen lofzangen om de tijd te verdrijven.

Nabij Nauvoo kwamen ze bij een rivier.

‘Geen brug’, zei Isaac.

Jane Manning woonde maandenlang bij Emma en Joseph Smith. Ze trouwde met Isaac James en zij bevonden zich bij de eerste kolonisten in Utah Valley. Zij bleef een trouw lid van de kerk ondanks veel moeilijkheden. Toen ze in 1908 overleed, sprak president Joseph F. Smith (1838–1918) op haar begrafenis.

Jane knikte. 'Dan zullen we er gewoon doorheen moeten waden.' Toen ze de rivier instapte, kwam het water tot haar enkels. Ze ging langzaam stukje bij beetje naar voren. Het water kolkte rond haar knieën en vervolgens rond haar middel. Toen ze het midden van de rivier bereikte, kwam het water tot aan haar nek! Gelukkig werd het niet dieper en de hele familie Manning kon veilig oversteken.

Eindelijk kwamen ze aan in Nauvoo. Jane kon de prachtige kalkstenen muren van de Nauvootempel op de heuvel zien. Hoewel die nog niet af was, benam die aanblik haar de adem. Iemand wees hun de weg naar

het huis waar de profeet Joseph woonde.

Een lange vrouw met donker haar stond in de deuropening. 'Kom binnen, kom!' riep ze. 'Ik ben Emma Smith.'

De daaropvolgende minuten beleefde ze in een waas. Jane maakte kennis met de profeet en hij zette in heel de kamer stoelen voor de familie Manning. Jane liet zich dankbaar op de stoel zakken en luisterde terwijl Joseph ze aan alle aanwezigen, waaronder zijn vriend dokter Bernhisel, voorstelde. Toen keerde Joseph zich naar Jane en vroeg: 'U hebt deze kleine groep geleid, nietwaar?'

'Ja meneer!' antwoordde Jane.

Joseph glimlachte. 'God zegene u! Vertel me nu alstublieft over uw reis.'

Jane sprak over hun geblesseerde voeten, dat ze in de sneeuw geslapen hadden en de rivier hadden moeten oversteken. Iedereen luisterde zwijgend. 'Maar het was niet zo erg', besloot ze. 'We waren in opgewekte stemming, zongen lofzangen en dankten God voor zijn oneindige goedheid en barmhartigheid om ons te

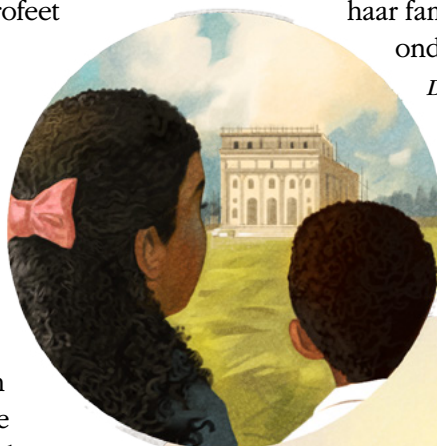
zegenen, te beschermen en onze voeten te genezen.'

Het was even stil. 'Wat vindt u daarvan, dokter?' zei Joseph eindelijk terwijl hij hem op de knie sloeg. 'Is dat geloof of niet?'

'Als ik het was geweest, ben ik bang dat ik zou hebben opgegeven en terug naar huis was gegaan!' gaf dokter Bernhisel toe.

Joseph knikte en keerde zich opnieuw naar Jane en haar familie: 'God zegene u. U bent nu onder vrienden.' ■

De auteur woont in Texas (VS).

Sarah en de MRI-scan

Juliann Doman

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'De Heiland heeft beloofd dat Hij ons zenden zou de Heil'ge Geest als goede Vriend van mij en ook van jou.'
(Kinderliedjes, 105.)

'Het ziet er naar uit dat we een MRI-scan van Sarahs Rug moeten maken', zei dokter Frank. Hij glimlachte naar Sarah. 'Ik zal kijken of we dat morgen kunnen doen. Ik ben zo weer terug.'

Sarah had al lang rugpijn. Toen ze die ochtend wakker werd, had ze zoveel pijn dat ze bijna niet rechtop kon staan, en ze kon haast niet lopen. Sarah en haar moeder waren naar dokter Frank gegaan om te vragen wat er aan de hand was.

‘Weer een MRI-scan?’ vroeg Sarah, terwijl ze naar haar moeder keek. Ze had al eens eerder een MRI-scan gehad. Ze wist nog hoe bang ze toen was in de grote buis die foto’s van de binnenkant van haar lichaam maakte.

‘Het spijt me, Sarah’, zei haar moeder. Maar met die foto’s kan dokter Frank zien wat er met je rug aan de hand is. Ik weet dat je het kunt. En ik blijf vlak bij je.’ Mama kneept in Sarahs hand.

‘Maar je kunt niet met me mee naar binnen’, zei Sarah. Ze liet haar hoofd zakken en er stroomde een traan over haar wang. Mama kon wel met haar mee de kamer in, maar niet in de machine. Daar was ze alleen.

Mama sloeg haar arm om Sarah heen. ‘Dat is wel zo, maar weet je wie er *wel* met je mee naar binnen kan om je te troosten?’

Sarah moest aan een naam denken die weleens voor de Heilige Geest wordt gebruikt: *de Trooster*. Misschien dat de Heilige Geest haar kon helpen om niet zo bang te zijn.

‘De Heilige Geest?’ vroeg Sarah.

Mama knikte. ‘Dat klopt. Je kunt bidden en vragen of de Heilige Geest je wil helpen. Papa en ik zullen ook voor je bidden.’

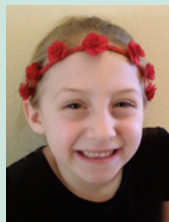
Toen kreeg Sarah een goed idee. ‘Kan papa mij een zalving geven?’

Mama glimlachte. ‘Natuurlijk. Ik weet dat hij dat graag voor je doet.’

Die avond legde papa zijn handen op Sarahs hoofd en zalfde haar. Toen hij Sarah een zegen gaf en zei dat ze door de Heilige Geest getroost zou worden, kreeg ze een warm gevoel vanbinnen. Ze had dat gevoel de hele avond.

De volgende dag lag Sarah op de tafel die in de buis van de MRI-machine zou worden geschoven. Ze herhaalde in gedachten de woorden die haar vader tijdens de zegen had gesproken: *De Heilige Geest zal bij je zijn om je te troosten*. Sarah kneept hard in de hand van haar moeder. Toen schoof de verpleegkundige haar in de buis.

De MRI-machine maakte gekke geluiden toen hij foto’s van haar rug nam. Sarah moest heel stil blijven

Analise F. (6),
Utah (VS)

Toen ik vijf was, moest ik geopereerd worden om mijn keel- en neusamandelen eruit te halen. Ik was heel zenuwachtig en bang. Mijn vader gaf me een zalving. Na de zegen was ik niet zenuwachtig meer. We waren allebei blij dat we de Heilige Geest hadden gevoeld.

liggen zodat de foto’s niet onscherp zouden worden. Ze raakte even in paniek, maar toen voelde ze dat warme gevoel weer. Het leek wel of haar moeder haar in de armen nam. Of dat ze in een knuffeldeken lag. Ze wist dat alles in orde zou komen. Voordat ze het wist, was de MRI-scan al klaar!

In het kantoor van dokter Frank konden Sarah en haar moeder de foto’s van Sarahs rug bekijken. ‘Je hebt goed stilgelegen’, zei dokter Frank toen hij naast Sarah ging zitten. ‘Op deze foto’s van je rug kan ik zien dat je geopereerd moet worden, zodat je weer beter kunt lopen.’

Sarah moest even slikken.

‘We willen de operatie zo snel mogelijk doen’, zei dokter Frank terwijl hij naar Sarahs moeder keek. Toen keek hij weer naar Sarah. ‘Het kan enkele weken duren voordat je weer de oude bent, maar het gaat allemaal goed lukken.’

Sarah dacht aan alle dingen die ze na de operatie wilde doen. *Dan kan ik rennen en zwemmen en in een grote hoop bladeren springen*. Ze miste al die dingen. Maar een operatie was nog enger dan een MRI-scan! Toen dacht Sarah aan haar gebeden en de zalving die ze van haar vader had gekregen. Onze hemelse Vader had haar de Trooster gestuurd. Hij zou haar wel weer helpen.

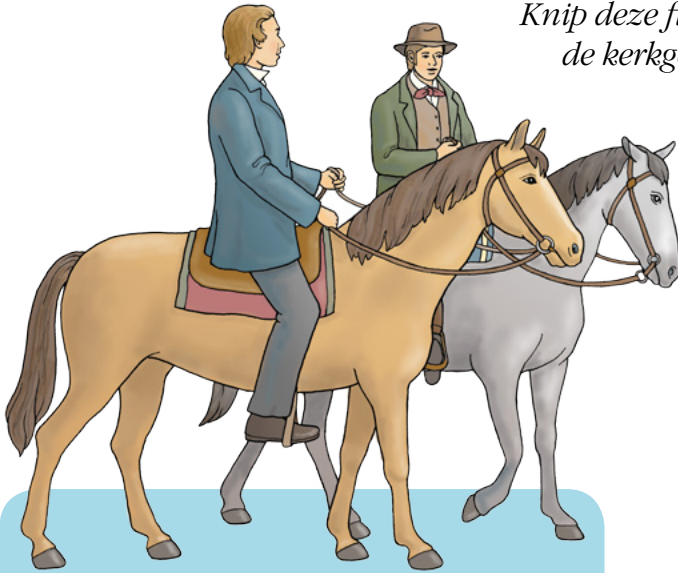
Ze keek naar dokter Frank. ‘Kan ik dan weer in een grote hoop bladeren springen?’ vroeg ze.

Hij glimlachte. ‘Ja, dan kun je weer in een grote hoop bladeren springen.’ ■

De auteur woont in Colorado (VS).

Een nieuwe profeet

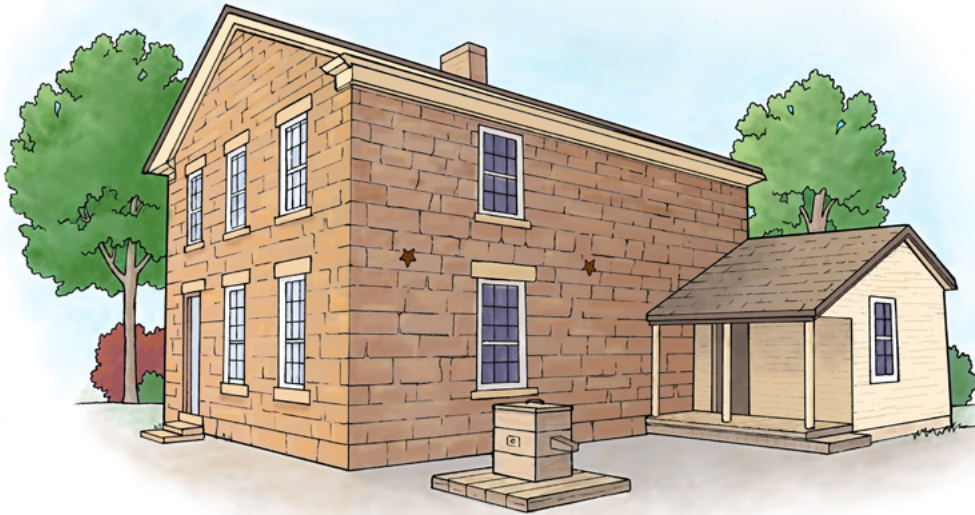
Knip deze figuren uit om verhalen uit de kerkgeschiedenis te vertellen.

Joseph en Hyrum

Brigham Young

In 1844 werden Joseph en Hyrum Smith in de gevangenis te Carthage gezet in afwachting van hun rechtszaak. Slechte mannen gingen de gevangenis in en vermoordden de profeet en zijn broer! De heiligen wisten niet wie de volgende profeet zou worden. Later, tijdens een bijeenkomst waar Brigham Young sprak, gebeurde er een wonder. Veel mensen zeiden dat hij op Joseph Smith leek en dat zijn stem hetzelfde klonk! Ze wisten dat hij de volgende profeet zou worden. Nu weten we dat als een profeet overlijdt, de president van het Quorum der Twaalf Apostelen de volgende profeet wordt. ■

Je vindt meer figuren uit de kerkgeschiedenis op liahona.lds.org.

Potlood voor potlood HELPEN

Caleb H. (10), Duitsland

Het begon allemaal toen mijn ring een project hopstartte om vluchtelingen te helpen. Ik vond het een erg leuk project, dus vroeg ik mijn moeder er mijn leerkracht op school over te vertellen. Mijn leerkracht wilde wel iets doen met alle kinderen van het vierde jaar. Mijn zus Maddie en ik wilden het voorbeeld geven. Dus gingen we langs de deuren om bijdragen te vragen.

De dag brak aan waarop ik het project aan de rest van het vierde jaar moest voorstellen. Ik was een beetje zenuwachtig. Eerlijk gezegd, ik was bloednerveus. Maar ik deed mijn uiterste best. Ik legde alle leerlingen van de klas uit wat we nodig hadden voor schoolpakketten voor de vluchtelingen. Ik vertelde ze hoe we van deur tot deur waren gegaan en ik daagde ze uit om meer geld in te zamelen dan ik had gedaan. Samen maakten we ruim honderd pakketten! We staken er notitieboekjes, potloden en andere schoolspullen in. We staken er ook een briefje bij om ze 'Welkom in Duitsland' te heten.

Mama en ik brachten de pakketten naar een vluchtelingenkamp. Ik kan niet zeggen dat het kamp leuk was, maar er was een speeltuin en een plek om aan schoolwerk te doen. Langs het kamp reed een trein met heel veel lawaai en de kinderen vertelden me dat die klonk als de straaljagers die boven Syrië en dergelijke plaatsen vlogen. Voor de kinderen die in hun eigen land bommen hadden gehoord, leek dat geluid daar misschien op.

Ik maakte kennis met enkele kinderen van mijn leeftijd in het kamp, waaronder Daniel. Hij kon geweldig schaken. Ik kreeg niet de kans met hem te schaken, wat wel spijtig was, want ik hou van schaken, maar ze vroegen me om tafelvoetbal en tafeltennis met ze te spelen. De jongens vertelden me dat ze hun huis misten, dat ze graag uit het kamp wilden en weer naar school gaan.

Nadat we tafelvoetbal en tafeltennis hadden gespeeld, deelden we de pakketten uit. Ik ben blij dat ik iets aardigs kon doen voor de kinderen die in het kamp woonden. ■

Jezus heeft Joseph Smith bezocht

Kim Webb Reid

Heel veel jaren nadat Jezus was opgestaan, had een jongen die Joseph Smith heette een vraag. Hij wist niet naar welke kerk hij moest gaan.

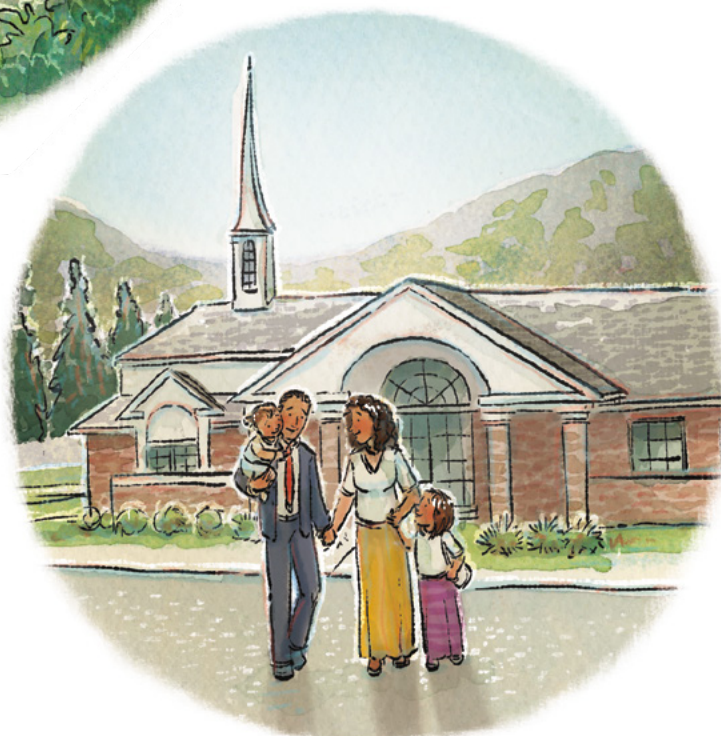

Joseph las in de Bijbel. Daarin stond dat onze hemelse Vader onze vragen zal beantwoorden als we tot Hem bidden. Joseph ging het bos in en bad tot onze hemelse Vader.

Onze hemelse Vader en Jezus daalden uit de hemel neer. Jezus zei dat Joseph naar geen van de kerken moest gaan, omdat ze niet alles leerden wat bij zijn kerk hoorde.

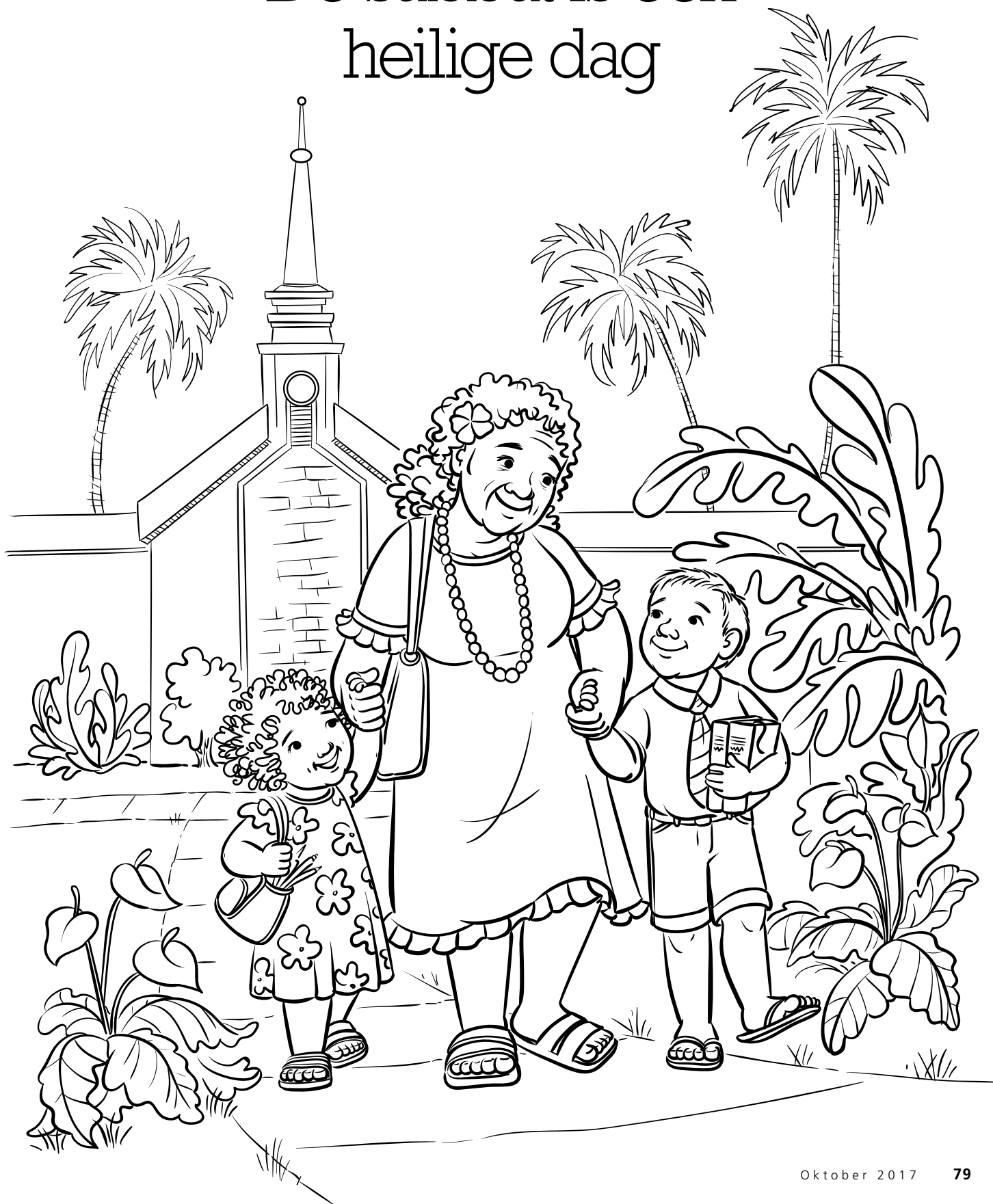
Toen Joseph ouder was, hielp hij om Jezus' kerk weer op aarde te brengen. Het is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In de kerk kunnen mensen over Jezus en hun hemelse Vader leren.

Als ik de Schriften lees, leer ik meer over mijn hemelse Vader.
Als ik bid, kan Hij ook mijn gebeden verhoren. ■

De sabbat is een heilige dag

ILLUSTRATIE APRYL STOTT

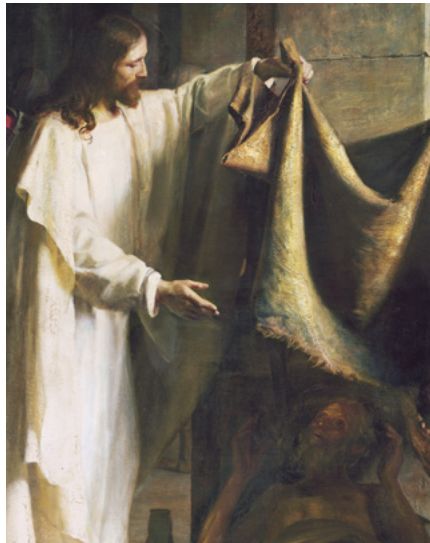
President
Thomas S. Monson

HELP VANDAAG IEMAND

*Wij zijn de handen van de Heer.
Hij vertrouwt op ons.*

Ik ben ervan overtuigd dat het de bedoeling van elk lid van de kerk is om behoeftige mensen te dienen en te helpen. Bij onze doop hebben wij ons ertoe verbonden ‘elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn’ (Mosiah 18:8). Hoe vaak is uw hart geraakt doordat u de behoefte van iemand anders zag? Hoe vaak was het uw bedoeling om hulp te bieden? Maar hoe vaak heeft uw dagelijks leven er een stokje voor gestoken en hebt u het verlenen van hulp aan anderen overgelaten, in de mening dat ‘er toch zeker wel iemand in die behoefte zal voorzien.’

Wij raken zo verstrikt in de drukke kanten van ons leven. Als we eens een stap achteruit zouden doen en eens goed keken naar wat we aan

het doen waren, zouden we erachter komen dat [...] we vaak de meeste tijd [besteden] aan de dingen die er in het grote bestel eigenlijk niet zo toe doen, terwijl wij de belangrijker zaken verwaarlozen. [...]

Wij worden omringd door mensen die behoefte hebben aan onze aandacht, onze aanmoediging, onze steun, onze troost en onze vriendelijkheid — of het nu om familieleden, vrienden, kennissen of vreemden gaat. Wij zijn de handen van de Heer hier op aarde, met de opdracht om zijn kinderen te dienen en op te beuren. Hij is afhankelijk van ieder van ons. [...]

Mogen de woorden van een

bekende lofzang diep tot in onze ziel doordringen [...]:

*Heb ik heden iets goeds in de
wereld gedaan?*

*Mij waar nood was ter
hulpe gegord?*

*Heb ik vreugde gesticht, iemands
lijden verlicht?*

Zo niet, o, dan schoot ik tekort.

*Heb ik heden m'om 't lot van een
zwoeger bekreund,*

die tobde met lasten, zo zwaar?

*Heb ik zieken en zwakken getroost
en gesteund?*

*Toen mijn hulp werd gevraagd,
stond ik klaar?*

[Naar ‘Have I Done Any Good?’
Hymns, nr. 223.]

[...] Mogen wij onszelf de vraag stellen [...]: ‘Wat heb ik vandaag voor iemand anders gedaan?’ Ik raad leden over de hele wereld aan iemand te zoeken die een moeilijke tijd doormaakt, die ziek of eenzaam is, en vandaag iets voor hem of haar te doen. ■

*Uit ‘Wat heb ik vandaag voor iemand anders
gedaan?’ Liahona, november 2009, 84–87.*

**ZEGENINGEN,
LOUISE PARKER**

'En het is mijn bedoeling voor mijn heiligen te zorgen, want alle dingen zijn van Mij. [...] 'De aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid.' (LV 104:15, 17).
Lees meer over zelfredzaamheid op pp. 32 en 40.

Ook in deze uitgave

VOOR JONGVOLWASSENEN

Vijf lessen van jonge apostelen voor jongvolwassenen

'Onze beslissingen, en niet onze omstandigheden, bepalen wie we zijn.' Dat is een van de lessen die we van vijf van de eerste twaalf apostelen van de herstelling kunnen leren. Zij waren ook jongvolwassenen. Lees dit artikel en ontdek wat de andere lessen zijn.

p. 44

VOOR JONGEREN

p. 54

Hoe een conferentietoespraak

JE KAN VERANDEREN

De algemene conferentie is meer dan een evenement — het is een mooie kans om veranderingen aan te brengen.

VOOR KINDEREN

Potlood voor potlood HELPEN

Caleb woont in Duitsland. Hij wilde iets doen om de kinderen in het nabije vluchtelingenkamp te helpen. Dus verzon hij een plan.

p. 75

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN